ANNE LAURENCE

Dragostea
schimbă
totul

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Du-te şi odihneşte-te trei luni şi nu cumva să-ndrăzneşti să te-ntorci aici mai repede, spuse sir Denis Denzil Tessei Redfern şi, deşi aceasta n-ar fi vrut să stea decât o lună, tăcu. Nimeni nu l-ar fi contrazis pe marele chirurg, şi cu atât mai puţin ea, care-i era asistentă de când devenise medic, adică acum cinci ani.

Şi ce ani fuseseră pentru ea! Muncise până la epuizare – şi aceasta nu era o simplă figură de stil, pentru că, doar cu o săptămână în urmă leşinase în sala de operaţie, deşi rezultatele analizelor arătau că era vorba doar de extenuare.

– Cumpără-ţi haine elegante şi mergi într-o croazieră, continuă sir Denis întrerupându-i gândurile, sau pur şi simplu stai şi hibernează la ţară şi culege flori, dar în nici un caz nu pune mâna pe bisturiu.

Uşor de dat sfaturi, se gândi Tessa cu oarecare melancolie, dar cum să le urmeze când ambiţia ei de-o viaţă, de când avea zece ani, era să devină chirurg!

– Voi sta acasă la naşul meu. Din păcate, momentan e în Noua Zeelandă, unde studiază viaţa păsărilor, dar menajera lui va fi bucuroasă să aibă grijă de mine.

Sir Denis studie atent trăsăturile delicate ale asistentei lui: ochi mari căprui, aproape de culoarea chihlimbarului, cu gene negre, dese, faţa ispititoare cu o expresie poznaşă, ca de spiriduş, ten alb – momentan lipsea orice nuanţă trandafirie din obraji – gură cu contur delicat, bărbie hotărâtă şi păr ondulat şi moale, auriu-roşcat.

Deşi avea doar douăzeci şi şapte de ani – chiar dacă nu părea decât de nouăsprezece, era cea mai strălucită asistentă

pe care o avusese până atunci şi într-adevăr o aştepta un viitor strălucit.
Sir Denis zâmbi amintindu-şi de prima lor întâlnire şi eforturile ei de a părea mai în vârstă: îşi strânsese părul într-un coc care să-i dea o înfăţişare mai severă, îşi pusese ochelari, deşi n-avea nevoie şi se-mbrăcase cu haine largi pentru a adăuga volum siluetei ei fragile. Din fericire, această etapă nu durase decât până când căpătă suficient de multă încredere ca să nu mai ascundă faptul că era o Venus în miniatură care nu avea să devină niciodată Amazoana la care visa.
– Nu ai nici un prieten, Tessa?
– Nimic serios, răspunse ea, amintindu-şi vag de Christopher.
– Sunt sigur că asta nu e din cauză c-ai duce lipsă de pretendenţi.

– Nu mă interesează aventurile romantice. Voi avea destul timp pentru aşa ceva după ce voi ajunge la apogeul carierei.
– Te rog să mă ierţi că spun asta, dar e un mod stupid de a gândi. Munca noastră necesită o concentrare maximă şi vigoare fizică, aşa cum bine ştii şi, dacă suntem fericiţi în viaţa personală, nu avem decât de câştigat pe plan profesional. Împinse într-o parte notiţele de pe birou şi se aplecă în faţă. Îţi garantez că nu toată lumea vrea căsătorie şi o familie, dar m-ar surprinde ca tu să nu vrei.
– Sigur că-mi doresc aşa ceva, dar mai târziu, nu acum. Oricum, sunt atât de ocupată, încât nici nu am timp pentru viaţa mea personală. Nu mă plâng, ci e doar o constatare.
– Cu care soţia mea ar fi imediat de acord... Dar, dacă soţul tău ar fi tot doctor, ar înţelege şi... oricum vei beneficia de concediul de maternitate!
– Mergeţi prea departe! râse ea.
A doua zi, spre ora prânzului, Tessa era deja în

Oxfordhire, în drum spre Greentrees – casa în stil „Regina Ana“ a naşului ei, casă care-i fusese cămin de când avea patru ani. Când trecu pe lângă porţile impunătoare ale conacului Finworth, observă cu surprindere că fuseseră proaspăt vopsite. Aşadar, bătrânul Lord Finworth, cel atât de excentric, se hotărâse să cheltuiască puţin pentru renovări! Era curioasă dacă renovase şi casa, dar nu mai făcu ocolul ca să vadă ea însăşi. Oricum, doamna Benson, care ştia absolut totul, o va pune la curent cu ultimele noutăţi.

DRAGOSTEA SCHIMBĂ TOTUL 7

Elegant, înconjurat de grădina ce părea veche de când lumea, Greentrees apăru la orizont şi, oprind maşina în faţa porţii, Tessa avu sentimentul plăcut că, în sfârşit e acasă. Păcat că nu era şi unchiul Martin acolo! El şi soţia lui fuseseră prieteni apropiaţi ai părinţilor ei şi, după moartea acestora din urmă într-o expediţie pe munte, îi oferiseră cămin şi o trataseră ca pe propriul lor copil. Mătuşa Ellen murise când ea avea doisprezece ani şi de atunci doamna Benson îi fusese ca o mamă.

Înainte ca Tessa să scoată cheia, o femeie durdulie în jur de cincizeci de ani deschise uşa.

– Tessa! Ce minunat... doamna Benson tăcu, împinsă de un bolid din blană cafeniu cu alb, un adorabil câine cvasi ciobănesc care, după ce o salută pe Tessa dând energic din coadă şi lătrând, dispăru undeva în spatele casei.

– La naiba cu câinele ăsta! Este o spărtură în zidul din jurul grădinii şi circulă pe acolo nestingherit.

– Lordul Finworth l-ar jupui de viu, îşi aminti Tessa de aversiunea acelui individ faţă de animale.

– Nu mai poate, draga mea; a murit acum cinci luni. Nu ţi-a spus domnul Anderson când v-aţi întâlnit la Londra?

– Ba da, dar am uitat. Probabil vârsta începe să-şi spună cuvântul.

– Mai degrabă tensiunea în care munceşti. Bine că te-ai

gândit să-ţi iei o vacanţă.
Tessa o îmbrăţişă pe doamna Benson, apoi o urmă în bucătărie unde se lăsă răsfăţată cu o cană cu ceai şi cu

incomparabilele prăjituri ale acesteia. Un râcâit în uşă anunţă sosirea lui Henry care, dintr-un salt, era deja cu amândouă labele pe umerii Tessei.
– Eu nu primesc niciodată asemenea dovezi de afecţiune, mormăi nemulţumită doamna Benson.
– Nici chiar pentru un os cu măduvă?
– Cele pe care i le dau eu nici nu se compară cu cele primite de la conac. Soţii Withers îl răsfaţă îngrozitor.
– Sunt noii proprietari?
– Nu, sunt bucătăreasa şi majordomul domnului Harper.
– Cum e familia Harper?
– Nu e decât domnul Harper; e nepotul lordului Finworth şi moştenitorul proprietăţii. Trebuie să fie extrem de bogat, având în vedere cât de des circulă cu elicopterul.
– Şi eu, care am venit aici în căutare de linişte...
– Este un om liniştit. Toţi se comportă frumos şi sunt foarte reţinuţi.
– Toţi? N-ai spus că nu e decât domnul Harper?
– El şi grupul lui de experţi. Este proprietarul Companiei Harper Software şi a adus cu el aproximativ o duzină de oameni care creează programe pentru el.
Tessa rămase la jumătatea unui gest, cu mâna ridicată în aer. Harper Software era renumită în întreaga lume pentru programele software destinate industriei şi medicinei.
– Mă surprinde că foloseşte conacul ca sediu de firmă.
– Nu are cu el decât un grup de oameni. Fabrica este în Kent. Iar aceştia, sunt prea ocupaţi pentru a mai găsi timp de distracţii.

– Nu-i de mirare, lângă un şef care-i supraveghează continuu.
– Nici vorbă; după cum spune doamna Withers, îşi

petrece majoritatea timpului în aripa de vest pe care a transformat-o în apartamentul său personal. Grădina şi casa sunt acum de nerecunoscut.
Tessa îi dădu dreptate pe deplin puţin mai târziu când, de la fereastra dormitorului ei văzu, dincolo de grădina lor, pajiştea îngrijită, grădina frumos aranjată şi faţada casei renovată pe proprietatea vecină.
Auzind motorul silenţios al unei maşini care tocmai venea, se-ntrebă ce-l determinase pe domnul Harper să-şi aducă angajaţii acolo, chiar dacă peisajul era splendid. Era adevărat că multe companii îşi mutau sediile în provincie şi probabil că el, din moment ce tot moştenise conacul, vroia să-l exploateze.
Amintindu-şi de sfatul lui sir Denis de a nu mai întârzia şi a-şi forma propria ei familie, Tessa se gândi dacă n-ar fi bine să invite angajaţii lui la ea, la o petrecere fără pretenţii, aşa, ca să se cunoască. Desigur, va trebui să ceară mai întâi permisiunea domnului Harper; numai că, dacă acesta era tot atât de grosolan şi avar cum fusese unchiul lui, precis nu avea să fie de acord.
Începu să despacheteze bagajele, se spălă şi-i telefonă unchiului Martin, apoi, obosită, se-ntinse puţin pe pat, aproape nevenindu-i să creadă că nu trebuia să mai facă de gardă la spital şi să fie tot timpul în alertă că poate fi chemată la un pacient.

Era deja seară când doamna Benson o trezi pentru cină.
– Dumnezeule, ce târziu e! De ce m-ai lăsat să dorm până acum?
– Ai spus că ai venit să te odihneşti.
– Este o diferenţă între a te odihni şi a lenevi. În zece minute cobor.
Tessa intră repede sub duş, savurând din plin jetul de apă reconfortant, devenind, în mod ciudat, conştientă de propriul ei corp, după ce atâţia ani nu dăduse atenţie decât

ale altora. La fel, ieşind de sub duş, îşi privi faţa în oglindă, tot ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară: ochii de culoarea chihlimbarului erau încercănaţi şi păreau enormi din cauza obrajilor subţi; şi-ar fi dorit nişte gene mai lungi, deşi ştia că trebuie să fie mulţumită că erau negre şi atât de dese; ceea ce nu-i displăcea deloc era nasul mic şi puţin cârn şi mai ales gura frumos conturată. Să fi avut câţiva centimetri în plus... Apoi zâmbi, amintindu-şi că unchiul Martin obişnuia s-o consoleze spunând că lucrurile de calitate sunt întotdeauna în ambalaje mici.

Se-mbrăcă repede cu un halat comod şi coborî să se înfrupte din bunătăţile pregătite de doamna Benson, apoi se aşeză într-un fotoliu în living, cu Henry întins la picioarele ei, în una din acele poziţii în care era aproape imposibil să ştii unde-i era capul şi unde, coada.

Tessa privi în jurul ei la tablourile la care ţinea atât de mult, la cărţile şi figurinele chinezeşti din jad de pe rafturi, gândindu-se că fusese într-adevăr norocoasă pentru că

fusese crescută în acel mediu – se bucurase de dragostea unui erudit şi fusese încurajată să-i împărtăşească multe dintre interese.

Unchiul Martin... un bărbat minunat. Dac-ar putea găsi o variantă a sa cu aproximativ treizeci de ani mai tânăr, atunci ar asculta sfatul lui sir Denis şi s-ar căsători. Dar era foarte puţin probabil, pentru că, totuşi, unchiul Martin era un unicat.

Aşadar, ar face mai bine să se concentreze asupra carierei şi să uite de căsătorie.

***

Toată noaptea, Tessa visă că se afla în Noua Zeelandă, în sanctuarul păsărilor de pe muntele Bruce, împreună cu naşul ei, aşteptând în ascunzătoarea de lângă lac ieşirea zorilor, pentru ca păsările să se trezească.

Dimineaţa, se trezi tot în cântec de păsări, dar lătratul lui

Henry îi aduse aminte imediat unde se află. Aroma minunată ce venea de la bucătărie o făcu să se grăbească la micul dejun, după care porni spre grădină să rezolve, aşa cum îşi propusese cu o zi înainte, problema escapadelor lui Henry la vecini, pentru ca vizitele lui cam dese să nu înceapă să deranjeze. Greentrees era despărţit de conac de un zid din piatră şi nu-nţelegea cum de se formase acea spărtură prin dislocarea unor blocuri care erau acolo de sute de ani. Ajungând la locul respectiv, se aplecă şi, sperând să găsească explicaţia de partea cealaltă a zidului,

intră cât putu prin spărtură. Imediat îşi dădu seama ce se întâmplase: un chiparos înalt îşi întinsese rădăcinile sub fundaţie şi o slăbise. Aşadar, era obligaţia domnului Harper să rezolve problema – asta în cazul în care îl deranja prezenţa lui Henry.

– Exersezi ca să devii struţ? se auzi vocea unui bărbat.

Tresărind, Tessa rămase nemişcată. Struţ? Apoi îşi dădu seama că, aşa aplecată cum era, se afla într-o poziţie destul de puţin demnă şi, îndreptându-se imediat, îşi ridică privirea intenţionând să se prezinte şi să explice situaţia creată. Dar cât de sus trebui să-şi ridice privirea! Individul era extrem de înalt şi... cum nu văzuse mai frumos. Îi remarcă imediat osatura fină a feţei, ochii de un albastru de safir, sprâncenele groase; gura frumos conturată şi buzele senzuale.

Desigur, văzuse o mulţime de bărbaţi care arătau bine şi mai ales în calitate de chirurg, avusese ocazia să-i examineze, dar niciodată nu întâlnise unul care să aibă un asemenea impact asupra ei. Nu numai că o făcea să fie conştientă de fiecare parte a corpului lui – zvelt şi totuşi cu umeri laţi, braţe musculoase, mâini fine, coapse tari, picioare puternice – dar o făcea să fie în egală măsură conştientă şi de corpul ei: sânii îi pulsau ca şi cum el i-ar fi mângâiat, iar stomacul i se strângea de o dorinţă puternică.

Ce nebunie! Dar, nebunie sau nu, simţea în fiecare fibră o senzaţie complet necunoscută.
„Pleacă de aici“, îşi ordonă ea. „Eşti obosită şi te laşi pradă imaginaţiei. Dacă l-ar fi întâlnit acum trei luni, nici nu

l-ai mai fi privit a doua oară“. Încerca zadarnic să se liniştească, pentru că, de fapt, ştia că, indiferent când l-ar fi văzut, impactul asupra ei ar fi fost acelaşi. Putea numi această întâmplare soartă sau oricum altcumva, rezultatul era acelaşi: pentru prima dată în viaţa ei era subjugată de atracţia fizică faţă de un bărbat.
– Ai terminat? întrebă el, privind-o încruntat.
– Ce să termin?
– Să mă examinezi. Asta eu ar trebui s-o fac.
– Adevărat?
– Aşa se obişnuieşte. N-am de gând să cumpăr o mâţă în sac.
– Nu vând o mâţă în sac.
– Dar te vinzi pe tine însăţi, nu-i aşa? Vin să candideze o mulţime de nebuni şi trebuie să mă asigur că aleg persoana potrivită.
– Pentru ce să candideze?
– Pentru anunţul din ziar, pentru ce altceva? Bărbatul împinse cu piciorul ziarul căzut la pământ, pe care Tessa îl luase cu ea pentru a-l citi mai târziu. Presupun că pentru asta te afli aici.
– Anunţ?
– La naiba! Te comporţi nu numai ca un struţ, ci şi ca un papagal.
– Nu e nevoie să fii nepoliticos. Tocmai vroia să-i întoarcă spatele şi să plece, când deodată înţelese ce vroia necunoscutul să spună: dăduse un anunţ în ziarul local şi se prezentaseră mai mulţi candidaţi – crezuse că şi ea era unul

dintre ei. Dar atunci, de ce-ar fi examinat zidul din grădină?

Da, de fapt, de asta spusese el că se prezentaseră o mulţime de nebuni.
– Mă tem că vă-nşelaţi, domnule...
– Patrick Harper.
Dumnezeule! El era magnatul care moştenise conacul. Şi-l imaginase mai bătrân şi mai scund, cu păr cărunt şi îmbrăcat în stil conservator, şi, când colo, era până în treizeci şi cinci de ani, înalt şi musculos, îmbrăcat extrem de şic şi modern.
– Ei bine, n-ai de gând să-mi spui nimic despre tine? Doar nu te aştepţi să fii angajată doar pe criteriul aspectului.
Atinsese un punct sensibil pentru ea: tot timpul facultăţii, trebuise să muncească dublu decât ceilalţi, tocmai pentru a dovedi că inteligenţa şi aptitudinile nu au nici o legătură cu aspectul fizic.
– Înfăţişarea nici nu te ajută, nici nu te împiedică să-ţi exerciţi profesia.
– N-aş spune... Aspectul este esenţial în cazul unei dansatoare de strip-tease.
– Dar cererea de serviciu nu se referă la un astfel de post, presupun.
– Presupunerea e corectă; oricum nu îndeplineşti condiţiile; eşti doar un copil.
– Sunt mai în vârstă decât par, se mulţumi ea să-i răspundă, deşi se abţinea cu greu să nu-l lovească.

– Adică?
– Ghiciţi.
– Optsprezece.
– Exact. Brusc, îi reveni buna dispoziţie şi se gândi că n-ar fi rău să-l mai lase să rătăcească pe pista greşită pe care o luase; cu atât mai jalnică avea să fie figura lui când va afla adevărul. Cu toate că... nu-şi putea imagina acea figură arătând jalnic în nici o situaţie.

– Acum, dacă tot ai venit, am putea începe interviul chiar aici; nu poţi fi mai rea decât ceilalţi.
După care porni cu paşi mari prin iarbă şi se opri în faţa unei bănci la umbra unui fag; se aşeză şi-i făcu semn şi Tessei, care tocmai îl ajunsese din urmă, gâfâind, să facă acelaşi lucru. Fiecare din ei aşteptă să înceapă celălalt şi, în final, Tessa întrebă prima, pe un ton suav, luându-şi însă un aer serios.
– În ce constă postul?
– Exact ceea ce scrie în anunţ.
– De obicei, nu se poate scrie totul într-un anunţ.
– În principal, am nevoie de cineva care să înlocuiască un membru al personalului meu de serviciu în ziua când acesta are liber sau în cazul în care se îmbolnăveşte. Gospodăria trebuie să funcţioneze perfect, ca un calculator.
– Şi calculatoarele se pot defecta.
– Nu ale mele. Tonul lui nu admitea să fie contrazis şi, de altfel, avea dreptate, pentru că produsele Harper erau renumite pentru precizia lor şi siguranţa în funcţionare. Ei bine? Crezi că poţi face faţă, domnişoară...?

– Tessa Redfern.
– Locuieşti aici?
– Da. Cel puţin, în această privinţă nu minţea. De obicei, nu mă îmbrac aşa, adăugă ea, dându-şi seama că-i privea cu oarecare dispreţ blugii vechi şi tricoul.
– Sper.
Imediat, Tessa regretă că-i dăduse ocazia s-o insulte; în definitiv, nu era treaba lui cum se-mbrăca ea şi, dacă nu-nceta s-o privească atât de dezaprobator, putea imediat să se ridice şi să plece. Ba nu, nu va face asta, pentru că nici nu-şi amintea de când nu se mai amuzase atât de bine.
– Mă-ndoiesc că va merge, mormăi el, trecându-şi degetele fine prin părul castaniu rebel. Eşti mult prea tânără. Ce-ai făcut de când ai terminat şcoala? Întrebarea lui

o luă prin surprindere şi rămase privindu-l mută. Să nu-mi spui că eşti una din cei ce preferă să trăiască nefăcând nimic, din ajutorul social, convinşi că societatea e datoare să le asigure existenţa?
– Doar am răspuns la acest anunţ...
– Hmm... Spune-mi adresa şi numărul de telefon, ca să pot lua legătura cu tine în caz că mă hotărăsc să te angajez.
– Locuiesc în casa de alături. N-avusese încotro, oricum ar fi văzut-o mergând la Greentrees.
– Cum adică?
– Fac menajul pentru domnul Anderson.
– Vrei să spui că şi-a lăsat casa pe mâna unei fete ca tine?
– Ce vreţi să spuneţi? Sări în picioare, enervată. Cum adică, „o fată ca mine“? Nu ştiţi nimic despre mine.

– Ştiu doar că eşti o bucăţică de femeie cu o bucăţică de creier şi îţi pierzi calmul mult prea uşor.
– Atunci, de ce v-aţi mai pierdut timpul cu acest interviu?
– Pentru că mă amuză să te consider capabilă să preiei acest post.
– Mi se pare foarte uşor; doar nu ai nevoie de cine ştie ce inteligenţă ca să înlocuieşti o menajeră sau o bucătăreasă.
– Să înţeleg că eşti expertă în arta culinară?
– Nu chiar, dar mă descurc.
– Renunţi la slujba actuală?
Pentru o clipă, Tessa se simţi pierdută, apoi îşi scutură capul cu putere, aşa cum, într-adevăr, numai o fată de optsprezece ani ar fi putut face.
– Am foarte puţin de făcut acolo. Menajera domnului Anderson mă iniţiază înainte de a pleca în concediu, dar n-am multe lucruri de învăţat şi sunt liberă cea mai mare parte a timpului.
– Şi când ea va fi plecată?

– Mă descurc cu amândouă serviciile. Acolo nu am de făcut decât să şterg praful şi să am grijă de căţel.
– Presupun că ai recomandări.
– Cum să am, dacă sunt una din persoanele de la periferia societăţii?
Tessa era atât de fascinată de linia buzelor lui, chiar şi aşa, strânse în semn de mirare, încât trebui să-l roage să repete ce-a spus.

– Spuneam că sunt foarte surprins că domnul Anderson te-a angajat.
– Adevărat? Să ştiţi că se consideră a fi un bun cunoscător al oamenilor, ceea ce dumneavoastră categoric nu sunteţi.
– Ai cumva vreo calificare? întrebă el, stăpânindu-şi mânia.
– Nu. Viaţa e prea scurtă ca s-o iroseşti cu o slujbă plictisitoare de la ora nouă la cinci.
– Nu e neapărat nevoie să faci o muncă plictisitoare: poţi să fii grădinăreasă, educatoare, asistentă medicală.
– Asistentă medicală? Nu-mi pot imagina ceva mai rău; să vezi numai sânge şi durere... uah!
– Bine, ai câştigat. Eşti liberă să-ţi iroseşti viaţa, dacă asta vrei.
– N-o irosesc. N-am decât optsprezece ani – am toată viaţa înainte.
– Nu clipi aşa, domnişoară Redfern. Sunt suficient de bătrân ca să-ţi fiu tată.
– Asta ar fi însemnat să fiţi mult prea precoce.
– Să spunem că sunt suficient de mult mai în vârstă decât tine ca să te consider un copil. Deşi... peste vreo cinci ani, s-ar putea să nu-mi displacă să fiu privit languros de ochii aceştia ca de pisică ai tăi.
– Atunci, veţi fi prea bătrân pentru mine, răspunse cu obrăznicie şi se ridică să plece.

– Stai puţin; nu vrei postul?
– Vreţi să spuneţi că mă angajaţi?

– S-ar putea să nu am de ales. Voi aştepta câteva zile să văd dacă am o ofertă mai bună.
– Vă doresc succes, domnule Harper. Ajungând la spărtura din zid se opri. Rădăcinile chiparosului dumneavoastră au dislocat blocurile de piatră. Vă rog să daţi ordin să fie reparat zidul.
– Voi spune administratorului meu să aibă grijă.
Abia după ce ieşi din raza lor vizuală, Tessa izbucni în râs. N-ar fi trebuit să ducă gluma atât de departe, dar acest domn îngâmfat a meritat pe deplin. Brusc, se opri, speriată la gândul care îi trecu prin minte: dacă se hotăra s-o angajeze, din lipsă de alte oferte corespunzătoare? Nu, era imposibil; ar fi fost o nebunie din partea lui să angajeze în acest post fata zăpăcită drept care se dăduse ea.
Şi, în orice caz, Patrick Harper nu era unul care să facă o nebunie.

Capitolul 2
Patru zile de inactivitate – în afară de mâncat, dormit şi lenevit o aduseră pe Tessa aproape de exasperare. Lăsând deoparte cartea pe care o citea, încercă să se gândească la cum ar putea face zilele să treacă mai repede, dar în faţa ochilor îi apărea mereu figura îngâmfatului Patrick Harper. Abia aştepta să-l vadă cum reacţionează când va afla identitatea ei; asta îl va învăţa să mai judece oamenii după aparenţe.
Numai că, era posibil să se afle imediat de prezenţa ei în sat. Mai avea totuşi o şansă dacă rămânea mai mult acasă şi dacă o putea convinge pe doamna Benson să nu vorbească. Şi dacă totuşi i se oferea postul... Ce distracţie! Asta ar fi fost soluţia ideală împotriva plictiselii. Şi ce farse i-ar face! Leneş, gândul ei rătăci în trecut, oprindu-se la

Christopher cu care fusese la un pas de a se căsători, cu patru ani în urmă. Ciudat că nu se mai gândise la el decât când sir Denis o întrebase dacă are vreun iubit. Cum ar fi fost viaţa ei dacă şi-ar fi ascultat inima, nu raţiunea, şi ar fi renunţat la o carieră promiţătoare pentru a trăi alături de el, undeva într-o ţară din lumea a treia? Şi totuşi, Jane l-a iubit suficient de mult pentru a-şi abandona imediat cariera de avocată şi a pleca împreună cu el într-un sat din India. Christopher aparţinea trecutului şi, de altfel, era convinsă că modul lui de viaţă n-ar fi făcut-o niciodată fericită. Îşi amintea cât de mult îl duruse refuzul ei şi, în ciuda firii lui blânde şi tandre, nu putuse concepe că şi ea avea acelaşi drept ca şi el de a-şi face o carieră.
Putea paria pe oricât că şi domnul Harper avea aceeaşi concepţie, ceea ce o făcea să-şi savureze şi mai mult farsa. Încă se mai gândea, amuzată, la aceasta, când intră în bucătărie la cină.
– Mă bucur să te văd atât de fericită, spuse doamna Benson, cu un aer satisfăcut.
– Mă gândeam la domnul Harper.
– Sunt convinsă că multe tinere se gândesc la el. Nu l-am văzut decât o dată – în ziua în care a venit aici să-l reclame furios pe Henry – dar mi s-a părut frumos ca un actor de cinema.
– Sunt calităţi care contează mai mult decât frumuseţea.
– Categoric, dar doamna Withers spune despre el că e un adevărat gentleman.
– Lucrează de mult timp la el?
– Ea şi soţul ei lucrează la această familie de când domnul Harper era copil. Se pare că fetele alergau după el de când era în pantaloni scurţi.

– Şi nu l-a prins încă nici una?
– Nu; obţine ceea ce vrea fără să se complice făcând o căsătorie.

– Şi cum se poartă în relaţiile cu oamenii, în general?
– Doamna Whiters spune că angajaţii lui nu-l părăsesc niciodată.
– Probabil că plăteşte foarte bine.
– Cred că nu-i vorba numai despre asta; spune că-l tratează pe fiecare din ei ca pe un egal al său. Nu întotdeauna, se gândi Tessa amuzată, apoi ciuli urechea la ceea ce adăugă interlocutoarea sa.
– Cred că are o asistentă care deţine o putere foarte mare. E... Se întrerupse brusc când privi ceasul de pe cămin. Dumnezeule, trebuie să plec imediat, altfel întârzii la biserică. I-am dat să mănânce lui Henry, aşa că nu-l mai îndopa. Lasă aici totul aşa şi du-te în living să te uiţi la televizor.
Nemulţumită că discuţia se întrerupsese tocmai în punctul în care devenise mai interesantă şi ignorând interdicţia, Tessa strânse masa şi spălă vasele, apoi se instală pe canapea în salon, cu un roman poliţist. Ajunsese aproape la ultima pagină când îşi dădu seama că Henry se agita, lătrând şi dând din coadă, privind undeva în spatele ei.
Era Patrick Harper, care privea înăuntru, dincolo de uşafereastră. Ascunzându-şi bucuria, Tessa rămase acolo unde era, până când acesta începu să bată cu putere în geam. Între timp, lătratul lui Henry deveni atât de entuziast, încât abia se mai auzea ce spunea Patrick.
DRAGOSTEA SCHIMBĂ TOTUL 23
– Taci, Henry! încercă ea să-l calmeze.
– Aşa nu realizezi nimic. Îl apucă de zgardă şi-l forţă să stea jos. În general, câinii nu latră când sunt în poziţie şezând; nu uita asta.
– Văd că vă pricepeţi.
– Nu trebuie decât să le arăţi că tu eşti stăpânul; la fel şi cu femeile.
Tessa ignoră remarca lui, dar observă nemulţumită că Henry stătea cuminte, cu o figură pur şi simplu încântată, la

picioarele lui Patrick.
– Prostănacul ăsta mă adoră.
– Sigur, recunoaşte autoritatea... Încercarea de a-şi camufla sarcasmul păru să-i reuşească. Observ că vă plac câinii.
– Când sunt la locul lor potrivit.
– Adică?
– Folosiţi pentru pază, pentru vânătoare, pentru persoanele nevăzătoare... dar nu ţinuţi doar aşa, pentru companie.
– Nu vă gândiţi la persoanele în vârstă pentru care compania lor este atât de benefică? Dar la cei cu tulburări cardiace? S-a dovedit că un câine sau o pisică – de fapt, orice animal care poate fi mângâiat, ajută la scăderea tensiunii arteriale.
Abia când îi văzu sprâncenele arcuindu-se în semn de mirare, Tessa îşi dădu seama că nu prea vorbise în stilul personajului pe care-l crease.

– Cât de profesionist sună comentariul tău! L-ai auzit la vreun prieten medic?
– Aţi ghicit; dar nu mai suntem împreună.
– De ce?
– Mă plictisea.
Bărbatul reflectă câteva clipe în tăcere, timp în care Tessa îl mai privi cu atenţie încă o dată – era şi mai nemaipomenit decât la prima întâlnire.
– De fapt, n-am venit să discut despre animale sau iubit, continuă el, scoţându-şi piciorul de sub o labă păroasă. Am venit în legătură cu postul. Am angajat astăzi o femeie admirabilă, dar nu poate începe lucrul decât peste două luni. Poţi veni tu până atunci?
– Vreţi să spuneţi că mă acceptaţi?
– N-am de ales; celelalte au fost şi mai îngrozitoare decât tine.

– Mulţumesc. Ştiţi într-adevăr să flataţi o femeie.
– Atunci când e necesar.
Îi zâmbi şi Tessa simţi că-ncep să-i tremure genunchii. Ce naiba se-ntâmpla cu ea? În mod normal, nu era sensibilă la aspectul plăcut al primului bărbat pe care-l vedea; de fapt, nu prea era sensibilă la nici un bărbat şi oricum, era întotdeauna mult prea preocupată de cariera ei pentru a da atenţie unor lucruri atât de lipsite de importanţă şi care, în schimb, consumau atât de mult timp, cum erau legăturile amoroase. Pe când acum...
Era numai vina lui sir Denis – din cauza lui, îşi vedea acum viitorul într-o perspectivă sumbră: în singurătate şi

fără dragoste şi avea tendinţa să se îndrăgostească de primul individ care întrunea condiţii corespunzătoare. Iar acesta, le întrunea pe deplin: era frumos ca un Adonis şi, pe deasupra şi bogat.
– Ei bine, vrei acest post temporar, sau nu?
– Cum vă daţi seama dacă sunt de încredere?
– Ai o faţă cinstită.
– Îmi pare rău, domnule Harper. Nu vă pot ajuta.
– De ce nu? Cu câteva zile în urmă vroiai.
– M-am răzgândit. Am impresia că sunteţi un şef dificil.
– Cum? Mai dură câteva clipe până îşi recăpătă glasul. Te informez că nici unul din angajaţii mei n-a plecat vreodată de la mine.
– Presupun că plătiţi bine.
– Nu e vorba de bani. Le face plăcere să muncească la firma mea.
– Munca – plăcută? izbucni în râs şi se trânti pe canapea.
– Vei avea mai mulţi bani de buzunar. Pentru a întări cele spuse, menţionă un salariu mai mult decât generos. Şi, dacă îţi place să călătoreşti...
– Îmi place.

– Atunci, care e problema?
Exista, într-adevăr una: dacă vreunul din angajaţii lui era localnic, va descoperi identitatea ei.
– Aţi spus că trebuie să înlocuiesc câte un membru al personalului de serviciu, dar nu ştiu din cine e compus acest personal şi ce atribuţii au.

– Este vorba de doamna şi domnul Withers, bucătăreasa şi majordomul. Pedro, asistentul de bucătar, un spaniol şi fouă fete filipineze.
Aşadar, nu era nici un localnic, aşa că trebuia să hotărască dacă mai continua farsa sau dezvăluia totul.
– Pentru Dumnezeu, nu mai ezita. Sunt ocupat.
– Accept, decise ea imediat, enervată de tonul lui.
– Bine. Faţa lui era lipsită de orice expresie când se ridică să plece. Ar fi bine să-ţi cumperi câteva haine decente.
– Nu se admite ţinuta sport, lejeră?
– Una este să fii îmbrăcat nepretenţios şi alta e să fii jerpelit. Îşi scoase portofelul din buzunar şi-i dădu două bancnote a câte zece lire. Poftim; cred că ajunge atât.
– Douăzeci de lire? chicoti ştrengăreşte. Nici lui Henry nu i-aş putea cumpăra o hăinuţă.
Iritat, Patrick mai scoase încă treizeci.
– Sunteţi generos... remarcă ea cu ironie.
– Ţi-am dat pentru haine de lucru, nu ca să iei masa cu Regina!
– Cred că voi reuşi să găsesc ceva în Iverton.
– Ai grijă – nu sunt decât două autobuze pe zi.
– Merg cu maşina.
– Ai maşină?
Ochii lui de culoarea sefirului se îngustară, exprimând mirare absolută, dar Tessa era pregătită.
– Domnul Anderson mi-a permis să folosesc maşina sa. Nu mint, domnule Harper, adăugă ea, văzându-l că, în continuare, nu-i venea să creadă. Dacă nu mă credeţi, puteţi

renunţa la serviciile mele.
DRAGOSTEA SCHIMBĂ TOTUL 27
– Te cred, te cred... doar atât că mă surprinde.
– Când doriţi să încep?
– Luni la ora nouă.
– Bine. Nu-ndrăznea să se gândească nici la reacţia doamnei Benson, nici a unchiului Martin când aveau să audă. Oricât savura naşul ei glumele, cu siguranţă că aceasta i se va părea exagerată. Să sărbătorim, continuă ea, mergând desculţă la bar şi luând o sticlă de coniac. Ce spuneţi de asta?
Tăcerea lui Patrick Harper era elocventă. Brusc, îşi dădu seama ce făcuse: o menajeră nu avea voie să bea din băutura patronului. Cu atât mai mult cu cât această băutură era coniac Napoleon.
– Dacă vă gândiţi cumva la ceea ce-ar putea spune domnul Anderson, să ştiţi că dumnealui m-a invitat să mă simt ca acasă.
– Una este să te simţi ca acasă, şi alta să-ţi îngădui nişte lucruri nepermise.
– Asta credeţi că fac?
– Da. Nu, nu beau, mulţumesc.
Se-ndrepta deja spre uşa-fereastră pe care intrase.
– Sunteţi abstinent?
– Să spunem că prefer să nu mă simt ca acasă.
– Vă promit că domnul Anderson nu se va supăra.
– Voi aştepta să-mi spună el asta.
– Cum doriţi, spuse ea ridicând din umeri, apoi puse sticla înapoi în bar.
28 ANNE LAURENCE
Rămasă singură, Tessa se gândi că se descurcase destul de bine, cu toate că nu avea să-i fie prea uşor când va trebui să-l vadă zilnic.
A doua zi dimineaţa, la micul dejun, planul ei o îngrozi pur şi simplu pe doamna Benson.

– Te comporţi ca un copil, Tessa. Mă surprinde atitudinea ta.
– Mă distrez puţin.
– Şi dacă se află adevărul?
– Imposibil.
– Ce va spune domnul Anderson?
– Va râde.
– Mă-ndoiesc. Şi cum îţi vei îndeplini atribuţiile?
– Mă simt mult mai bine şi deja mă plictisesc. Dacă domnul Harper nu mi-ar fi oferit această neaşteptată ocazie, probabil că m-aş fi întors la lucru.
– Vorbeşti prostii; încă nu eşti complet restabilită.
– Atunci, ajută-mă să-mi păstrez buna dispoziţie şi nu spune nimănui cine sunt.
– Absolut nimănui?
– Da.
– Tot nu-mi place ce faci. Când începi?
– Luni.
– Şi cât durează?
– A spus că două luni.
– Două luni? Nu poţi continua această farsă atât de mult.
– Nici nu intenţionez. Îl mai las să facă încă vreo două trei remarce neavenite la adresa mea, după care îi spun cine sunt şi-l privesc cum se schimbă la faţă şi intră-n pământ de ruşine.

– Vezi să nu păteşti tu aşa. De obicei, glumele au efect de bumerang.
– Nu şi aceasta. Merg la Iverton să-mi cumpăr haine.
– Mai bine ai merge la Londra.
– Vreau îmbrăcăminte pentru adolescenţi, nu luxoasă.
– Să nu cumva să-ţi cumperi haine punk!
– Ce idee grozavă!
– Tessa Redfern, dacă îndrăzneşti să...
– A fost doar o glumă. Intenţionez să mă-mbrac tinereşte, dar respectabil!

După ce îşi cumpără blugi, fuste scurte şi bluze în cel mai autentic stil adolescentin pe care altădată l-ar fi considerat total nepotrivit cu statutul ei profesional, Tessa avu totuşi o strângere de inimă. Patrick Harper o încurajase să se aventureze în acea farsă prin îngâmfarea şi lipsa lui de politeţe. În plus, farsa era total inofensivă – doar o învăţătură de minte, din care nimeni nu va avea de suferit. Îşi reveni însă repede.

***

Luni dimineaţa, Tessa se hotărî, după ce probă mai multe din ţinutele nostime pe care le cumpărase, asupra unei fuste scurte din doc şi unui tricou alb.

– Cam scurtă fusta, nu crezi? întrebă doamna Benson când o văzu apărând în bucătărie pentru micul dejun.

– Pentru domnişoara Redfern chirurgul, dar în nici un caz pentru fata bună la toate angajată de domnul Harper.

– Tare-aş vrea să renunţi la ideea aceasta. Nu poţi să ştii ce întorsătură iau lucrurile şi cum se va termina totul.

– Se va termina cu un hohot de râs. Nu-ţi mai face griji. Dacă situaţia devine neplăcută, opresc totul.

Doar când o porni spre conac, începu să se simtă copleşită de enormitatea faptei ei; una era să te gândeşti ce distractiv ar fi să faci ceva, şi cu totul altceva să treci la acţiune. Dar, nu degeaba era o Redfern! În cel mai rău caz, Patrick Harper ar putea afla identitatea ei şi-ar trimite-o acasă.

În faţa intrării principale erau cam o duzină de maşini, ceea ce indica faptul că înăuntru era o activitate intensă, adică exact cum îi plăcea ei, pentru că nimic nu i se părea mai trist decât o casă veche rămasă nefolosită. Când ajunse în faţa uşii, văzu că e întredeschisă şi păşi înăuntru. Mai fusese o singură dată acolo, cu mulţi ani în urmă, şi-şi amintea atmosfera sumbră care o impresionase neplăcut. Nimic nu mai rămăsese acum din ceea ce-ar fi putut aduce

cu trecutul; totul fusese renovat, recondiţionat şi modernizat cu un bun-gust desăvârşit în care luxul neostentativ şi eleganţa alcătuiau un cadru de cea mai bună calitate.
– Domnişoara Redfern?
Tessa se-ntoarse spre blonda statuară cu figură voluptuoasă care o examina cu ochi albaştri şi reci.
– Da, răspunse ea, nevoită să-şi retragă mâna întinsă. Iar dumneavoastră sunteţi...
– Ingrid Mortensen, asistenta domnului Harper. Vă rog să veniţi în biroul meu.
DRAGOSTEA SCHIMBĂ TOTUL 31
Acest birou părea o încăpere la fel de rece şi de neprimitoare ca posesoara lui; totul, inclusiv planta de acolo, purta amprenta unei rigidităţi greu de suportat.
– Înţeleg că domnul Harper v-a explicat ce atribuţii aveţi.
– Oarecum, răspunse Tessa, simţindu-se brusc ridicolă îmbrăcată astfel în prezenţa acelei femei extrem de rezervate, stăpâne pe sine şi cu o ţinută impecabilă.
– Nu păreţi prea sigură.
– Mi-a spus ceva, dar a fost destul de vag. Presupun că toţi teoreticienii sunt aşa, când e vorba de ceva practic.
– Domnul Harper nu este niciodată aşa şi explică întotdeauna foarte clar şi precis.
– În cazul meu, nu s-a întâmplat aşa. A menţionat ceva în legătură cu înlocuirea oricărui membru din personalul de serviciu, dar nu a intrat în amănunte.
– Atunci, vă voi face eu instructajul. Această casă trebuie să funcţioneze ca o maşinărie perfectă; nu tolerăm lenea.
Chiar aşa? Tessa se hotărî să renunţe la tot. Se pretase la această farsă cu gândul să se amuze, dar, dacă Ingrid Mortensen urma să-i fie şefă, însemna să fie un adevărat dezastru. Cum se putuse aştepta să fie în subordinea directă a lui Patrick Harper? A fost suficient că se deranjase pentru interviul în urma căruia o angajase; acum, era logic s-o dea pe mâna capabilei sale asistente.

– ... să aveţi grijă ca totul să meargă bine şi să suplinitţi persoana care lipseşte pentru gătit, curăţenie şi...
– Adică, o persoană care să facă de toate.
– Dacă doriţi, puteţi spune şi aşa. Aţi înţeles tot ce v-am explicat?

– Sunt doar tânără... nu şi proastă.
– Să vă prezint personalului, spuse Ingrid enervată, ridicându-se şi conducând-o în bucătăria spaţioasă în care aparatura modernă şi stilul tradiţional se îmbinau perfect, dând o ambianţă plăcută. Domnul şi doamna Whiters – domnişoara Redfern.
O femeie de vârstă mijlocie, cu înfăţişare plăcută îşi şterse mâinile pe şorţ şi făcu un pas înainte, urmată de soţul ei, un bărbat deopotrivă de plăcut. Tessa îi simpatiză pe loc.
– Mă bucur că ne vei ajuta.
– I-am spus domnişoarei Redfern ce atribuţii are, aşa că poate începe imediat. Dacă mai vreţi să ştiţi ceva, veniţi direct la mine şi nu uitaţi că aici este deopotrivă birou şi casă şi totul trebuie să funcţioneze eficient!
– Da, doamnă. Sunt aici la ordinele dumneavoastră, spuse Tessa cu o ironie pe care numai cei doi soţi o sesizară, apreciind-o discret cu un zâmbet, imediat după ce Ingrid ieşi. Ce doriţi să fac? întrebă ea politicos, întorcându-se spre doamna Withers.
– Să faci un ceai. În clipa în care ceainicul începe să fiarbă, Pedro şi fetele vor veni imediat şi-atunci vei face cunoştinţă cu ei.
Într-adevăr, la primul şuierat care anunţa că apa fierbe, apărură în grabă două filipineze şi un tânăr spaniol. Râzând, fetele se prezentară ca fiind Emmy şi Eva, iar băiatul, Pedro, o informă imediat în legătură cu ambiţia lui de a deveni bucătar şi a prelua funcţia doamnei Withers, la pensionarea acesteia.

– Mai ai foarte multe de învăţat până să ajungi să satisfaci gusturile domnului Harper, spuse cu blândeţe domnul Withers care îl auzea pentru a nu ştiu câta oară. Deşi, când lucrează la o nouă idee de software, domnului Harper nici nu-i pasă ce mănâncă, adăugă el, pentru a o informa pe Tessa. Dar, când se relaxează, apreciază enorm felurile fine de mâncare.
– De mic copil a fost aşa, completă doamna Withers, copleşită de amintiri. Spunea că, atunci când va avea casa lui, numai eu îi voi fi „bucătăricǎ“.
Pesemne că individul acela avea o bunătate înnăscută de putuse inspira atâta devotament din partea acelor doi bătrâni slujitori.
– S-ar putea să dureze o zi sau două până când te acomodezi, dar apoi vei vedea că munca nu e foarte grea.
– Şi ce am de făcut când nu am de suplinit pe nimeni?
– Ajuţi pe oricine care pare să aibă nevoie de încă o pereche de mâini.
– Ca mine, de exemplu, spuse Emmy. E timpul să servesc cafeaua.
Tessa o ajută să împingă măsuţa pe rotile până într-o încăpere luminoasă, învecinându-se cu una mult mai spaţioasă, utilată cu birouri şi cele mai noi calculatoare Harper.
– Nu se admite să se mănânce sau să se bea ceva în sala calculatoarelor, o informă Emmy, aşa că nu ducem niciodată măsuţa acolo; cea mai mică firimitură ar putea cauza o defecţiune.

Tessa nu mai avu timp să-i răspundă, pentru că angajaţii le luară cu asalt. Sigur, se aşteptase ca aceştia să fie tineri, dar nici aşa – să arate ca nişte studenţi. Aşadar, aceştia erau specialiştii care concepeau programe vândute fiecare cu sute şi adesea cu mii de lire.
– Mă numesc Billy, se prezentă un tânăr cu ochelari când

luă cafeaua oferită de ea. Eşti nouă?
– Da, ajut acolo unde este nevoie... desigur, acolo, nu, spuse ea zâmbind şi făcând semn cu capul spre sala cu calculatoare.
– Păcat, interveni un altul. Mă doare capul şi tare m-aş duce să înot puţin.
– Ai avea o durere de cap şi mai mare dacă m-ai lăsa în faţa calculatorului tău.
Bărbatul râse şi, la fel, o tânără cu părul strâns în coadă.
– Sunt Liz Cummings, iar dornicul înotător este logodnicul meu.
Repede, se prezentară şi ceilalţi. Mike, un uriaş blond, Johnny şi James, cei doi fraţi cu figuri serioase şi proaspăt căsătoriţi. Tom şi Jenna Donaldson – amândoi cu pistrui şi cu părul de culoarea nisipului.
Alcătuiau un grup amuzant şi prietenos şi, deşi Tessa era foarte curioasă în legătură cu munca pe care o făceau, rămase tăcută, aşa cum îi cerea datoria, până la terminarea pauzei.
DRAGOSTEA SCHIMBĂ TOTUL 35
Abia spre sfârşitul zilei îndrăzni să-ntrebe, pe un ton indiferent, de Patrick Harper pe care nu-l văzuse deloc.
– E în State; merge acolo atât de des, încât se poate spune că face naveta.
– Stă mult? întrebă ea, iritată de dezamăgirea pe care o simţea. La naiba, ce-avea deosebit individul acesta? Ei, de parcă nu ştia...
– Greu de spus; câteva zile, de multe ori câteva săptămâni.
Tessa se gândi încă o dată dacă n-ar fi mai bine să renunţe la tot şi să plece. Ştia însă că n-o va face, şi asta nu din plictiseală, ci din dorinţa de a-şi cunoaşte vecinul mai bine... mult mai bine.
Acasă, la cină, deşi reuşi să descreţească fruntea doamnei

Benson cu amănunte de la conac, tot nu putu s-o liniştească pe deplin.
– Nu-mi place deloc că mâine plec în concediu şi te las aici şi nu-mi place deloc farsa pe care o faci; cel puţin dacă eram aici, te mai supravegheam.
– Nu voi face nimic care să-l pună pe unchiul Martin într-o postură neplăcută. Şi, dacă nu pleci în concediu, îşi va închipui că sunt într-adevăr bolnavă şi se va întoarce imediat acasă.
– Aşa e... Ah, am realizat astăzi ceva foarte important: am găsit locul în care să-l ţinem închis pe Henry, ca să nu mai meargă la conac – în ţarcul de lângă bucătărie, unde de fapt a fost ţinut până s-a dezobişnuit de a mai mânca florile şi unde, de altfel, îi plăcea enorm.

Într-adevăr, era o mare uşurare pentru Tessa să-l ştie alergând şi jucându-se fericit cât avea să fie singur toată ziua, în siguranţă şi fără riscul de a-i deranja pe alţii.
În următoarele zile, Tessa începu să se familiarizeze cu regulile de la conac. Acum înţelegea de ce Patrick hotărâse să-l utilizeze nu numai ca birou, dar şi ca locuinţă: el şi grupul lui de experţi erau creierul companiei şi, ca să fie sigur că-şi menţine poziţia conducătoare pe piaţă, era important să se concentreze total asupra a tot ceea ce făceau; ori, acest lucru nu se putea realiza într-un mediu tipic de birou sau de fabrică şi unde altundeva era mai bine decât în atmosfera liniştită a unui conac în care totul funcţiona perfect.
În cea de-a treia zi de serviciu, Tessa o suplini pe Eva; nu putea spune că nu era o senzaţie ciudată înlocuindu-şi aptitudinile de chirurg cu aptitudini casnice. Cel puţin, aşa nu se mai confrunta cu situaţii limită în care trebuia să restabilească echilibrul fragil al vieţii. Cele mai grave incidente ce i se puteau întâmpla în acest caz erau să spargă vreun obiect în timp ce ştergea praful, sau să se defecteze

maşina de spălat.
În cea de-a patra zi, preluă atribuţiile lui Pedro: curăţă argintăria şi fabuloasa colecţie de porţelanuri de Dresda, Meissen şi Wedgwood.
Spre surprinderea ei, se-ntorcea seara acasă extenuată şi-şi dădu seama că nu se restabilise nici pe departe astfel încât să poată relua zilele cu operaţii chirurgicale de dimineaţa până seara.
DRAGOSTEA SCHIMBĂ TOTUL 37
Rareori era surprinsă de melancolie, dar în seara aceea, Tessa se lăsă copleşită pur şi simplu de perspectiva sumbră a vieţii viitoare: un drum searbăd pe care avea să-l străbată singură. Asta, în cazul în care nu va găsi un bărbat pe care să-l iubească suficient de mult pentru a-i fi alături şi care, desigur, să-i răspundă cu aceeaşi dragoste. Cam greu de realizat, având în vedere programul ei lung de lucru. N-ar mai fi o problemă dacă s-ar căsători tot cu un chirurg, numai că... dacă programele lor nu s-ar suprapune perfect, ar fi foarte probabil să nu se întâlnească niciodată acasă. Se gândi din nou la ochii aceia albaştri care priveau plini de ironie. Se-ntrebă dacă Patrick Harper ar accepta ca soţia lui să aibă propria ei carieră. Puţin probabil! Deşi se arăta contrariat de presupusa ei lipsă de interes pentru o profesie, mai degrabă el însuşi ar fi optat pentru o femeie cu preocupări casnice şi care să-şi concentreze întreaga existenţă asupra lui.
Îşi petrecu weekendul liniştită, dar în aceeaşi stare de spirit, dar luni, pe când se-ndrepta din nou spre conac, mireasma ierbii încă ude de rouă şi a trandafirilor din grădină şi toată strălucirea acelei zile însorite o făcu să-l privească mai optimist.
Se învioră şi mai mult aflând că era ziua liberă a lui Emmy şi urma să facă ordine în aripa de vest a casei, adică în apartamentul lui Patrick Harper. Asta însemna că şi el se va întoarce nu peste mult timp.

Înţelegea acum de ce-şi alesese acea aripă: nu numai că era retrasă, izolată de restul casei, dar se putea izola şi o parte din grădină, ceea ce se şi făcuse de fapt, amenajându-se o piscină înconjurată de scaune şi mese.
Trecu în revistă, curioasă, cele cinci apartamente pentru oaspeţi, fiecare cu propria baie, apoi sufrageria, salonul şi biroul. Covoarele şi antichităţile erau cele ce aparţineau casei, dar draperiile trebuie să fi fost noi. În orice caz, totul se îmbina armonios, dând întregii atmosfere o notă de eleganţă şi rafinament.
Doar dormitorul principal era mobilat în stil modern, adecvat unui adevărat magnat al secolului douăzeci. Draperiile, covorul, cuverturile de pe scaunele balansoar, pernele împrăştiate pe pat, jucau toate un joc subtil de maro ciocolatiu, verde şi oranj.
Patul... enorm! Şi-l putea imagina cu uşurinţă pe Patrick întins leneş acolo, printre perne... Enervată de acest gând, Tessa luă repede un teanc de lenjerie din satin cafeniu închis şi-ncepu să facă patul – o sarcină nu prea uşoară, când nu ai decât un metru şi cincizeci şi cinci de centimetri, iar suprafaţa pe care trebuie să-ntinzi cearşaful pare cât un teren de base-ball.
Se aşeză puţin pe margine, aproape gâfâind din cauza efortului, când vocea din spatele ei o făcu să tresară îngrozitor.
– Simte-te ca acasă şi trage un pui de somn, dacă tot eşti acolo!

Tessa sări în picioare şi se-ntoarse imediat spre el. Nu, ochii lui de culoarea safirului şi trupul lui ca de zeu nu fuseseră o simplă închipuire de-a ei.
– E liberă Emmy? Întrebând-o se apropie atât de mult de ea încât îi văzu cearcănele de oboseală din jurul ochilor.
– Da şi eu...

– Ştiu.
Cu un gest rapid, se dezbrăcă de haină şi se desfăcu la cravată. În mod normal, aceasta ar fi trecut ca un lucru extrem de banal, dar pe fundalul dormitorului, gestul căpătă o notă de intimitate tulburătoare. Străduindu-se din răsputeri să nu-l privească, Tessa îşi concentră toată atenţia asupra aşternutului pe care-l întindea.
– Presupun că n-ai învăţat asta în armată!
– Ce să învăţ? întrebă ea surprinsă până să-şi dea seama că aluzia se referea la perfecţiunea cu care îndoia colţurile cearşafului – după modelul paturilor de spital. Ah!... Am învăţat de la o prietenă care lucrează la spital.
– O meserie foarte frumoasă. Ai putea şi tu să te gândeşti la aşa ceva.
– Sunt fericită aşa cum sunt.
– Eşti o micuţă foarte nostimă.
Nu i se mai spusese „micuţă“ de când era studentă.
– Talia mea nu vă priveşte.
– Te deranjează că eşti mică?
– Nu sunt mică; înălţimea mea este absolut normală
Cum ar fi să vă spun că sunteţi un uriaş nostim?
– Nu m-ar deranja deloc. Nici pe tine nu te-ar deranja dac-ai duce o existenţă căreia i-ai da mai mult sens.

– Nu credeţi că se poate să fii fericit doar lăsându-te în voia valurilor... purtat pur şi simplu de viaţă? Dacă dumneavoastră sunteţi obsedat de muncă, nu înseamnă că trebuie să fim toţi aşa. Acum, dacă vreţi să plecaţi ca să mă lăsaţi să-mi termin treaba.
– De ce să plec?
– Pentru că mă intimidaţi. Nu pot lucra cum trebuie dacă mă priviţi.
– Dacă promiţi să nu mă priveşti tu pe mine, îmi pun imediat o pereche de blugi şi un tricou şi plec.
Imediat, Tessa ieşi din cameră, de parc-ar fi fost o

fecioară sperioasă, şi nu o femeie obişnuită să vadă bărbaţi dezbrăcaţi. Numai că nu se prefăcea; era într-adevăr îngrozită, dar nu de el, ci de ea însăşi – trebuia să admită că întâlnise bărbatul care o făcea să se simtă vulnerabilă, să fie rănită şi dezamăgită. Şi-apoi doar simpla ideea de a-l vedea pe Patrick Harper dezbrăcat o făcea să-şi piardă raţiunea.

– Hei! Glumeam; vino înapoi şi termină de făcut patul.

– Am terminat. Închise uşa şi ieşi în grabă, aproape ciocnindu-se de Ingrid. Vai! Mă scuzaţi, îmi pare rău...

– Ai toate motivele.

– V-am lovit? Vă rog să...

– Nu la asta mă refeream, ci la prostia de a nu fi părăsit imediat camera când a apărut domnul Harper. Am crezut c-am spus destul de clar că nu trebuie deranjat sub nici o formă cu vorbărie prostească. Ideile dumnealui valorează milioane şi nu trebuie să-i întrerupi gândurile.

– Nu eu l-am întrerupt. Dumnealui mi s-a adresat. Îl puteţi întreba.

– Domnul Harper e mult prea amabil pentru a te pune într-o situaţie dificilă.

– Pesemne că glumiţi! Îşi dădu seama, dar deja prea târziu, că o tânără angajată n-ar fi răspuns aşa. Dar, în definitiv şi în ciuda aerelor pe care şi le da, Ingrid era tot o angajată, ceea ce le punea la nivel de egalitate. Ştiu că sunteţi asistenta domnului Harper, dar când m-a angajat nu mi-a spus că voi fi în subordinea dumneavoastră directă, aşadar nu aveţi dreptul să-mi daţi ordine.

– Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa... tu... un nimic?

– Vă răspund cu aceeaşi politeţe, spuse Tessa şi plecă. Abia când furia i se mai potoli, regretă ieşirea avută; îşi dădea seama că, deşi abia începută, cariera ei de menajeră avea să fie curmată brusc.

Capitolul 3

La ora nouă şi jumătate a doua zi dimineaţa, Tessa nu mai avu nici un dubiu în privinţa faptului că Ingrid o reclamase. În timp ce tocmai strângea masa după micul dejun, Patrick intră ca o furtună, răstindu-se la ea.

– Nu crezi că sunt destul de ocupat ca să-mi pierd timpul ascultând-o pe Ingrid plângându-se în privinţa ta?

– Plângându-se?

– Nu te mai preface! Ştii foarte bine la ce mă refer.

– Ah... la povestea aceea...

– Exact; „povestea aceea“ a înfuriat-o. Să-ţi intre bine în cap: Ingrid este asistenta mea şi are tot dreptul să-ţi dea ordine! Dacă nu le accepţi, poţi pleca.

Era oare un avertisment din partea sorţii? Era mai bine să plece, atât timp cât încă inima nu-i era subjugată? Dar gândul la satisfacţia lui Ingrid, o hotărî să rămână. În plus, Patrick era un bărbat ca oricare altul şi, deşi al naibii de sexy, poate să nu mai fie atât de atrăgător în momentul în care îl cunoşti mai bine; şi, cu cât îl plăcea mai puţin, cu atât era mai bine pentru liniştea ei sufletească.

– Îmi pare rău că v-am cauzat această neplăcere, domnule. Nu se va mai repeta. Voi face tot ce-mi spune şi...

– Încetează cu teatrul!

– Teatrul? Tessa se îmbujoră; de cât timp ştia şi de ce aşteptase atât ca să-i spună?

– Da, ai auzit bine; ştiu foarte bine că n-ai nici un pic de respect pentru o autoritate, aşa că încetează cu această minciună – nu eşti capabilă de servilism.

– Preferaţi să fiu servilă? întrebă ea, răsuflând uşurată.

O privi o clipă, cu capul aplecat într-o parte, uşor încruntat.

– Oricum, n-ai putea. Nu, nu vreau să fii aşa.

– Mulţumesc.

– Dar asta nu înseamnă să-i nesocoteşti ordinele. Dacă te roagă să faci ceva, ascult-o.

Într-adevăr, în următoarele zile, Ingrid nu mai conteni cu

ordinele, inventând tot felul de sarcini, probabil tot ce-şi putea imagina mai greu sau mai anost: de la măturarea curţii din faţă cu pietriş, la curăţarea garajului care adăpostea patru maşini, spălarea geamurilor şi plivirea buruienilor.

– Nu mi s-a spus că trebuie să înlocuiesc şi grădinarul, protestă totuşi Tessa când în cele din urmă, se sătură de aceste exagerări.

– Nici nu trebuie, dar am crezut că vrei să te faci utilă.

Tessa nu răspunse, însă plănuia o replică usturătoare pentru următoarea sarcină iraţională ce-avea să i se atribuie.

Era evident că Ingrid făcea tot posibilul s-o ţină departe de Patrick Harper şi chiar reuşi, pentru că, timp de două zile, Tessa nu-l văzu absolut deloc; aproape că nu mai avea sens să rămână.

– Eşti foarte gânditoare, se auzi o voce veselă, care-i întrerupse gândurile şi Tessa îl văzu pe Mike, uriaşul cel blond ce făcea parte din grupul de experţi. Cum ţi se pare aici?

– Greu.

– Te referi la oameni sau la ceea ce ai de făcut?

– La ambele.

– Sunt sigur că vei găsi modalitatea de a te descurca.

– Încerc!

– Ţi-ai terminat treaba, Tessa? îi întrerupse Ingrid, vădit iritată, apărând ca din senin.

– Da; am o oră liberă.

– Atunci, bucură-te de ea fără să-i deranjezi pe alţii.

– Dacă este o aluzie la mine, interveni Mike, eu sunt cel care luam o mică pauză; sper că nu e împotriva regulilor.

– Sigur că nu. Tonul lui Ingrid deveni imediat indulgent. Numai că micuţei noastre Tessa îi place să vorbească mult, ceea ce poate deranja.

– Aveţi dreptate, dar sper să devin mai înţeleaptă când voi ajunge şi eu la vârsta dumneavoastră.
Înroşindu-se de furie, Ingrid plecă imediat
– Nu-nţeleg de ce trebuie să fie atât de nesuferită, şopti Mike.
DRAGOSTEA SCHIMBĂ TOTUL 45
– Aşa e ea, săraca.
– În orice caz, are cuţitul bine înfipt în tine. Dar, s-o lăsăm pe Ingrid. E mai amuzant să discutăm despre tine. Unde rămăsesem?
– Nu ştiu unde rămăsesem, dar trebuie să plec: am uitat să umplu cu apă castronul căţelului meu.
– Căţelul tău e mai important decât mine?
– Fireşte. Şi... să nu spui ceva rău în legătură cu el, că s-ar putea să te muşc când mă-ntorc.
– E o promisiune sau o ameninţare?
Râzând, Tessa plecă în grabă, folosind drept poartă de acces spărtura pe care tot n-o reparase nimeni. Dar, în momentul în care se aplecă, pentru a se strecura înăuntru, nasul umed al lui Henry se lipi de-al ei.
– Nu, nu se poate! Cum ai făcut asta? Îl trase de zgardă, ceea ce nu era lucru uşor, pentru că proaspătul evadat era încăpăţânat ca un catâr şi cam tot atât de mare.
Repară portiţa ţarcului său şi, temându-se să nu întârzie, se-ntoarse repede la conac, pentru a nu-i da ocazie lui Ingrid... Ah, din nou Ingrid; nu-nţelegea de ce era geloasă pe ea. În definitiv, o tânără de optsprezece ani fără nici un căpătâi nu putea constitui o concurenţă pentru acea frumuseţe sofisticată suedeză. Şi totuşi, era clar că era frustrată. Dar, de ce? Poate pentru că nu reuşea să aibă o relaţie apropiată cu Patrick? Oare acesta îşi făcuse o regulă din a nu amesteca plăcerea cu munca? Sau, poate că, deşi era suficient de frumoasă pentru a stârni interesul
46 ANNE LAURENCE
majorităţii bărbaţilor, respingea prin atitudinea ei distantă.

Numai dacă nu cumva cu el nu era deloc distantă...
Curioasă, se gândi s-o întrebe mai multe pe doamna Withers, dar nu află mare lucru, decât că provenea dintr-o familie despre care nu vorbea niciodată, de undeva dintr-un sat din Suedia.
Puţin mai târziu, Tessa tocmai aşeza o vază cu flori pe biroul lui Patrick.
– Mereu mă-mpiedic de tine, îi reproşă acesta în glumă. Într-o bună zi, când am să deschid sertarul, am să te văd ieşind de acolo.
– Nu vă plac florile?
– Îmi place mai mult liniştea.
– Nu-mi fac decât datoria. Dar, dacă doriţi, le iau.
Întinse mâna, împingând din greşeală un prespapier din cristal spre marginea biroului.
– Fii atentă! Se întinse deasupra ei şi-l prinse la timp. Eşti îngrozitor de neîndemânatică.
– Câtă dreptate aveţi! încuviinţă ea, ascunzându-şi un zâmbet.
– Deranjez? se auzi vocea rece a lui Ingrid.
– Ai treabă cu mine, Ingrid?
– Doar ca să-ţi spun că domnul Allinson şi directorii lui sosesc la ora şapte şi am aranjat cina la opt şi jumătate.
– Îmi pare atât de rău că m-am lăsat convins de tine să-i invit... Nu pot strânge suficient capital pentru a intra în parteneriat cu Allinson, iar el e prea dur ca să mă lase să cumpăr sub preţul pieţii.
DRAGOSTEA SCHIMBĂ TOTUL 47
– Cred c-ar trebui s-accepţi o cotă de douăzeci şi cinci la sută.
– Nici vorbă. Dacă va fi acţionarul majoritar, va începe să-mi dea ordine; ori intru în acest parteneriat pe picior de egalitate, ori renunţ.
– Dacă ai vinde această casă, ai avea banii necesari.
– Tot aş mai avea nevoie de o jumătate de milion de lire.
– Dacă ai vinde şi pământul...

– Nu vând companiilor de construcţii; ar împânzi zona cu bungalouri şi ar distruge mediul ambiant. Ştiu că ai cele mai bune intenţii, Ingrid, continuă el, punându-şi mâna pe umărul ei, dar, oricât de mult aş dori să mă asociez cu Allinson Software, conştiinţa nu mă lasă s-o fac în acest mod.
– Tu şi conştiinţa ta... Zâmbetul ei cald dovedi Tessei că, până şi un gheţar se poate topi dacă soarele e suficient de puternic.
„Nu-nţeleg de ce stau să-i ascult“, îşi spuse Tessa şi se-ndreptă spre uşă.
– Vreau să-ţi vorbesc, Tessa. Presupun că ştii să serveşti la masă.
– De ce?
– Emmy se-ntoarce foarte târziu.
– N-o poate înlocui Eva? Nu servise niciodată la masă şi-i era teamă să nu facă vreo gafă tocmai la o astfel de cină importantă.
– Nu; ea va ajuta la bucătărie.
– Dar Pedro? Se poartă să ai chelneri spanioli.
– Din păcate, Pedro nu are îndemânarea necesară. Nu mai rămâi decât tu.

– N-ai mai făcut asta niciodată? întrebă Patrick. Credeam că asta e întotdeauna o muncă disponibilă atunci când rămâi fără serviciu.
– Nu am rămas niciodată fără serviciu. A fost alegerea mea să nu muncesc. Figura lui exprima atât de multă durere, încât se simţi tentată să mai fabuleze pe tema aceasta. Reuşesc să mă descurc.
– Atunci, de ce faci menajul pentru domnul Anderson? întrebă Ingrid, privind-o cu ostilitate.
– Am nevoie de ceva bani în plus ca să călătoresc prin Europa. Dacă mai am şi acest post, pot chiar să fac lux.
– Dacă îţi pui speranţa în acest post, îmbracă-te cu uniforma lui Emmy şi ajută-i pe Withers să aşeze masa.

– Dumneavoastră sunteţi şefa.
Tessa se simţea intimidată în uniforma sobră a lui Emmy şi arăta parcă şi mai mică şi mai fragilă decât de obicei. Oaspeţii erau deja la masă şi domnul Withers servea băuturile.
Un bărbat cu păr grizonant, în jur de cincizeci de ani şi o doamnă coafată cu multă grijă – John Allinson şi soţia – erau trataţi cu toată atenţia de Patrick, extrem de elegant în costumul lui gri închis şi purtând o cămaşă din mătase crem. Puţin mai departe, Ingrid, ameţitor de frumoasă, se întreţinea cu trei bărbaţi – toţi înalţi, bronzaţi, siguri pe ei, având aerul unor oameni de afaceri de succes.
Cina a fost un adevărat regal; doamna Withers s-a întrecut pe sine însăşi, răsfăţând musafirii, printre altele, cu o friptură de miel atât de fragedă şi de bună, încât toţi au

mai vrut o porţie. Cât despre Tessa, reuşi să se descurce perfect, secondându-l pe domnul Withers cu gesturi precise şi eficiente.
La un moment dat, când ajunse în dreptul lui Patrick, îi observă o sclipire în privirea amuzată, confirmată de comentariul pe care i-l şopti la ureche:
– Te descurci bine, Tessa. Nu e necesar să arborezi o figură chiar atât de solemnă.
– Mulţumesc, domnule.
– Doriţi cafeaua servită în salon? întrebă Ingrid, punând capăt discuţiei lor conspirative. Sau, domnilor, doriţi să beţi cafeaua singuri, aici?
– În salon, răspunse John Allinson, aruncând o privire spre soţia lui, apoi spre Patrick. Dacă discut afaceri când Marjorie nu e de faţă, pe urmă trebuie să-i repet cuvânt cu cuvânt.
Râseră şi merseră în salon.
Era o minunată seară de vară şi uşa-fereastră era deschisă spre terasă şi spre piscina luminată feeric.

Pe fondul unei conversaţii generale, Tessa servea cafeaua, iar domnul Withers oferea pahare cu lichior şi trabuce.
– Cred că ai luat o hotărâre înţeleaptă mutându-te la ţară pentru partea de concepţie a muncii, spuse John Allinson, fumând cu un aer încântat.
– Este de asemenea o modalitate excelentă de a utiliza un spaţiu atât de mare, comentă entuziasmat unul din ceilalţi comeseni.

– Da, şi acesta a fost un motiv al mişcării pe care am făcut-o.
– Mie, personal, mi se pare prea liniştit, era de părere Hank, un individ cu început de chelie şi faţa roşie.
– Nu e întotdeauna aşa... De multe ori, câinele vecinilor dă buzna...
– Aici e locul potrivit pentru un câine, spuse doamna Allinson. Îmi şi imaginez câţiva – un baset, poate vreo doi beagle sau un seter – sburdând pe aici, sau stând întinşi pe covorul persan.
– Locul câinelui este afară, răspunse Peter.
– Nu tot timpul...
– Marjorie, nu toată lumea este atât de înnebunită după câini ca tine, spuse soţul ei, zâmbind. Dacă ai avea...
Lătratul care se auzi o făcu pe Tessa să îngheţe. Nu, nu se putea ca viaţa să fie atât de crudă cu ea! Şi totuşi, se-ntâmpla cu adevărat: Henry veni pe terasă şi, lăţos cum era, cu un os uriaş de miel fixat bine între dinţi, se aşează în prag.
– Vorbind de lup... şopti Patrick.
– Vai, ce căţel frumos, se entuziasmă imediat doamna Allinson.
Auzind tonul de alint, Henry se ridică.
– Jos! încercă Tessa să-i comande, printre dinţi, cât putu de discret.
Henry, însă, nu o luă în seamă nici pe ea, şi nici pe

doamna Allinson, pentru că îşi văzuse idolul.
Cu osul ţinut cu mândrie, sări pe Patrick cu eleganţa unui cal de rasă, lăsând în urma lui pe covor urme de labe

şi măturând în trecere obiectele de pe măsuţele joase. Tessa încercă să-l prindă, dar Henry făcu un salt şi, ajungând lângă Patrick, îl privi cu adoraţie, apoi depuse în braţele lui ofranda supremă: osul plin de grăsime.
Tessa era sigură că nu va uita cât va trăi nici ruşinea pe care o trăi din cauza purtării lui Henry, nici hohotul de râs înăbuşit cu stângăcie în care izbucni involuntar.
Patrick şi Ingrid îi aruncară priviri pline de mânie înainte de a arbora un zâmbet forţat; trebuia să zâmbească, pentru că şi ceilalţi musafiri se stăpâneau cu greu să nu râdă.
– Îmi cer scuze domnule Harper, îngăimă ea, reprezindu-se să-i ia osul din braţe.
– Va trebui să faci ceva cu blestematul ăsta de câine, spuse el printre dinţi, adunând bucăţele de carne de pe pantaloni.
– Nu e câinele tău, Patrick? întrebă doamna Allinson.
– Este câinele familiei de vizavi, interveni Tessa. Îmi permiteţi, domnule, să-l duc acasă?
– Nici prin gând nu-mi trece să te opresc.
Auzind, imediat cum ieşi târându-l pe Henry, un hohot general de râs, Tessa îşi dădu seama că, din fericire, Patrick reuşi să redreseze o situaţie care ar fi putut fi extrem de jenantă, compromiţând reuşita serii.
– Tessa!
Întorcându-se, o văzu pe Ingrid înaintând spre ea.
– Meriţi să fii concediată! Voi discuta cu domnul Harper mâine dimineaţă.

– Nu mă puteţi învinui pe mine de comportamentul lui Henry. Dacă zidul ar fi fost reparat, n-ar fi ajuns acolo. Domnul Harper continuă ea, profitând de tăcerea

nedumerită a lui Ingrid, ştie că spărtura în zid a fost cauzată de rădăcinile chiparosului de pe proprietatea dumnealui, aşa că, dacă nu-l mai vrea pe Henry în vizite inoportune, ştie de are de făcut.
Apoi, se-ntoarse şi plecă, nu însă fără a simţi mustrări de conştiinţă: bănuia că uitase uşa ţarcului întredeschisă.
Bănuiala se confirmă imediat ce ajunse acasă, ceea ce o îngrijoră destul de mult, pentru că dovedea din partea ei o neatenţie ce nu o caracteriza în condiţii normale.
Totuşi, abia a doua zi dimineaţă aprecie pe deplin comicul situaţiei. Nu-i părea rău pentru păţania lui Patrick, deşi n-ar fi vrut să-i prejudicieze afacerile.
Cum ajunse la conac, Pedro o anunţă că domnul Harper o aşteaptă. Se întristă; o va concedia – era absolut firesc, şi ea ar fi procedat la fel în locul lui. Se gândi totuşi să nu-şi dezvăluie identitatea înainte de a pleca, pentru că efectul n-ar fi fost cel scontat. Porni spre piscină, acolo unde i se spusese că-l găseşte, miratăde tristeţea ce-o învăluia la gândul că nu-l va mai vedea, sau... de fapt... da, asta trebuia să fie cauza, că jocul se va termina.
Patrick înota în piscină. Cu siguranţă că o văzuse, dar probabil vroia s-o facă special să-l aştepte, aşa că, fără să se

grăbească, mai înotă două lungimi de bazin înainte de a ieşi din apă şi a se posta, în toată splendoarea, în faţa ei.
– Vreau să-ţi vorbesc.
– Dacă vă referiţi la scena trecută, a fost deopotrivă şi vina dumneavoastră.
– Adevărat. Am trimis pe cineva să repare zidul.
Între timp, îşi luă halatul agăţat de creanga unui copac din apropiere şi se-mbrăcă. Tessa făcu un adevărat efort pentru a-şi desprinde privirea de pe conturul perfect al muşchilor pieptului lui.
Enervată pe ea însăşi, Tessa nu putea înţelege ce i se

întâmpla; doar văzuse sute, mii de muşchi pectorali care nu-nsemnaseră nimic pentru ea. De ce această hipersensibilitate de care dădea dovadă acum? Încercă să se liniştească, spunându-şi că perfecţiunea lui anatomică o genera şi interesul era pur profesional.
– ... nu în întregime vinovat.
Tessa tresări, dându-şi seama că nu fusese atentă la ce-i spusese.
– Cel puţin poţi să asculţi ce-ţi spun.
– Mă scuzaţi... încercam să mă gândesc cine v-ar putea ajuta în ceea ce priveşte zidul.
– Ţi-am spus c-am trimis deja pe cineva. Dar asta nu înseamnă că-l poţi lăsa să umble liber, pentru că oricând poate găsi o modalitate de a pătrunde din nou aici.
– Cred că vă place... Brusc, deveni conştientă de privirea lui Patrick zăbovind asupra zâmbetului ei provocator.

Henry nu e obişnuit să fie închis. Domnul Anderson e de părere că animalele trebuie lăsate libere.
– Cum de ştii atât de multe lucruri despre domnul Anderson?
– De la menajera lui. Tot ea spunea că Henry vă place, pentru că-i amintiţi de fostul lui stăpân care a fost nevoit să-l dea domnului Anderson când a fost trimis să lucreze timp de trei ani în Egipt.
– Mă-ndoiesc că există cineva care să vrea să-l dea pe Henry. Dar, destul despre acest câine. Înainte de a continua se aşează comod într-un şezlong. Te-ai achitat foarte bine de sarcina ta aseară. Withers spune că te-ai comportat cu profesionalism. Sunt convins că-ţi pot găsi un post de chelneriţă după ce vei pleca de aici.
– Chelneriţă? Am ceva mai mult respect pentru picioarele mele.
– Ai câştiga foarte bine.
– Nu, ar fi foarte plictisitor.

– Ţie totul ţi se pare plictisitor.
– Poate că mă voi schimba când voi ajunge la vârsta dumneavoastră. Mă scuzaţi, domnule Harper, n-am vrut să vă jignesc, adăugă ea, abţinându-se să nu râdă, când îi văzu figura indignată.
– Îţi apreciez punctul de vedere. Câţi ani ai – şaptesprezece, optsprezece? Ţi-am mai spus, sunt destul de bătrân ca să-ţi fiu tată.

– Prostii! Nu păreţi s-aveţi peste treizeci de ani.
– Ce compliment! Dar, să revenim la tine; doar nu te gândeşti serios să faci turul Europei?
– Aveţi o idee mai bună? Să nu-mi spuneţi că m-aţi vedea în postura unei femei de afaceri.
– Niciodată!
– Dar ca profesoară?
– Ştii să te impui, dar... nu.
– Dar ca medic?
– Vai de pacienţii tăi! izbucni el în râs. Mă tem că nu eşti făcută pentru aşa ceva. Eşti prea...
– Dacă spuneţi „mică“, mi se face greaţă.
– Dar e adevărat. De ce nu accepţi acest fapt, în loc să-l negi?
– Nu neg, dar consider că statura nu are nici o legătură cu performanţa dacă eşti capabil. Oricum, încă nu m-am decis dacă voi călători sau nu. S-ar putea să vă surprind cu hotărârea de a mă pregăti pentru o profesie.
– Foarte bine... atâta timp cât asta nu te împiedică să te căsătoreşti şi să-ţi formezi o familie.
– De ce m-ar împiedica? O mulţime de femei având o carieră de succes se căsătoresc şi au copii.
– Şi o mulţime au ca prioritate cariera, nu viaţa de familie.
Tessa înghiţi cu greutate, promiţându-şi că se va schimba.
– De multe ori sunt nevoite de facă acest lucru, până

când dobândesc un statut profesional solid; dar apoi...

– Nici apoi nu renunţă şi nu mai au disponibilitatea sufletească pentru o relaţie intimă.
– Generalizaţi prea mult. Cunosc o mulţime de femei cu cariere de succes şi, în acelaşi timp, având căsnicii fericite.
– Într-adevăr? Nu ştiam că frecventezi asemenea cercuri.
– Doar ştiu să citesc şi revistele pentru femei şi sunt pline de astfel de poveşti.
– Exact asta şi sunt: poveşti.
– Vă mai spun un singur lucru: am întâlnit la Londra o femeie medic cu o carieră de succes, o casă mare de întreţinut, patru copii şi un soţ fericit.
– E o excepţie.
– Întotdeauna sunteţi atât de căpos?
– Poftim?
– Mă scuzaţi, vroiam să spun încăpăţânat.
– Nu, spuse el cu un zâmbet abia schiţat; sunt pur şi simplu realist.
– Aceasta înseamnă că nu vă veţi căsători niciodată cu o femeie care are o carieră de succes?
– Exact! Când şi dacă voi renunţa la libertatea mea, am să vreau să fiu punctul central al existenţei respectivei femei.
Tessa încercă să găsească o notă de umor, dar, când expresia ochilor şi gurii lui confirmă tonul extrem de serios cu care rostise acele cuvinte, simţi o imensă dezamăgire faţă de gândirea lui obtuză.
– Hei, nu mă privi atât de acuzator. Nu fac decât să exprim dorinţa celor mai mulţi bărbaţi, numai că nu au

curajul s-o spună, sau tăria de caracter să rămână consecvenţi. De obicei, se îndrăgostesc şi nu mai sunt raţionali. De fapt, nu-mi doresc decât o femeie care să mă iubească suficient de mult pentru ca viaţa mea să devină

însăşi viaţa ei.
– Când o veţi găsi, să-mi prezentaţi şi mie acest model de perfecţiune!
– Încă n-am început să caut; ţin prea mult la libertatea mea. Spunând acestea, căscă şi se întinse.
Tessa îşi desprinse cu greu privirea de la abdomenul lui plat şi de la slipul atât de colant! Încerca să-l examineze cu un ochi clinic, dar nu reuşea să-l vadă decât cu ochi de femeie – o femeie conştientă că anii trec prea repede, că-şi doreşte copii şi că tânjeşte ca dragostea ei plină de pasiune să-i fie împărtăşită. Brusc, se întoarse cu spatele şi plecă.
– Arăţi de parcă ai fi avut o discuţie aprinsă cu domnul Harper o întâmpină domnul Withers cum intră în bucătărie.
– M-a enervat cu remarcele lui stupide în legătură cu femeile de carieră.
– De ce te deranjează? interveni şi doamna Withers. E puţin probabil să devii una dintre ele.
– E-adevărat, dar nu mi-am închipuit că are concepţii atât de demodate.
– Ei, cred că te necăjea. Ce, ai uitat de domnişoara Rogers? se adresă ea soţului său, apoi, la insistenţele Tessei, îi satisfăcu acesteia curiozitatea. Era o prietenă apropiată a domnului Patrick. Făcea decoraţiuni interioare; de fapt, aşa

s-au şi cunoscut – ea fost designerul biroului lui. Toată lumea credea că ea va fi aleasa. Numai că, atunci când i s-a propus să plece în Orientul Mijlociu, să facă decoraţiunile interioare pentru palatul nu ştiu cărui şeic, a acceptat. Asta însemna că lipseşte şase luni. Domnul Patrick s-a înfuriat îngrozitor.
– Şase luni nu-nseamnă chiar atât de mult.
– Probabil că, la prima ocazie, ar fi făcut-o din nou.
– Credeţi c-ar fi trebuit să renunţe la carieră?
– Ar fi avut foarte mult de lucru şi în Anglia. În orice caz,

e mai uşor pentru o femeie să renunţe.
– Niciodată n-aş renunţa la carieră pentru un bărbat.
– Mai aşteaptă, până te îndrăgosteşti, o avertiză doamna Withers.
– Mai aşteaptă până vei avea o carieră, glumi domnul Withers, punând capăt discuţiei.
DRAGOSTEA SCHIMBĂ TOTUL 59
Capitolul 4
Tessa se-ntoarse la Greentrees să-i dea să mănânce lui Henry, dar mintea ei era în continuare frământată de implicaţiile conversaţiei cu Patrick şi apoi cu soţii Withers.
Îşi dorea un soţ şi o familie, dar nu-şi dăduse seama până atunci că o căsătorie i-ar putea bulversa viaţa. Desigur, trebuia ca lucrurile să fie lămurite de la început, dar chiar şi aşa... bărbatul ideal din visele ei recente nu prea corespundea cu cel real, ale cărui opinii tocmai le aflase.
Îşi întrerupse brusc gândurile când ajunse acasă şi intră: era cineva înăuntru. Încă nu ştia dacă să ţipe sau să fugă, dar, din fericire, auzi imediat binecunoscuta voce plină de căldură a doamnei Benson.
– Tu eşti, Tessa.
– Ah, m-ai speriat. Nu te aşteptam atât de curând.
– A plouat tot timpul, şi-apoi eram îngrijorată şi pentru tine... Ce-ai făcut?
– M-am distrat.
– Pe seama bietului om?
– Fii liniştită, merită. Probabil că, într-o săptămână, voi renunţa. Ei, venisem doar să verific dacă totul este în regulă, dar, acum, că eşti aici, pot pleca liniştită.
În drum spre conac, se gândi că n-ar fi rău să-i facă plăcerea doamnei Benson şi să pună capăt farsei chiar în acea după-amiază. Va pregăti ceaiul, apoi va mărturisi totul lui Patrick. Mă rog, poate nu chiar astăzi – nu prea avea curajul. Dumnezeule, în ce încurcătură intrase!

Acestea erau gândurile Tessei pe care Patrick le întrerupse intrând în bucătărie, unde Tessa era singură.
– Mi-e foame.
– Emmy tocmai a dus măsuţa cu prăjitura cu ciocolată.
– Nu mă refeream la desert, n-am mâncat la prânz.
Tessa îşi aminti că se lucra la un software pentru o companie internaţională şi personalul de serviciu fusese rugat să lase măsuţele în sufragerie, fără să întrerupă specialiştii din lucru. Dar Patrick lucra de multe ori în aripa de vest a clădirii şi nu făcea pauză până nu termina, neavând în acest timp nimic altceva decât fructe şi cafea.
– Nu e sănătos pentru sucul gastric să nu mâncaţi regulat, spuse ea scoţând din frigider supiera cu supă de castraveţi.
– Nu te mai chinui să scoţi farfurie.
– O mâncaţi pe toată?
– Mor de foame.
DRAGOSTEA SCHIMBĂ TOTUL 61
– Atunci, mâncaţi o masă de prânz normală.
– Micuţă şi autoritară.
– Şi Ingrid e autoritară şi e înaltă ca un stâlp.
– Ca o salcie, o corectă Patrick amuzat. Nu-ţi place, nu-i aşa?
– Sentimentul e reciproc.
– Ce ceas! exclamă el când Tessa îi aşează supiera în faţă.
Tessa îşi dădu seama cu surprindere că, din neatenţie, îşi pusese la mână ceasul pe care nu-l mai purtase de când se angajase acolo – un Rolex de aur primit cadou de la unchiul Martin în ziua în care împlinise douăzeci şi cinci de ani.
– Nici nu s-ar spune că e o copie. Arată ca originalul, nu credeţi?
– Categoric.
– Revenind la Ingrid, reluă el în mod neaşteptat, face

parte din atribuţiile ei să aibă grijă ca totul să funcţioneze perfect şi, dacă îţi dă ordine, înseamnă că e necesar.
– E necesar şi să fie nesuferită?
– Aşa e ea. Este un administrator de primă mână şi lucrează nonstop.
– N-ar fi nevoie pentru un administrator de primă mână.
Patrick intenţionă să răspundă, dar se razgândi, ceea ce o făcu pe Tessa să zâmbească, mulţumită.

– Doriţi fripură rece şi salată?
– Prefer o tartină cu unt de arahide şi gem de căpşuni.
Tessa începu să taie pâinea, nedumerită dacă inventase acea combinaţie special ca s-o şocheze, sau dacă avea cu adevărat astfel de gusturi ciudate, când îl auzi, surprinsă, râzând.
– Ce s-a întâmplat?
– Feliile acelea enorme pe care le tai... Eşti cam neîndemânatică pentru cât eşti de mică.
Tessa abia se stăpâni să nu râdă; dac-ar fi văzut-o în sala de operaţii... Dar Patrick avea dreptate: feliile erau tăiate grosolan, însă numai fiindcă nu se concentrase asupra a ceea ce făcea.
– Bravo!
– Pentru ce?
– Pentru că te-ai stăpânit. În mod obişnuit, când menţionez ceva despre statura ta, eşti în stare să mă baţi.
– Mai este timp încă. Îmi păreţi extrem de enervant.
– Nu, nu se poate să vorbeşti serios. În ochi i se aprinse o scânteie ciudată. Ai fost cam meschină cu genul...
– Mă scuzaţi.
Cu capul încă întors la ceea ce făcea, Tessa întinse mâna să ia farfuria, dar, înainte de a putea reacţiona în vreun fel, Patrick o prinse, o aşeză în braţe şi-şi apăsă

buzele pe ale ei.
DRAGOSTEA SCHIMBĂ TOTUL 63
Era prima oară când o atingea şi era conştientă de fiecare parte a trupului lui: de mâinile care-i cuprindeau talia, de degetele care o mângâiau cu mişcări insidioase, de coapsele tari şi mai ales de buzele lui senzuale. Nu schiţă nici o încercare de a i se împotrivi, ba mai mult, se lipi strâns de pieptul lui, savurându-i gustul şi parfumul. Era ca şi cum se adâncea într-o mare de pasiune, înnebunită de plăcere, val după val. Următorul val, însă, nu mai veni: Tessa se trezi aşezată din nou în picioare, iar Patrick se retrase.
– Îmi pare rău, spuse el sacadat, deopotrivă iritat şi plin de regret. În mod normal, nu am relaţii cu copii abia ieşiţi din faşă.
Furioasă pe schimbarea bruscă în atitudinea lui şi mai ales pe faptul că o făcuse să reacţioneze astfel în timp ce el nu simţea nimic, Tessa încercă să banalizeze tot incidentul, reducându-l la dimensiunea unui fapt oarecare, complet lipsit de importanţă.
– Nu trebuie să vă simţiţi vinovat; mi-am luat zborul de mult timp.
– Sigur... îmi dau seama că ai experienţă, răspunse el sarcastic.
– Nu pot fi foarte pasională cu un bărbat de vârstă mijlocie, domnule Harper, chiar dacă arată foarte bine...
– E de-nţeles... Nici mie nu mi s-a întâmplat până acum să am vreo relaţie cu o adolescentă; prefer femeile sofisticate.
64 ANNE LAURENCE
– Ca dumneavoastră?
– Nu crezi?
– Un bărbat sofisticat nu şi-ar cere scuze pentru un sărut nevinovat... aşa cum ai săruta-o pe bunica.
Patrick scoase un sunet înăbuşit, apoi se ridică, repezindu-se spre ea, dar se opri imediat la intrarea lui

Ingrid. Era ciudat cum aceasta simţea când ei doi erau împreună.
– Ah, Patrick, mă bucur că, în sfârşit, mănânci.
Fără să-i răspundă, ieşi din bucătărie, fapt care, spre surprinderea Tessei, n-o deranjă deloc pe Ingrid.
– Când lucrează la ceva, nu se mai gândeşte decât la problema respectivă. Sper că nu l-ai deranjat cu vorbăria ta.
– Cred că nu; în orice caz, se amuză copios.
– Patrick se amuza de tine, şi nu împreună cu tine. Te consideră un specimen atât de ciudat, încât te-ar conserva într-un borcan.
– Pe care să-l ducă în dormitorul lui?
Tessa savură pentru o clipă furia ce se citea pe faţa lui Ingrid, apoi ieşi, trântind uşa. Dar, în ciuda victoriei asupra asistentei, nu se simţea deloc fericită. Sărutul lui îi trezise, după mulţi ani, emoţii pe care crezuse că le poate ţine sub control. Pentru prima dată, nu merse pe scurtătura din grădină, deoarece spărtura în zid era aproape acoperită, ci o porni pe aleea lungă spre intrarea principală. Când ajunse aproape de poarta mare din fier forjat, o maşină opri lângă ea.

– Ai terminat devreme, spuse Patrick.
– Da. Îl privi drept în ochii de un albastru incredibil, fără însă a se mai lăsa impresionată de strălucirea lor.
– Ne vedem mâine.
Era o întrebare sau o afirmaţie? Instinctiv, Tessa simţea că e nesigur dacă ea pleca pentru că, într-adevăr, terminase ce avea de făcut, sau era o hotărâre definitivă.
– Nu mai vin mâine.
– La naiba, Tessa! Vrei să-mi cer din nou scuze pentru că te-am sărutat? Sări din maşină şi făcu un pas spre ea, apoi, răzgândindu-se, se rezemă de portieră. Ţi-am spus că a fost un impuls de moment şi că nu se va mai repeta. De acum înainte, nu vei avea de ce să te temi din punctul meu de vedere.

Tonul lui uşor amuzat o făcu să-şi dea seama de reacţia ei exagerată. Patrick avea dreptate: dacă într-adevăr era o hippy de optsprezece ani, acel sărut, categoric, n-ar fi însemnat nimic; indignarea ei era mai degrabă proprie inhibiţiilor femeii de douăzeci şi şapte de ani care era în realitate. Şi-şi mai dădu seama de ceva: pentru vârsta ei, ar fi trebuit să aibă mai multă experienţă.

– Bine, rămân, se auzi ea spunând, încă înainte de a fi conştientă că vrea să ia această hotărâre.

– Ai cuvântul meu de onoare că voi păstra distanţa.

– Aţi face foarte bine.

– Atunci, ne vedem mâine.

– V-am spus că nu vin.

– Bine, dar...

– Îmi iau ziua liberă. Era o decizie de moment, dar simţea nevoia să fugă de el.

– Mergi la Londra?

– Unde altundeva? E singurul loc în care te poţi distra.

– Presupun că întotdeauna te distrezi acolo, spuse el cu amărăciune, după care se urcă în maşină şi plecă.

Tessa îşi continuă drumul spre Greentrees, neînţelegând ce-l făcuse pe Patrick să pară nemulţumit de plecarea ei la Londra. Sau poate că era atras de menajera adolescentă mai mult de cât vroia să recunoască. Era un gând amuzant, care conducea spre altele, poate mai puţin amuzante, dar în orice caz, considerabil mai interesante – şi mai periculoase, în acelaşi timp.

***

Deşi îşi propusese să-şi petreacă ziua la Londra, Tessa rezistă tentaţiei de a trece pe la sir Denis; ştia că, dacă va pune piciorul în spital nu se va putea abţine să nu se-ntoarcă la lucru. Hotărî, aşadar, să-i facă o vizită lui Bobby Millet, să vadă în ce stadiu se afla cu pregătirea expoziţiei de lucrări în argint şi lemn.

Da, Bobby o făcea întotdeauna să se simtă bine, ceea ce nu se putea spune despre Patrick şi cu atât mai puţin despre Ingrid.
DRAGOSTEA SCHIMBĂ TOTUL 67
Stând pe banca de sub stejarul preferat al unchiului Martin, Tessa îşi aminti din nou de începutul prieteniei cu fostul ei pacient.
Acesta făcuse o infecţie chiar a doua zi după ce îl operase de peritonită. După examinare, văzuse pe faţa acelui tânăr grav bolnav un zâmbet larg.
– E imposibil să te simţi chiar atât de bine cum vrea s-arate zâmbetul tău.
– Mă simt bine, şopti el, deşi avea temperatură mare.
Scena se repetase timp de o săptămână: de fiecare dată când îl consulta, el îi zâmbea, sperând că e bine. Apoi, când temperatura în sfârşit îi scăzuse, o întâmpinase cu salutul „Bună doctore!“ adăugând:
– Dacă mă mai corectezi la treburile alea, am să fiu ca o locomotivă cu abur.
– Ce ştii tu despre locomotivele cu abur? îl necăjise ea.
– O mulţime de lucruri; acesta e hobbyul meu.
Era un hobby neobişnuit pentru un tânăr care-şi dădea cu gel pe păr şi purta cercel.
– Credeam că nici nu mai există.
– Se mai folosesc câteva în India şi America de Sud şi am de gând să merg să le văd, într-o bună zi.
– Este un ţel înalt.
– Dă sens vieţii mele: voi face avere şi voi călători.
– Cu ce te ocupi?
– Sculptez în lemn şi vând obiectele la piaţă.
– Mi-ar plăcea să le văd, spusese ea, deloc convinsă.
68 ANNE LAURENCE
– Atunci, vino în Battersea unde locuiesc împreună cu doi amici.
După o săptămână, Bobby părăsise spitalul şi, după o

lună, Tessa primise de la el o invitaţie la ceai. Considerând că ar fi fost nepoliticos din partea ei să refuze, îşi anunţase venirea.
Pe cât de mirată fusese când îi cunoscuse prietenii, pe atât de bine se simţea în prezenţa acelor punkişti; mirarea ei nu se opri acolo – se aşteptase la mici animale şi gnomi din lemn, de tipul celor pe care-i vedea la piaţă, dar, în faţa lucrărilor lui Bobby, rămase pur şi simplu mută de uimire: era vorba de un talent cu totul ieşit din comun. Fiecare friză ce atârna pe pereţi era un peisaj lucrat în cele mai mici amănunte în lemn de diferite esenţe: mahon, pin, mesteacăn argintiu, iar Tessa nu se mai sătura privind locomotiva cu abur care staţiona într-o gară de provincie, sau cea care trecea mândră prin Anzii Peruvieni, sau, tot o locomotivă cu abur, trecând de data aceasta pe fundalul unui peisaj african punctat de antilope, girafe şi elefanţi. Fiecare linie, fiecare sinuozitate, vorbind despre magia formelor. Sau cele şase semne stradale.
– Sunt minunate, şopti ea, cu răsuflarea tăiată. Le-ai arătat la vreo galerie de artă?
– Am încercat o dată, dar galeristul nu s-a arătat interesat.
– Categoric, a fost un prost. Astăzi sunt liberă; mă-ntorc mai târziu cu cutii pentru ambalaj.

– Ce-ai de gând să faci?
– Să le arăt unui prieten care are o galerie în Mayfair. Îţi garantez că vei deveni atât de faimos şi de bogat, încât vei putea merge să vezi fiecare locomotivă cu abur la faţa locului.
Graham Koster, a cărui galerie de pe strada Bond era locul de lansare a tinerilor artişti, era un prieten al naşului ei.
– Te rog să fii sincer, Graham, şopti Tessa în timp ce Bobby, ajutat de personalul galeriei, despacheta lucrările. Nu vreau să ne dai false speranţe.

– Ştii că nu procedez niciodată aşa şi sunt foarte deschis.
– Îmi pare rău că v-am făcut să vă pierdeţi timpul, spuse Bobby când Graham reveni lângă ei, după examinarea lucrărilor. Le împachetez şi plec.
– Poţi pleca, după ce discutăm contractul.
– Vreţi să spuneţi că vă plac lucrările mele?
– Mai mult, sunt absolut entuziasmat.
După şase luni, Bobby îşi deschisese prima expoziţie şi vânduse toate lucrările, în afara unui peisaj pe care, pentru prima oară părând să nu-şi găsească bine cuvintele, i-l oferise Tessei.
Apoi, plecase, într-adevăr, să vadă locomotivele cu abur şi se-ntorsese în primăvara următoare, gata din nou de lucru.
Tessa zâmbi amintindu-şi de seara aceea de mai când, trecând prin faţa atelierului lui şi văzând lumina aprinsă, intrase la el, să verifice dacă totul era în ordine.

– Nu dormi niciodată? îl întrebase ea, dându-şi seama, după aşchiile de lemn din părul lui, că lucra.
– Văd că nici tu.
– Lucrezi la ceva nou?
– Da; când m-am întors din Peru, am cunoscut un argintar şi deschidem acum o expoziţie împreună. Încă nu avem nimic gata, dar mai lasă-mă câteva luni.
Era acum august, aşadar, timpul să-i facă o nouă vizită. Merse imediat să-i dea telefon.
– Te-ntorci definitiv?
– Nu încă.
– Nu-mi place deloc ca doctorul meu să fie bolnav.
– Nu sunt bolnavă, am fost doar obosită. Acum mă simt mult mai bine, după cum vei vedea mâine, dacă ai puţin timp.
– Sunt întotdeauna liber pentru tine. Te invit la prânz.
Tessa ajunse la atelierul lui Bobby la ora promisă şi

imediat i se satisfăcu dorinţa şi curiozitatea de a vedea noile lucrări; merseră la galeriile subterane unde acestea erau păstrate, la standul pe care Jack, colaboratorul lui Bobby, îl deţinea. Privea atât de încântată jungla şi peisajele marine cu intarsii din argint, încât Tessa nu-i văzu decât în ultima clipă pe Patrick şi pe Ingrid la o distanţă de doar două standuri. Îngrozită, se aplecă până când aceştia se îndepărtară.
– Ce e, ţi-e rău? întrebă Bobby, îngrijorat. Eşti albă ca o stafie şi tremuri.
DRAGOSTEA SCHIMBĂ TOTUL 71
– Ţi se pare. Mi-e doar foame.
Bobby o duse imediat la un restaurant italian şi, abia când ajunseră la cafea, Tessa îi dezvălui motivul adevărat al purtării sale.
– Tu, o adolescentă cu fustă mini... Bobby abia se putu opri din râs. Nu pot să cred. Fac pariu că arăţi senzaţional, dar nu semeni cu doctorul meu. În orice caz, acest Patrick al tău va intra în pământ de ruşine când va afla adevărul. Apropo, când ai de gând să-i spui?
– Curând, deşi nu ştiu exact când.
– Doar nu te-ai îndrăgostit de el, nu?
– Ce întrebare prostească.
– Vreau un răspuns la fel de prostesc.
– Sigur că nu. Are o carieră strălucită...
– Ca tine.
– Şi nu poate suferi femeile de carieră.
– Ca tine. Mai bine l-ai lăsa şi te-ai întoarce la Londra; glumele au prostul obicei de-a se întoarce împotriva celor ce le fac. Iartă-mă, Tessa! Auzi! Eu, să-ţi spun ţie ce să faci – nu e-n regulă.
– Suntem prieteni şi părerea ta e binevenită.
Mai târziu, în drum spre casă, Tessa se gândi la tot ce-i spusese Bobby şi-i dădu dreptate: drumul pe care pornise nu o ducea acolo unde ar fi vrut. Încă o mai frământa acelaşi

gând, când, intrând în bucătărie, o găsi pe doamna Benson fără obişnuitul ei zâmbet care-i lumina întotdeauna chipul. Ştiu imediat că se-ntâmplase ceva.

– Vasul georgian... începu să explice doamna Benson cu mare greutate... cel pe care domnul Anderson l-a moştenit de la străbunica lui... Am vrut să-l curăţ în această dimineaţă şi am văzut că lipsea.
– Poate că l-ai pus în altă parte şi-ai uitat.
– Nu, în nici un caz. Îl ţin întotdeauna într-un loc special, în bufetul cu argintărie, în spatele unei vaze.
Imediat, Tessa îşi aminti de seara cu incidentul cauzat de Henry la cina oferită de Patrick. Dumnezeule! De fapt, atunci ea încuiase bine uşa de la bucătărie. Cine ştie ce altceva mai lipsea!
– Este vina mea, şopti ea, prăbuşindu-se pe un fotoliu.
Nu-şi putea ierta neglijenţa, cauzată tot de acea farsă stupidă, de acea goană a ei între casă şi conac. Ar trebui să sun la poliţie.
– Am sunat deja. Le-am spus c-am fost jefuiţi. Din fericire, a sosit domnul Harper.
– Ce legătură are el?
– El şi domnişoara Mortensen au văzut maşina de poliţie sosind aici, tocmai când plecau la Londra, iar el a venit să vadă ce s-a întâmplat. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el; eram atât de supărată, încât nici nu mai eram în stare să explic poliţiei corent. Cu ajutorul lui am verificat toată casa şi nu lipsea decât acel vas – care, însă valorează o avere.
– Of, ştiu... Ar trebui să-i telefonez unchiului Martin. Acum, în Noua Zeelandă este dimineaţă şi s-ar putea să-l mai găsesc încă acasă.

Mai recunoscătoare ca oricând acelei invenţii numite „telefon“, Tessa află în zece minute că vasul era la un bijutier în Iverton, unde naşul ei îl dusese pentru repararea

unui mâner, uitând să-i mai spună şi doamnei Benson despre aceasta. Telefonă imediat la poliţie şi, la sugestia doamnei Benson, la conac.
– A plecat la Londra cu domnişoara Mortensen, o anunţă domnul Withers şi-i aşteptăm abia mâine dimineaţă.
Aşadar, el şi Ingrid petreceau noaptea împreună la Londra... în acelaşi pat, fără îndoială, pentru că era greu de imaginat că frumoasa suedeză o să piardă o astfel de ocazie.
Degeaba încerca Tessa să-şi spună că Patrick nu era tipul de bărbat care să amestece plăcerea cu afacerile. În definitiv, cine-ar fi putut să reziste unei femei hotărâte să-l ademenească? Dar, era liber să facă oricum vroia. Pe ea n-o deranja decât faptul că era vorba despre Ingrid – cel puţin, aşa vroia să creadă.

Capitolul 5
A doua zi dimineaţă, Tessa o ajuta deja de câteva ore pe doamna Withers la bucătărie, când se auzi maşina lui Patrick. Cu greu se stăpâni să nu alerge în întâmpinarea lui, desigur, numai pentru a-i da vestea în legătură cu vasul şi să-l asigure că nu era vorba despre nici un jaf.
– Vreau să-ţi vorbesc Tessa! spuse el pe un ton ferm, imediat cum intră. Vino în biroul meu în zece minute. Apoi, păstrând aceeaşi figură severă, ieşi imediat, fără a aştepta răspunsul ei.
Tessa porni spre aripa de vest, dar buna dispoziţie îi pieri când se-ntâlni în holul principal, faţă în faţă cu Ingrid, satisfăcută ca o pisică după ce terminase de mâncat un canar. Ce naiba, nu mai avea nici un pic de subtilitate? Vroia să facă tuturor cunoscut că petrecuse noaptea în acelaşi pat cu Patrick?
– Unde-ai pornit-o? întrebă Ingrid, aşezându-se în faţa ei, ca pentru a-i bara drumul.
– La marele şef alb.

– De câte ori trebuie să-ţi spun să nu-l mai deranjezi? Dacă doreşti să afli ceva, întrebă-mă pe mine.
– Aşa fac întotdeauna, dar de această dată, dumnealui m-a chemat.
– Pe viitor, voi face într-aşa fel încât să mă lase pe mine să tratez cu tine.
– Nu v-aţi gândit niciodată că poate îi face plăcere să discute cu personalul său de serviciu? Poate că aceasta e o modalitate de relaxare.
– N-aş considera o discuţie cu tine relaxantă, ci, mai degrabă, aş caracteriza-o drept stupefiantă.
– Chiar trebuie să fiţi nepoliticoasă?
– Cine vorbeşte de lipsă de politeţe! În orice caz, Patrick trebuie să poată gândi liniştit, fără să fie deranjat cu banalităţi de ordin gospodăresc sau cu discuţii prosteşti. Chiar aseară a inventat o modalitate senzaţională de a mări volumul de informaţii de pe disc.
– N-am nici cea mai mică intenţie de a mă interpune între un geniu şi capacitatea sa creatoare, dar... n-aş considera că este un motiv de laudă dacă iubitul meu s-ar concentra asupra lucrului în timp ce am fi împreună.
– Aici e diferenţa între noi, draga mea. Eu şi domnul Harper suntem pe acelaşi nivel intelectual şi faptul că ştie că-i înţeleg munca ne apropie şi mai mult. Nu e greu să găsească fete frumoase, dar să găsească o femeie şi frumoasă şi deşteaptă...

– Dumnezeule, ce părere bună aveţi despre dumneavoastră!
Tessa râse şi plecă, admiţând însă că individa nu era încrezută, ci mai degrabă realistă: era extrem de frumoasă şi inteligentă şi, în plus, lucra în acelaşi domeniu ca Patrick. Ajungând în faţa biroului lui, inspiră adânc şi bătu la uşă.
– Ce făceai ieri în galeria subterană? întrebă el, cum o

văzu intrând.
Aşadar, o văzuse.
– Făceam cumpărături.
– Un serviciu de masă argintat? întrebă sarcastic. Aş fi zis că piaţa e un loc mai potrivit pentru cumpărăturile tale.
– Asta arată cât de puţin mă cunoaşteţi.
– În orice caz, suficient ca să-mi dau seama că tu ai furat vasul domnului Anderson.
– Cum? Tessa îl privi îngrozită. N-avea decât s-o considere o zăpăcită lipsită de cultură, dar nu o hoaţă! Indiferent de ceea ce făcuse, nu-i dăduse niciodată ocazia să se-ndoiască de onestitatea ei.
– Ei bine, n-ai de gând să spui nimic în apărare?
– N-am nici un motiv. De fapt, vasul domnului Anderson era...
– L-ai vândut sau nu acelui punkist cu părul vopsit blond căruia îi făceai ochi dulci?
– Nu făceam ochi dulci nimănui.
– Aproape că te luase în braţe în spatele standului. Nu nega, pentru că mă aflam la câţiva metri de tine.

Amintindu-şi că Bobby îi cuprinsese umerii cu braţul văzând-o că păleşte, Tessa îşi dădu seama că acela era gestul pe care Patrick îl interpretase greşit.
– Hei, aştept un răspuns. Ce-ai făcut cu vasul? N-are nici un rost să mă minţi; ştiu că l-ai luat şi-ţi dau o şansă să-l înapoiezi. Te duc eu însumi la Londra, dacă e necesar şi aştept până îl iei; mă-ndoiesc că indivizii aceia l-au vândut deja.
Tessa continua să-l asculte uluită. Era convins că era o hoaţă şi totuşi se oferea s-o ajute.
– Dacă sunteţi atât de sigur că eu am furat vasul, de ce n-aţi anunţat poliţia?
– Asta m-am întrebat şi eu de când te-am văzut ieri la galerie. Cred că mi-ar părea rău pentru tine.

– De ce?
– Eşti inteligentă şi capabilă şi-ţi vei irosi viaţa dacă nu te hotărăşti să-i dai un sens. Poate că atitudinea ta este din cauza mediului din care provii. Eşti un mister pentru mine, Tessa. E clar că nu gândeşti mai departe de ceea ce-ţi oferă momentul prezent. La naiba, fato! Ai optsprezece ani şi poţi face ceva bun cu viaţa ta, aşa că nu-ţi strica viitorul lăsând să fii etichetată drept o hoaţă. Adu vasul înapoi şi ascunde-l într-un bufet; găseşti tu o modalitate ca doamna Benson să-l găsească.
Mânia Tessei dispăru. Bietul de el! Încerca să dea vina pe mediul din care provenea, pentru a-i scuza necinstea. Ce şi-o fi închipuit despre ea? Că a crescut într-o ascunzătoare de tâlhari? Era timpul să-şi dezvăluie identitatea.

– Trebuie să vă spun ceva. Nu sunt persoana care credeţi că sunt. Eu...
– Îmi pare rău că te deranjez, Patrick, o întrerupse Ingrid, intrând fără să bată la uşă. Mike are o problemă şi vrea să-ţi vorbească.
Bombănind ceva, Patrick ieşi din birou.
– Ce-ai mai făcut de data asta de l-ai supărat?
– Dacă sunteţi dornică să aflaţi, întrebaţi-l pe dumnealui.
– Dacă eşti dornică să-ţi menţii postul, ai face mai bine să-mi spui tu.
– Poate că nu sunt dornică să-mi păstrez postul, răspunse Tessa privind-o insolent, iritată că individa reuşea să arate atât de minunat de atrăgătoare, chiar şi îmbrăcată cu acel taior cu croială severă.
– Dacă nu mai vrei să rămâi, poate e mai bine să pleci; îţi vei găsi uşor o altă slujbă şi îţi voi da cu plăcere o recomandare.
– Doriţi mult să scăpaţi de mine, nu-i aşa? Presupun că vă e teamă de mine.

– Să-mi fie teamă de un nimic ca tine? Ridicol!
– Oare? Cred că sunteţi îngrijorată ca nu cumva domnul Harper să mă simpatizeze!
Roşeaţa de pe tenul palid al lui Ingrid îi confirmă că-şi atinsese ţinta
– Dacă pe domnul Harper l-ar interesa o fată ca tine, n-ar mai fi bărbatul pe care îl cunosc.

– Poate că nu-l cunoaşteţi.
– Aşa crezi tu? Ce naivă eşti! Ceea ce suntem noi doi unul pentru celălalt... Dar, ce rost are să discut cu tine? Nu însemni nimic pentru noi, aşa că, ar fi mai bine să pleci.
– Nu primesc un astfel de ordin decât de la şeful meu.
– Ce fel de ordin? întrebă Patrick din pragul uşii.
– Domnişoara Mortensen e de părere c-ar trebui să plec.
– De ce? adresă întrebarea lui Ingrid care veni aproape de el înainte de a începe să vorbească.
– Pentru că nu prea are ce face aici şi nu e bine ca tinerii să se plictisească.
– E adevărat; va trebui să-i găsim mai mult de lucru.
Ingrid vru să mai spună ceva, apoi, răzgândindu-se, ridică din umeri.
Privindu-i cum stăteau unul lângă celălalt, Tessa nu putu să nu admită că formau o pereche cât se poate de potrivită: amândoi înalţi, zvelţi, eleganţi şi rafinaţi, blondul argintiu al lui Ingrid fiind perfect complementar părului brun al lui Patrick care-i accentua parcă virilitatea.
O cuprinse un val de furie. Motivul? Gelozia – ilogică şi generând gânduri diforme, împingând la acte necugetate, de nebunie. Sigur că era o nebunie din partea ei să-şi închipuie c-ar putea fi fericită alături de un bărbat ca Patrick. Mintea ei disecă problema cu tot atâta precizie şi delicateţe cu cât mâinile ei de chirurg experimentat ar fi efectuat o operaţie. Era numai vina lui sir Denis: făcând-o să recunoască perspectiva unui viitor în care urma să-şi

petreacă viaţa singură, o sensibilizase şi-i mărise

receptivitatea faţă de un bărbat frumos, inteligent şi cu simţul umorului – dar şi încăpăţânat şi uşor iritabil, deşi acestea îi sporeau farmecul. Acest model de perfecţiune nu oferea însă garanţia fericirii. Redeveni furioasă şi individul merita acea farsă.

– Aş dori să discut numai cu Tessa, şopti Patrick, conducând-o pe Ingrid spre uşă. Ei, acum aştept, continuă el când rămaseră singuri.

– Ce anume?

– Înainte ca Ingrid să ne întrerupă vroiai să-mi spui ceva.

– Am uitat.

– Nu te cred. Spuneai că nu eşti ceea ce pari şi că nu mă voi simţi foarte îndatorat în momentul în care voi afla.

– Ah, da... Am vrut să spun că nu sunt o hoaţă şi n-am luat vasul.

– Atunci, ce căutai la galerie?

– V-am mai spus: am trecut pe acolo să-mi văd prietenii. Sunt foarte apropiată de Bobby.

– Standul e al lui?

– Nu, al celuilalt băiat. Bobby m-a dus ca să-l cunosc şi pe acela.

– Şi să-i vinzi lui vasul?

– V-am mai spus că nu l-am luat, spuse Tessa aproape bătând din picior. De ce nu mă credeţi?

Patrick se aplecă asupra ei şi o prinse de umeri.

– Dac-aş putea... Logica mă avertizează să nu o fac.

– Nu ţineţi seama de logică şi încredeţi-vă în ceea ce simţiţi.

– Nici eu nu mai ştiu ce simt când sunt cu tine. Şi când mă priveşti aşa...

– Cum?

– Ştii foarte bine, spuse el, mai mult ca un geamăt, şi o

strânse în braţe.
Chiar stând pe vârfuri, creştetul capului ei nu-i ajungea lui nici până la bărbie şi, fără nici un efort o luă în braţe în timp ce buzele lor se căutau cu desperare, apoi se aşeză cu tot cu ea, pe canapea.
Tessa nu-şi putea explica lipsa ei de inhibiţie – tocmai ea, care se considerase întotdeauna foarte rezervată din punct de vedere emoţional, îşi simţea trupul vibrând dureros de dorinţă şi patimă la fiecare atingere a degetelor lui.
– Patrick, şopti ea, cu buzele aproape lipite de gura lui, ah, Patrick.
Cu o bruscheţe care o şocă, o împinse la o parte şi se ridică.
– Asta este o nebunie, spuse el, cu figura răvăşită de furie şi de pasiune. Nu folosi aceste metode, nu vei reuşi să mă prosteşti.
Tessa rămase pentru câteva clipe fără replică.
Dumnezeule, ce părere îngrozitoare avea despre ea, dacă-şi imaginase că încercase în mod deliberat să-l seducă pentru a-l face să creadă că era nevinovată!
– Aproape reuşisem, nu-i aşa? Încă un minut, şi ai fi cedat!
– Nu-ncerca să te minţi singură. Vroiam să văd doar până unde ai fi fost în stare să mergi.

– Până la capăt... dar nu cu un bărbat de vârsta ta. Ar trebui să-ţi fie ruşine pentru c-ai încercat să profiţi de mine.
– Nu te-am auzit obiectând.
– Am luat-o ca pe un experiment.
– Şi eu. Eşti cu totul altfel de cum îmi imaginam o fată de optsprezece ani.
– De aceea mă placi?
– Nu te plac. Sunt mult prea raţional pentru asta.
Aventurile amoroase sunt şi aşa destul de complicate, nu-i nevoie să le mai complic şi eu cu o relaţie cu o fată din altă

generaţie.
– Atunci, nu atinge marfa dacă nu intenţionezi să cumperi.
– Şi nici tu nu mă mai privi atât de languros.
– N-am ştiut că nu rezişti deloc. Nu mai eşti un puşti; nu te poţi controla?
De data aceasta, lovitura a fost prea dură ca Patrick să mai riposteze, ci pur şi simplu oftă.
– Te rog să mă scuzi Tessa. Nu se va mai întâmpla.
– Am mai auzit asta. Eşti ca un lup care-şi pândeşte prada. Ajunsese deja în dreptul uşii şi era pe punctul de a ieşi, când îl auzi strigând-o. Poftim.
– Nu uita sfatul meu: ascunde vasul undeva, astfel încât doamna Benson să-l găsească.
Fără să-i mai răspundă, Tessa ieşi trântind uşa cu putere. Deşi furioasă din cauza părerii extrem de proaste pe care o avea despre ea, Tessa nu putea uita cum o sărutase. Indiferent de ceea ce spunea, sau de relaţia lui cu Ingrid,

era categoric atras de ea – ceea ce nu demonstra nimic altceva, decât că era genul de bărbat infidel.
Nu, ea şi Patrick erau două linii paralele a căror convergenţă nu putuse fi dovedită nici măcar de Einstein.
Când ajunse acasă, avea o figură atât de tristă, încât doamna Benson nu putu să nu observe.
– Ai spus că munca la conac te amuză.
– De obicei da, dar nu şi astăzi.
– I-ai spus domnului Harper că vasul a fost găsit?
– Intenţionam să-i spun când m-a acuzat pe mine de furtul lui.
– Glumeşti!
– Din păcate, nu.
După ce-i povesti totul – desigur o versiune sever cenzurată – reuşi s-o convingă să nu pornească imediat acasă la domnul Harper să lămurească lucrurile.

– Vreau ca el însuşi s-ajungă să aibă încredere în mine.
– Ah, tare mult aş vrea să pui capăt acestui joc.
– O voi face, nu peste mult timp. Îi mai dau puţin timp de gândire şi sper ca, după aceea, să-şi dea seama că nu sunt o hoaţă. Promite-mi că nu spui nimănui nimic.
– Ştii că nu-ţi pot rezista.
Tessa ar fi vrut să fie la fel şi cu Patrick, dar nu era el tipul de om care să cedeze unei pasiuni sau iubirii – decât, poate dacă Ingrid îl surprindea într-un moment de slăbiciune.

***
A doua zi dimineaţă, furia Tessei faţă de Patrick se mai domolise. Recunoştea în sinea ei că ar da naştere la mai puţine suspiciuni dacă ar reveni la vechiul ei stil de îmbrăcăminte. În definitiv, dacă Patrick ar fi fost un hippy cu părul lung, nici ei nu i-ar fi inspirat prea mare încredere.
Îşi luă una din zilele libere care i se cuveneau şi porni spre Iverton. Se opri mai întâi la un salon de coafură unde stilistul primi încântat provocarea părului ei răzvrătit, făcând adevărate minuni. Apoi, descoperi un magazin cu îmbrăcăminte şic şi, când ajunse acasă după câteva ore, portbagajul maşinii era încărcat de pachete.
– Întotdeauna arăţi bine, dar acum parc-ai fi o poză de reclamă, exclamă încântată doamna Benson, care nu se mai sătura privind-o.
– Crezi că lui Patrick îi va plăcea noua mea înfăţişare?
– Îţi place de el, nu-i aşa?
– Da, răspunse Tessa după o scurtă ezitare, dar are aversiune faţă de femeile de carieră, aşa că nu am nici o şansă.
– Atunci, de ce te-ai hotărât să faci această schimbare?
– Aş vrea să mă vadă aşa cum sunt cu adevărat; poţi s-o numeşti vanitate.
– Prefer s-o numesc speranţă. Adesea bărbaţii una spun

şi alta fac – în special când se îndrăgostesc.
DRAGOSTEA SCHIMBĂ TOTUL 85
– Patrick nu crede în dragoste, sau în căsătorie.
– Nici soţul meu nu credea, odihnească-se în pace.
Tessa râse şi o îmbrăţişă pe doamna Benson.
A doua zi dimineaţă, îmbrăcată în una din noile rochii cumpărate, Tessa se grăbi s-ajungă la conac, abia aşteptând reacţia lui Patrick, chiar fabulând plină de romantism, în anticipare.
Norocul părea să fie de partea ei: cum ajunse, Patrick tocmai apăru din salon, mai frumos ca niciodată. Inima Tessei începu să bată cu putere, aşteptându-l să se apropie. Patrick, însă, abia dacă aruncă o privire în direcţia ei, după care trecu mai departe, insensibil la dezamăgirea pe care i-o cauzase.
Complimentele din partea soţilor Withers şi exclamaţiile admirative venite de la celelalte două fete îi mai ridicară moralul, ca apoi comentariul lui Mike, surprins de noua ei înfăţişare, că pesemne câştigase lozul cel mare, s-o pună serios pe gânduri: dacă şi Patrick se gândea că noua ei investiţie fusese posibilă în urma vânzării vasului? Cum de nu se gândise înainte la aceasta posibilă interpretare?
– Nu am pe ce altceva să-mi cheltuiesc salariul, îi răspunse ea lui Mike.
– Şi eu sunt în aceeaşi situaţie. Faptul că stau aici este în defavoarea vieţii mele sociale, dar în avantajul contului meu bancar. Te tentează să mă ajuţi să-l reduc la nişte sume mai rezonabile, acceptând o invitaţie la cină în seara aceasta?
86 ANNE LAURENCE
– Nu sunt sigură că domnul Harper ar fi de acord.
– Nu-l invit pe Patrick, ci doar pe tine.
– Unde nu mă inviţi? întrebă Patrick în persoană, apărând chiar lângă el.

– Încerc s-o conving pe Tessa să cineze cu mine. Nu-i aşa că arată grozav?
Patrick o studie ca pe un fluture ţintuit în insectar, dar expresia de pe faţa lui rămase impenetrabilă, apoi se adresă lui Mike, schimbând brusc subiectul:
– Dacă ai câteva clipe libere, vreau să discutăm despre noul program.
Cei doi se îndepărtară, iar Tessa rămase până ce termină de servit cafeaua, după care se pregăti să iasă cu măsuţa.
– A mai rămas cafea? auzi ea vocea lui Patrick.
Din fericire mai rămăsese, şi Tessa îl servi.
– E rece. Iritat, trânti ceaşca pe măsuţă. De ce nu serviţi cafeaua de la un filtru electric?
– Întrebaţi-o pe Ingrid; ea dă ordinele.
– Nu şi pentru un lucru atât de banal....
– Ea dă ordine pentru absolut orice.
– Nu arată prea apetisant, spuse el privind farfuria cu biscuiţi. Nu mai sunt prăjituri cu cremă?
– Nici nu au fost. Nu avem voie să servim decât biscuiţi simpli.
– Glumeşti!
– Ingrid nu glumea. A dat acest ordin deoarece pentru prăjiturile cu cremă e nevoie de şerveţele şi linguriţe şi... de mai mult timp pentru a fi mâncate.

Patrick nu răspunse nimic, apoi, în mod neaşteptat, schimbă subiectul:
– Nu e chiar atât de rău să te-ntâlneşti cu Mike; sunteţi cam de aceeaşi vârstă.
– Credeţi?
– Categoric. Te-a plăcut din clipa în care ai venit şi e un individ statornic.
– Adică nu e un Don Juan ca dumneavoastră?
– Pe mine nu mă interesează căsătoria, aşa că am tot dreptul.

– Mulţumesc pentru sfatul în legătură cu Mike. S-ar putea să-i accept invitaţia.
Aşadar, acesta fusese efectul noii ei înfăţişări. Ce rost avea să se mai străduiască, din moment ce atracţia funcţionase pentru un alt bărbat. De altfel, se hotărâse să dea o fugă până acasă şi să revină la ţinuta dinainte, imediat ce termina de ajutat la servitul prânzului. Planurile ei fură dejucate de doamna Withers, care o rugă să sorteze lucrurile din pod, operaţiune care părea să nu fi fost făcută de ani de zile.
– Ia o mulţime de cârpe de praf şi o lanternă, o sfătui doamna Withers, dându-i şi un şorţ mare.
– Să nu-mi spui că nu e lumină electrică acolo.
– Ba da, dar până şi cel mai mic pod are o suprafaţă de douăzeci de metri pătraţi şi iluminatul nu e asigurat decât de becuri montate în centru.
Era pentru prima dată când Tessa avea posibilitatea să umble nestingherită prin casă, în încăperile nelocuite de la

etajul al doilea şi al treilea, mobilate în cel mai autentic stil victorian, cu piese de colecţie care-ar fi fost apreciate la orice licitaţie de obiecte de artă. Dar hotărî ca, mai întâi, să termine ce avea de făcut.
Podul era alcătuit din şase încăperi umplute până la refuz cu fel de fel de cutii, cufere, jucării stricate, stative pentru umbrele şi cine ştie ce alte relicve şi mărturii ale istoriei familiei.
Intră hotărâtă în încăperea cea mai mare. Părea că nu se umblase acolo nu de ani de zile, cum spusese doamna Withers, ci de secole. Instinctiv, ca un vânător anticipând bucuria de a face o captură, Tessa simţi o emoţie şi o agitaţie ca înaintea unei mari descoperiri. Ultima dată când simţise la fel găsi o oală de noapte din secolul al optsprezecelea căreia îi dăduse o utilizare mai romantică, folosind-o drept ghiveci pentru lăcrămioara ei asiatică.

Sperând acum ca descoperirile ei să fie mai inspirate, aprinse lumina şi-ncepu să-şi croiască drum printre pânzele de păianjen, împiedicându-se de draperii vechi aruncate pe podea. Ţesăturile şi stofele erau slăbiciunea ei, numai că, din nefericire, acestea erau toate mâncate de molii.
Deschise capacul lăzii celei mai apropiate şi mirosul greu de mucegai ce-i asaltă nările, precum şi costumele şi rochiile în stil victorian în stare avansată de degradare, dădură verdictul: pentru foc. După încă o oră la capătul căreia genele şi părul Tessei se acoperiseră complet de praf, alte patru lăzi erau gata să ia aceeaşi destinaţie.

Oare cui aparţinuseră toate acele lucruri? Stră-stră-bunicilor lordului Finworth? Ce minunat să poţi reconstitui arborele genealogic al unei familii de-a lungul a sute de ani. Cu toate că... până la urmă, ce importanţă aveau strămoşii? Bobby, de exemplu, habar n-avea cine-i era tatăl, dar deborda de talent şi, de fapt, asta era tot ce conta.
Urmau un cufăr încuiat şi câteva lădiţe cu capacele bătute în cuie. Tessa coborî în bucătărie să ia ciocan şi şurubelniţă şi, cum Pedro nu se arăta amator s-o ajute, se-ntoarse singură şi reluă lucrul.
Deschise capacul cufărului şi scoase o bucată de brocart care, spre surprinderea ei, nu se dezintegră, aşa cum se-ntâmplase cu celelalte materiale; ba, mai mult, era uscată şi destul de grea, ca şi cum ar fi fost înfăşurată pe ceva. Intrigată, o desfăcu şi rămase în mână cu un sul subţire de pânză. Desfăşurându-l şi pe acesta, se trezi că ţine o pictură de aproximativ şaizeci de centimetri pătraţi la care privea, neîndrăznind să creadă ceea ce instinctiv se formase în mintea ei ca o supoziţie.
Încercând să se liniştească din starea de tensiune în care se afla, examină pânza centimetru cu centimetru, atentă la compoziţie, la delicateţea tuşeului, la stil. Sigur, nu era expertă, dar era imposibil să-ţi petreci atâţia ani lângă

unchiul Martin fără să ţi se imprime puternic simţul artistic. Era sigură că era vorba despre un Tiţian. Părea pur şi simplu un vis, de aceea şi încerca să-şi domolească entuziasmul.
O oră mai târziu, după ce sortă şi cele trei lădiţe, la picioarele ei se aflau cincisprezece picturi dintre care un

Poussin, un Tintoretto şi un Raphael pentru care orice muzeu ar fi plătit o avere, dar oricum, fiecare valorând cel puţin o sută de mii de lire.
Primul impuls a fost să alerge la Patrick să-i spună, deşi n-ar fi meritat să-i dea o asemenea veste, după cât de îngrozitor se purtase cu ea. Dar simţea nevoia să se laude cu descoperirea ei şi, gândindu-se că astfel ar putea fi mai spectaculos, hotărî să le întindă pe jos, în unul din dormitoarele de la etajul de sub pod.
Cufărul următor îi mai temperă elanul; nu conţinea decât documente de familie şi cheltuieli gospodăreşti – adevărat, din secolul al şaisprezecelea, dar prezentând interes, doar pentru arhivari, nu şi din punct de vedere financiar. Dezamăgită, se lăsă în jos, atingând, din greşeală lanterna care se rostogoli pe podea; vrând s-o recupereze, ajunse la câţiva centimetri de un perete în care se vedea vag conturul unei uşiţe acoperite cu tapet şi astfel camuflate aproape perfect. Tessa apăsă de jur-împrejur şi, când era pe punctul de a renunţa, auzi un uşor clichet şi uşa cedă.
„Schelete şi cranii!“ se gândi ea cu groază, apoi, ca un adevărat chirurg ce era, obişnuită aşadar şi cu o astfel de privelişte, aprinse lanterna. Nu, era doar o nişă care adăpostea un cufăr enorm din lemn, de tipul celor în care se ţinea lenjeria. Ce putea să conţină decât vreun trusou sau alte ţesături?
Totuşi, se aşeză şi deschise capacul: înăuntru, o mulţime de pachete de diferite dimensiuni şi forme, toate înfăşurate în hârtie îngălbenită. Luă unul dintre ele şi-ncercă să

ghicească: un obiect din aur sau argint, sau mai degrabă, având în vedere greutatea, un porţelan.
Avusese dreptate; după ce înlătură hârtia, văzu o vază mică, pictată în culori strălucitoare ce dădeau impresia unei lumini venite din interior. Continuă să despacheteze cu fervoare, ca pentru a-şi transforma şi această bănuială în certitudine şi, în scurt timp, înşiră două duzini de vaze mici şi trei boluri mari, toate din perioada dinastiei Ming.
Ceea ce găsise până atunci îi putea furniza din plin lui Patrick banii pentru a cumpăra nu numai un număr de acţiuni egal cu ale partenerului său, dar chiar şi întreaga companie. Trebuia să-i dea numaidecât vestea cea bună. Imediat însă, un alt gând i se strecură în minte.
Dacă se înşela şi picturile şi vasele nu erau decât nişte copii desăvârşite? În definitiv, cine-ar fi făcut nebunia de a lăsa o asemenea avere de care să nu ştie nimeni, să mucegăiască ani de zile, cu şansa minimă de a fi descoperite vreodată! Lordul Finworth fusese recunoscut ca fiind un excentric, dar chiar să fi făcut aşa ceva? În nici un caz n-ar fi vrut să se facă de râs în faţa lui Patrick; trebuia să verifice înainte de a-i spune.
Ştia exact la cine să apeleze: la Angus Boswell, directorul, acum ieşit la pensie, al unei prestigioase case de licitaţii, în prezent proprietarul unui magazin de antichităţi din Iverton, magazin pe care-l părăsea o dată pe lună pentru a veni să cineze cu unchiul Martin. Tessa îl cunoştea de ani de zile şi avea încredere totală în exercitarea evaluării lui.

Dacă, într-adevăr, obiectele găsite constituiau o comoară, le va duce la acel dormitor nelocuit şi i le va arăta lui Patrick – în eventualitatea că acesta se va lăsa condus de ea într-un dormitor, având în vedere relaţiile dintre ei.
Începuse să împacheteze din nou vazele când auzi zgomot de paşi. Ieşi repede din nişa secretă, rugându-se să

nu fie Patrick, pentru a-şi putea pune în aplicare planul de a-i face acea surpriză minunată. În acel semiîntuneric, apăru însă capul blond al lui Mike.
– Bună! Mi s-a spus că eşti aici. Ai nevoie de ajutor?
– Nu lucrezi?
– Eşti mai rea decât Ingrid. Fac o pauză şi profit de aceasta pentru a vizita o fată frumoasă în pod.
– Faci ca totul să pară romantic, comentă Tessa, regretând însă imediat ce-l văzu că se apropie.
– Pot face să fie într-adevăr romantic.
– Nu, mulţumesc.
– De ce nu? O prinse în braţe, începând s-o sărute uşor pe frunte şi pe buze.
Primul impuls al Tessei a fost să-l împingă, dar se abţinu. În definitiv, de ce să nu-l lase s-o sărute? Era un bărbat demn de luat în consideraţie: drăguţ şi care, cu siguranţă, n-ar fi avut nici o obiecţie împotriva femeilor de carieră. Şi totuşi, ca singură reacţie la sărutările lui, Tessa simţi nevoia să se depărteze de el.
– Cred c-am fost prea grăbit.
Tessa nu-i putea spune că efectul ar fi fost acelaşi, oricât timp i-ar fi lăsat la dispoziţie, aşa că îşi făcu de lucru închizând capacul unui cufăr, fără a răspunde nimic.

– Sigur nu te pot ajuta?
– Nu, mulţumesc.
– Te-ai supărat că te-am sărutat?
– Nu.
– Dacă aş face-o din nou?
– Nu, în nici un caz.
Din nou, zgomot de paşi şi apăru Patrick.
– Sper că nu vă deranjez, spuse el sarcastic.
– Deloc; eu tocmai plecam.
Patrick rămase însă pe loc, cu o expresie răutăcioasă pe faţă.

– Te ascunzi aici ca să nu munceşti?
– Aţi ghicit.
– De ce-ţi bagi nasul aici? întrebă el din nou, observând abia atunci că era plină de praf şi de pânze de păianjen.
– Să văd dacă merită să şterpelesc ceva. Apoi, explică totuşi, văzându-l că e gata să exploreze. Doamna Withers m-a rugat să sortez lucrurile de aici.
– Aha... Ei, oricum, e de-ajuns. Voi chema mâine pe cineva să ducă acest gunoi.
– Fără să vedeţi despre ce e vorba? Dacă aruncaţi ceva valoros?
– Puţin probabil. În orice caz, ai sortat destul. E trecut de ora cinci şi e timpul să mergi acasă.
Trebuia să-l asculte, chiar dacă asta însemna să mai urce încă o dată patru etaje, imediat ce va fi iar singură; aşadar, îi făcu semn că e gata să-l urmeze.

– Iei cina cu Mike în seara aceasta?
– Încercaţi să mă-mpingeţi în braţele lui?
– N-ar fi rău.
– În orice caz, nu mai rău ca dumneavoastră.
– Nu fi nepoliticoasă; nu toţi patronii la care vei lucra îţi vor îngădui.
– Probabil că nici nu vor încerca să mă seducă.
– De câte ori trebuie să-mi cer scuze? Am spus că nu se va mai întâmpla.
– Poate că eu doresc să se întâmple.
– Ce schimbare bruscă!
– Acesta este avantajul femeii.
– Dar tu eşti o adolescentă.
– Şi totuşi, vă place de mine. Pot arăta mai bine... mormăi ea când îl văzu că o examinează din cap până în picioare.
– Serios? Mirosul de umezeală şi de mucegai pe care îl emani ar proteja perfect orice femeie care e nevoită să iasă

singură noaptea pe stradă, iar sorţul enorm pe care îl porţi îţi apără virginitatea nu mai bine decât orice centură de castitate.
– De unde ştii că sunt virgină? Întrebarea îi scăpă pur şi simplu, iar regretele erau inutile, mai ales că expresia de pe figura lui era imposibil de interpretat.
– Trebuie să fiu foarte demodat dacă-mi închipui că eşti...
Fără să mai aştepte vreun răspuns din partea ei, plecă.

Rămasă singură, Tessa urcă în fugă în pod, duse şi vazele în dormitorul de la etajul imediat inferior, apoi îl sună pe Angus Boswell de la telefonul din salon cu mare prudenţă, ca nu cumva s-o audă cineva.
– Sunt Tessa, şopti ea. Te rog să mă scuzi că n-am putut să te anunţ din vreme, dar aş vrea să-ţi arăt urgent câteva obiecte.
– Cât de urgent?
– Acum. Pot ajunge la tine într-o jumătate de oră.
– Te aştept.
Mergând pe vârfuri, luă din debara un sac de voiaj, apoi urcă la etaj cu el, îl umplu cu cele trei pânze pictate şi cu câteva vaze şi, pândind momentul în care să poată trece neobservată, coborî şi ieşi din casă.

Capitolul 6
Angus Boswell, un bărbat curtenitor în vârstă de aproximativ şaptezeci de ani, cu puţin păr cărunt şi ochi cenuşii pătrunzători, veni imediat s-o întâmpine, când îi văzu maşina parcată în faţa magazinului lui.
– Ai găsit vreo ascunzătoare cu vechi monede romane?
– Ceva mult mai valoros, cel puţin aşa sper.
– Mă faci foarte curios.
Tessa îl urmă în birou şi, cu degete tremurânde, deschise sacoşa.

– Sunt câteva picturi şi porţelanuri. Le-am găsit în pod în casa lordului Finworth. Sunt... prietenă cu Patrick Harper, strănepotul acestuia şi singurul moştenitor.
Fără să spună nici un cuvânt şi fără să se trădeze prin vreun gest, Augus începu să examineze fiecare obiect. Trecură douăzeci de minute, patruzeci... o oră; răsfoi nişte cărţi, consultă câteva dosare, dădu telefon unui curator din Paris, discută mai mult, tot la telefon, cu un alt curator din Munchen şi, după un timp ce păruse Tessei o eternitate, veni lângă ea şi dădu verdictul.
– Picturile sunt autentice – nu există nici un dubiu în această privinţă – şi provin din colecţia baronului Winburg. Au fost vândute unui englez acum mai bine de o sută de ani. Valoarea lor este inestimabilă.
– Asta bănuiam şi eu, dar mi-a fost teamă să cred că poate fi adevărat.
– Fără să mai punem la socoteală şi porţelanurile. Sunt aproape convins că este vorba despre vase din perioada Ming, dar nu-ndrăznesc încă să mă pronunţ. În seara aceasta iau cina cu un prieten, expert în acest domeniu, şi aş vrea să-i cer şi lui părerea.
– Perfect! Sună-mă când ştii sigur.
Tessa se-ntoarse la Greentrees simţind că pluteşte de fericire. Doamna Benson plecase la biserică, aşa că era singură. Se schimbă de hainele pline de praf şi-ncepu să se plimbe cu paşi mari prin cameră, gândindu-se cum să procedeze: s-aştepte până îi telefonează Angus sau să-i spună imediat lui Patrick?
Încă nu luase nici o hotărâre, când auzi o maşină oprindu-se chiar în faţa casei şi-l văzu pe fereastră chiar pe cel la care se gândea. Alergă să-i deschidă, iar acesta aproape se năpusti înăuntru, cu ochii sclipind de furie şi buzele cianozate.
– De data asta te-am prins, şuieră el prinzând-o de braţ şi trăgând-o în living.

– Ce vrei să spui?
– Nu te preface! Te-am văzut furişându-te din casa mea cu acel sac de voiaj şi te-am urmărit.
– M-ai urmărit?
– Până la magazinul de antichităţi. Ce naiba ai găsit în pod de te-a făcut s-alergi la individul acela?
– Am... Era furioasă fiindcă din nou o judeca atât de greşit şi nu-şi putu stăpâni lacrimile. Cum putea fi atât de orb să nu-şi dea seama că-i vrea binele? Chiar că era un ticălos nerecunoscător.
– Încetează cu smiorcăitul! Nu mă impresionezi, se răsti el, trăgând-o spre uşă.
– Unde mă duci?
– La Iverton. Vreau să aflu ce-a cumpărat individul acela de la tine.
– Nu e acolo; cred că s-a dus acasă acum.
– Atunci, o să-i căutăm adresa în cartea de telefon. La naiba, Tessa, ţi-am dat o şansă ca să te reabilitezi şi... ce-ai făcut? Mă răsplăteşti furând de la mine.
Fierbând de indignare, Tessa se smulse din strânsoarea lui, pregătindu-şi un răspuns usturător, acoperit însă de soneria telefonului.
– Un preţ absolut fabulos! se auzi vocea entuziasmată a lui Angus la celălalt capăt al firului. Fiecare piesă este perfectă, iar două dintre ele sunt atât de rare, încât nici nu au apărut vreodată pe piaţă.
– Asta este o veste minunată, Angus, dar aş vrea să-i spui domnului Harper personal; e chiar lângă mine.

Îi dădu receptorul lui Patrick, şi, privindu-l cum îl asculta pe Angus, încerca să-şi imagineze ce putea simţi aflând că, din vânzarea fie şi a unei părţi infime din comoara găsită, reuşea să-şi ducă la îndeplinire visul; aproape că tresări când, auzindu-l adresându-i-se, îşi dădu seama că acesta

terminase de vorbit şi-nchisese telefonul.
– Ce pot să spun, Tessa... Nu pot decât să-mi cer scuze şi să mă târasc la picioarele tale.
– Nu este necesar; sper însă că asta te-a învăţat să fii mai prudent când judeci oamenii şi să nu tragi concluzii pripite.
– De obicei aşa procedez.
– Despre mine, însă, îţi închipui întotdeauna ce e mai urât.
– Ştiu şi nu-nţeleg de ce mi se-ntâmplă asta. Mă superi atât de mult încât... presupun că-mi pierd cumpătul cu tine.
Dezamăgită, Tessa se-ntoarse, gata să plece.
– Cred că motivul este că nu suport să te văd irosindu-ţi viaţa. Nu-mi plac pierderile de nici un fel.
– Nu poţi înregimenta oamenii.
– Sunt de acord, dar deocamdată discutăm despre tine şi despre capacitatea ta. Sunt convins că poţi face altceva, ceva mult mai valoros în viaţă.
– Spui asta mereu. Am să te-nvăţ minte dacă-ţi ascult sfatul şi devin şi eu, în cele din urmă, o femeie de afaceri miliardară.
– Doamne fereşte! Îţi sugerez pur şi simplu, să înveţi o meserie care să-ţi pună mai bine în valoare capacitatea, până când vei întâlni bărbatul potrivit.

– Iar vorbeşti aiurea! Dac-aş ajunge să am o profesie, n-aş fi dispusă să renunţ la ea când mă mărit. Ştii ceva? Ai merita să te-ndrăgosteşti nebuneşte de o femeie cu o carieră strălucită. Ce-aş mai râde!
– Aş prefera să rămân burlac tot restul vieţii.
– Să nu-mi spui că s-ar putea totuşi, să te căsătoreşti într-o bună zi.
– Intenţionez foarte serios să fac acest lucru; nu are nici un sens să construiesc un imperiu dacă nu am un urmaş să i-l las moştenire – un fiu.
– Şi dacă o să ai numai fiice? Ce te faci dacă fiicele tale

vor deveni, toate femei de carieră?
– Gândul acesta e suficient pentru a mă face să nu mă mai căsătoresc niciodată.
– Aş compătimi-o pe biata femeie care ar cădea în ghearele unui asemenea şoim.
– Ce limbă ascuţită ai! Vezi să nu te tai tu însăţi în ea.
– Mai degrabă pe tine te-aş tăia.
– Adevărat? Să te văd, spuse el râzând, în aceeaşi clipă prinzând-o şi strângând-o la piept.
Buzele lui, apăsate senzual asupra gurii ei făceau imposibilă orice reţinere din partea Tessei, al cărui răspuns veni plin de pasiune, ademenitor şi incitant. Mâinile lor se căutau şi se descopereau cu înfrigurare într-o nevoie desperată de a se regăsi, fiecare din ei, împlinit în intimitatea celuilalt. Tânjind după povara dulce a trupului lui Patrick, Tessa înţelese că munca nu-i mai era de-ajuns

pentru ca viaţa să aibă sens: avea nevoie să primească şi să dăruiască, la rândul ei, dragoste. Avea nevoie de el.
– Tessa, nu trebuie... gemu Patrick, tremurând de parcă ar fi fost cuprins de febră.
– Te rog...
– Nu! Se smulse din braţele ei, hotărât. Pesemne că nu mai sunt în toate minţile; nu ştiu ce-i cu mine. Dumnezeule, sunt suficient de bătrân ca să-ţi fiu tată!
– Prefer să-mi fii iubit.
– Nici să nu te gândeşti la aşa ceva. Eşti încă un copil şi aş merita să fiu împuşcat dacă aş profita de tine.
– Cum să profiţi de mine din moment ce sunt perfect de acord? Doar nu te-am respins.
– Asta mă face să mă simt şi mai jenat. Eşti o fată caldă, generoasă şi... poate chiar prea caldă şi generoasă. Dacă te comporţi astfel cu fiecare bărbat care te atinge...
– Nu, nu o fac. Putea fi din când în când sinceră; de fapt, simţea că nu se mai poate ascunde în spatele măştii pe care

şi-o crease. Sau, poate era mai bine să aştepte până când devenea sigură de atracţia pe care o exercita asupra lui? Nu mă comport aşa cu nimeni altcineva.
– Tot e ceva...
– Chiar m-ai ambiţionat.
– Adevărat?
– Da. Încep să-mi dau seama că e păcat să nu fac o muncă mai interesantă.
– Mă bucur că, în sfârşit, devii mai raţională. Dar... ce ţi-ai făcut la păr? E ceva schimbat în pieptănătura ta.

– Credeam că n-o să observi niciodată. Îţi place?
– Foarte mult, răspunse el imediat, îndepărtându-i de pe frunte, cu o mângâiere uşoară, o şuviţă mătăsoasă de un auriu roşcat. Te face să arăţi puţin mai matură.
– Nu sunt un copil; la vârsta mea, cele mai multe fete sunt deja măritate.
– Măritate? Cuprins de panică, porni imediat spre uşă. E târziu; trebuie să plec.
– Nu e chiar atât de târziu, Patrick şi nu am nici o frânghie.
– Ce nu ai?
– Frânghie; doar nu te pot prinde într-un lasou şi lega de mine. N-am spus decât că multe fete de vârsta mea sunt deja măritate, ceea ce nu înseamnă că aş vrea să fiu şi eu.
– Mă bucur s-aud asta.
– Totuşi, aş fi gata să fiu iubita ta.
– Pentru Dumnezeu, Tessa, nu da atât de multă importanţă unui sărut.
– N-a însemnat nimic pentru tine?
Patrick vru să răspundă „nu“, apoi se răzgândi.
– A însemnat atât cât să mă determine să nu mai las ca aşa ceva să se repete.
„Este ceea ce-ţi închipui tu“, se gândi Tessa, atentă ca pe

figura ei să nu transpară nici o expresie.
– În legătură cu vasul domnului Anderson, schimbă el brusc subiectul.

– Da, ce-i cu el?
– Nu cred că tu l-ai luat; trebuie să fi fost vreun hoţ.
Tessa simţi o uşurare atât de mare, încât aproape că-i veni să plângă.
– De fapt, însuşi domnul Anderson l-a dus la reparat şi a uitat să-i spună menajerei.
– Când ai aflat?
– Când m-am întors de la Londra şi am aflat că lipseşte, l-am sunat în Noua Zeelandă.
– De ce naiba nu mi-ai spus şi m-ai lăsat să cred tot ce e mai rău despre tine?
– Cum era să-ţi stric părerea? Se pare că îţi place enorm să-ţi formezi cea mai proastă impresie despre mine.
Patrick păru jenat – lucru cu totul neobişnuit la el – şi, timid, îi mângâie obrazul cu vârful degetului.
– Eşti prima fată care mă pune în situaţii delicate făcându-mă să recunosc că greşesc; eşti ca o haină de ascet, pentru penitenţă.
– Numai că nu eşti în nici un caz ascet. Oricum, nu-ţi strică; aminteşte-ţi de asta când ajungi acasă şi intri sub un duş rece.
– Mă-ndoiesc că m-ar ajuta chiar şi un duş rece... Cred că asta îmi place la tine.
– Faptul că sunt sexy?
– Nu, faptul că ai un umor ciudat.
– Atracţia fizică nu poate funcţiona nonstop, şi atunci e bine să te poţi amuza împreună cu partenerul de aceleaşi lucruri.

Nu şi-i putea imagina pe Patrick şi pe Ingrid râzând în hohote de cine ştie ce glumă, dar nu spuse nimic, nevrând

să fie considerată răutăcioasă. Se pare însă că Patrick îi citi gândurile.
– Ingrid are alte calităţi, draga mea şi, oricum, nu poate fi vorba de nici o rivalitate.
– Sincer?
– Sincer. Tu abia ai ieşit de pe băncile şcolii, pe când Ingrid şi cu mine suntem...
– Ştiu, îl întrerupse ea. Cu o clipă înainte, avea speranţe; acum însă, acestea se năruiau încet, încet.
– Nu te resping, spuse el cu blândeţe, atâta doar că nu avem acelaşi drum şi, poate că, în curând, ne vom îndrepta în direcţii opuse.
Tessa încă se mai gândea la un răspuns potrivit când Patrick ieşi şi închise uşa.

Capitolul 7
A doua zi dimineaţa, Tessa primi un mesaj de la Patrick prin care o ruga să aducă vasele şi picturile de la Andus Boswell, aşadar plecă imediat.
Nu putea însă să nu se gândească la cele întâmplate cu o seară înainte – la tandreţea şi la pasiunea lui Patrick, dar şi la uşurinţa cu care i-ar fi cedat, ceea ce nu i se mai întâmplase cu nici un alt bărbat până atunci. Pentru moment, Patrick era furios pe el însuşi că se simţea atras de un „copil“, dar când ea avea să se comporte ca o femeie matură, aşa cum intenţiona să facă, îl va face să înţeleagă că are mai mult de oferit decât un fizic plăcut şi, de ce nu, că viaţa fără ea ar fi de neimaginat. Totuşi, nu se putea amăgi cu gândul că avea să fie încântat când va afla de cariera ei.
Se-ntoarse din Iverton pe la mijlocul dimineţii şi depozită lucrurile aduse în dormitorul de la etajul al doilea, apoi merse repede s-ajute la servirea cafelei. De data aceasta, Patrick o întâmpină cu un zâmbet cald.
– Vino în biroul meu cum termini aici şi spune-i doamnei Withers că eşti ocupată – am treabă cu tine tot restul zilei.

Îmbujorată, Tessa încuviinţă din cap, abia stăpânindu-şi nerăbdarea.
Când, nu după mult timp, intră în biroul lui, îl găsi plimbându-se cu paşi mari, preocupat, cu părul uşor răvăşit, ca şi cum şi-ar fi trecut de multe ori mâna prin el.
– Unde le-ai pus? întrebă direct, cum o văzu.
– Într-un dormitor nelocuit de sus. Îi întinse cheia, iar el o luă zâmbind.
– Hai să mergem să examinăm noua mea avere.
Tessa îl urmă, dezamăgită; îi înţelegea nerăbdarea, dar ar fi dorit să dea măcar de înţeles că nu uitase chiar cu desăvârşire ce se întâmplase cu o seară înainte. Sau poate era prea jenat ca s-o facă. În definitiv, refuza să recunoască şi faţă de el însuşi că ar putea însemna ceva pentru el.
– Nu pot să înţeleg cum de unchiul meu a uitat de toate astea, pentru că nu poate fi o altă explicaţie.
– Întotdeauna a fost un excentric.
– De unde ştii?
– A... Doamna Benson mi-a spus. Dar l-ai cunoscut şi tu.
– Ne-am întâlnit de câteva ori, iar în ultimii ani de viaţă s-a izolat, refuzând să-şi mai vadă rudele. N-am avut nici cea mai mică bănuială că-mi va lăsa casa moştenire. Avocatul lui a spus că n-a lăsat nici un ban. Din fericire, am avut eu suma necesară pentru a transforma conacul în sediu de lucru şi cămin, pentru că, altfel.... l-aş fi vândut... şi toate aceste obiecte ar fi intrat în posesia noului proprietar, pentru că

nu m-aş fi gândit niciodată să văd mai întâi ce e în pod. Palid, se trânti pe un pat. Dacă n-ai fi fost tu, aş fi chemat pe cineva care să debaraseze podul.
– Trebuie să-i mulţumeşti doamnei Withers, nu mie; ea m-a rugat să fac ordine în pod.
– Fac pariu că nu te-a rugat să deschizi fiecare ladă.
– Nu, sigur că nu; am făcut-o din curiozitate.
– Atunci, ce-ai zice să ne folosim în continuare de flerul

tău şi să vedem dacă nu cumva mai găsim ceva?
Tessa îl urmă imediat, aproape gâfâind pentru a ţine pasul cu el.
– În legătură cu seara trecută, începu el neaşteptat când intrară în una din încăperile podului, n-ar fi trebuit să se întâmple...
– Dar s-a întâmplat.
– Spre veşnica mea ruşine. Pentru Dumnezeu, ai abia optsprezece ani, iar eu, şaisprezece mai mult.
– Adesea, bărbaţilor le plac femeile mult mai tinere decât ei; chiar deunăzi citeam despre un bărbat de şaizeci de ani care s-a căsătorit cu o femeie de patruzeci.
– O femeie de patruzeci de ani ştie foarte bine ce face, spre deosebite de tine; abia ţi-ai început viaţa.
– Am suficientă experienţă de viaţă ca să ştiu că te iubesc.
Era o afirmaţie îndrăzneaţă, calculată tocmai pentru a fi aşa, deşi când îl văzu atât de şocat, Tessa regretă cuvintele rostite.
– Nu este posibil să ţii la mine; te atrage poate tocmai această diferenţă de vârstă.

– Vârsta nu are nici o legătură. Te iubesc pentru că eşti inteligent şi interesant şi...
– Încetează! Dacă mai continui aşa, va trebui să pleci.
– Chiar m-ai da afară?
– Spre binele tău, Tessa. Se pare că nu înţelegi că sunt mulţumit cu viaţa pe care o duc şi că nu vreau să mă complic cu o căsătorie.
– Sunt dispusă să aştept până vei fi pregătit să faci acest pas.
– Nu! spuse el cu o vehemenţă care o şocă. Dacă mă voi hotărî să mă căsătoresc, o voi face... tăcu puţin, coborându-şi privirea, înainte de a continua, cu cineva ca... Ingrid.
Pentru o clipă, Tessa rămase debusolată, apoi mintea începu să i se pună în mişcare. În definitiv, spusese „cineva

ca Ingrid“, aşadar nu neapărat chiar Ingrid. Sau...?
– Vrei să spui că preferi blondele?
– Să spunem că m-aş gândi mai degrabă la Ingrid decât la tine.
– O săruţi şi pe ea cum m-ai sărutat pe mine?
– Pentru Dumnezeu, fetiţo, lasă lucrurile aşa cum sunt,. Aseară am fost atât de fericit, încât aş fi sărutat orice fată care-ar fi fost lângă mine.
– Credeam că mă placi, reuşi ea să spună, după lovitura primită din plin.
– Una este să placi pe cineva şi alta, să iubeşti. Şi-apoi, un sărut, oricât de pasional, poate să nu însemne mai mult decât un capriciu de moment.

Calmul cu care rostise aceste cuvinte le mări şi mai mult efectul devastator asupra Tessei. Logica îi spunea acesteia să plece imediat de la conac şi să uite totul, dar inima îi dicta cu totul altceva. De fapt, chiar dacă ar fi plecat, tot nu l-ar fi putut uita vreodată pe Patrick; aşa că, de ce să nu rămână, sperând totuşi că, aflându-se în apropierea lui, minunea se va întâmpla?
– Bine, ridică ea din umeri mimând nonşalanţa, am înţeles; mă resemnez.
– Adevărat?
– Sigur. Sunt o mulţime de alţi bărbaţi pe lume.
Ochii lui străluciră în mod ciudat, devenind de un albastru parcă şi mai intens, dar nu spuse nimic şi începu să descuie un cufăr ruginit.
Timp de câteva ore lucrară amândoi tăcuţi. În trei din încăperile podului nu găsiră nimic de valoare, dar în a patra descoperiră un set de şase pahare din perioada elisabetană, datate 1582 şi o casetă din piele adăpostind două punguţe: una cu smaralde şi cealaltă cu perle negre.
– Este absolut fantastic! spuse Patrick, aşezându-se pe capacul unui cufăr.

– Nu uita că a mai rămas încă unul care trebuie deschis. Hai să facem o pauză de prânz şi să continuăm după aceea.
– Du-te tu şi mănâncă; nu mi-e foame.
Tessa aduse totuşi o farfurie plină cu sandvişuri şi un termos cu cafea. Îl găsi aplecat deasupra ultimului cufăr, cu o expresie extrem de uimită pe figură.

– Ce altceva ai mai găsit?
– Mmm.
– Nu-nţeleg; ridică; să văd.
– E prea greu.
– Ceva din plumb masiv? întrebă ea sarcastic.
– Nu, din aur masiv.
– Glumeşti.
Patrick nu glumea deloc: un Buddha de aproximativ douăzeci de centimetri, din aur, încrustat cu sute de pietre preţioase, dintre care cea mai mare era un rubin de mărimea unui ou de porumbel, îi privea senin.
– Categoric, familia Finworth ştia să-şi aleagă bibelourile, comentă el ironic, apoi, amândoi, râzând, începură să mănânce.. De mult n-am mai avut o masă atât de grozavă!
– Nici eu, căscă Tessa şi se întinse.
– Trebuie să fii foarte obosită, după două zile de astfel de muncă.
– Merită, dacă găseşti comori.
– Chiar dacă aceste comori nu-ţi aparţin?
– Contează plăcerea descoperirii în sine.
– Asta este o remarcă „tipic Tessa“, spuse el cu o blândeţe care o făcu să simtă că nu mai poate continua acel joc.
– Vreau să-ţi spun ceva, Patrick, nu sunt...
– Ce naiba faceţi aici? întrebă Ingrid, venind spre ei şi aruncând o privire în cufăr. Dumnezeule! Ce păcat că nu e autentic... ar fi valorat o avere.

– Doar rubinul ne va aduce o jumătate de milion...
– Rubinul? Ingrid îl prinse de braţ cu ochii măriţi de mirare. Vrei să spui că acest Buddha e autentic?
– Fiecare bucăţică din el.
– Incredibil! Vei putea să cumperi jumătate din acţiunile Companiei Allison.
– Dacă aş vinde tot ce s-a găsit, aş putea cumpăra chiar o mare parte din IBM.
Patrick o luă de braţ, arătându-i bijuteriile şi spunându-i despre vasele Ming şi picturi. Faţa ei radia, iar privirea, de obicei atât de rece, i se umpluse de o lumină caldă. Era întotdeauna frumoasă, dar acum era superbă, iar Tessa, contrar naturii ei, deznădăjduită, nu putu să nu observe încă o dată, potrivirea dintre cei doi.
– Să te ajut să sortezi celelalte cufere? îl întrebă Ingrid.
– Nu, mulţumesc, am terminat. Am să-i chem pe cei de la Casa de licitaţii Christie să evalueze toate obiectele.
– Mai bine l-ai chema pe John Allinson să-i spui că poţi cumpăra acţiunile.
– Nu înainte de a avea rezultatul evaluării.
– Mi se pare o prostie, dar faci cum vrei. Tonul ei degajat contrasta cu tensiunea pe care pumnii strânşi o trădau. Dacă ai terminat să-l ajuţi pe domnul Harper, se adresă ea Tessei, poţi merge să cureţi argintăria cu Pedro.
– Am nevoie de ea aici.
Ingrid ridică neputincioasă din umeri şi plecă.

– Mulţumesc pentru că m-ai salvat. Ştie foarte bine că urăsc să curăţ argintăria.
– Mai mult decât urăşti să-ţi dea ordine?
– Asta numai pentru că o simt pândindu-mă tot timpul.
– Altfel, probabil ai pândi tu momentul ca să nu faci nimic.
– Dacă sugerezi cumva că sunt leneşă...
– Îmi place să te necăjesc. De fapt, cred că şi lui Ingrid.

Dacă ai da dovadă de maturitate, nu te-ai lăsa prinsă în plasa ei.
– Mai bine ar da ea dovadă de maturitate şi nu s-ar preta la aşa ceva.
Patrick râse, dar ea încă era prea furioasă ca să se poată amuza, deşi ar fi fost bine să-i urmeze sfatul. În mod normal, atitudinea lui Ingrid i-ar fi provocat râsul, dar se părea că orice urmă de normalitate zbura pe fereastră de când dragostea îi bătuse la uşă.
După două zile, în urma evaluării făcute, experţii anunţaseră o sumă astronomică şi, dându-şi seama că nu mai poate păstra secretul, Patrick hotărî să plece în America să încheie tranzaţia cu John Allinson, lăsând-o pe Ingrid să se descurce cu presa şi televiziunea, amândouă avide de astfel de ştiri.
Îngrozită la gândul că ar putea fi fotografiată, Tessa acuză o indigestie şi se închise acasă, la Greentrees, după ce obţinu permisiunea doamnei şi domnului Withers că nu-i

vor menţiona numele şi rolul jucat. Se întoarse la conac abia după ce trecu acea nebunie şi lucrurile reintrară pe făgaşul normal.
– Ai venit la timp, o întâmpină doamna Withers. Domnul Patrick s-a întors aseară.
– Da? Ce mai face?
– Bine. Să vezi ce mi-a adus: o haină de caşmir potrivită mai degrabă pentru o regină. A spus că este în semn de mulţumire pentru că te-am rugat să faci ordine în pod.
– Tessa, şeful te aşteaptă în bibliotecă, anunţă Pedro.
Inima Tessei începu să bată cu putere şi prezenţa lui – înalt, frumos, bronzat, cu ochii de un albastru mai intens ca niciodată – nu avu deloc darul s-o liniştească. Era totuşi fericită să-l vadă şi privirile li se întâlniră pentru câteva clipe: a ei, plină de dragoste, a lui, enigmatică.

– Ţi-am adus ceva, în semn de mulţumire, spuse el, arătând spre trei pachete mari rezemate de perete.
– Nu trebuia...
– Ba da; dacă nu-ţi place, schimbăm.
Era imposibil să nu-i placă acea combină muzicală care era exact ceea ce orice fată de optsprezece ani şi-ar fi dorit. Se întrebă totuşi ce i-ar fi adus dacă i-ar fi cunoscut adevărata identitate.
– E minunată, Patrick.... ăă ... domnule Harper.
– Poţi să-mi spui Patrick; cred că ne cunoaştem suficient de bine pentru aceasta. Vorbi ferindu-şi privirea, hotărât să

lupte împotriva oricărei atracţii pe care o simţea pentru ea.
Îl voi ruga pe domnul Withers să-ţi ducă acasă cadoul.
– Nu e necesar; îl iau eu cu maşina unchiu... domnului Anderson.
Mai târziu, entuziasmul ei scăzu considerabil când văzu darul primit de Ingrid: un pandantiv cu acvamarin – un dar cu caracter mult mai personal. Brusc, deveni conştientă că singura constantă din viaţa lui Patrick era Ingrid, iar celelalte femei, inclusiv ea însăşi – un şirag de perle împrăştiate şi părăsite undeva pe drum.
Patrick şi Ingrid – aceste nume îi răsunară obsesiv în minte toată noaptea, nelăsând-o să doarmă. De altfel, a doua zi dimineaţa când ajunse la conac, cearcănele ei vorbeau despre această frământare.
– Arăţi de parcă ai fi ascultat muzică toată noaptea, glumi Patrick când o văzu. De fapt, aş dori să-ţi mai ofer ceva.
– Categoric, nu.
– Mă gândeam la un curs de evaluare a obiectelor de artă, continuă el, neluându-i în seamă răspunsul. Casa Sotheby organizează unul excelent şi, beneficiind de instruirea corespunzătoare, ai putea ajunge să lucrezi pentru ei. Asta, dacă nu vrei să faci în continuare studii de artă.
– Tot mai încerci să mă educi?

– Ce e rău în asta?
– Pentru mine, este.
– Ai deja fler pentru ceea ce este autentic şi, cu o instruire corespunzătoare...

– Voi deveni şefa Departamentului de Artă din cadrul Casei Sotheby.
– De ce nu?
– Bine, să spunem că am o ascensiune rapidă şi devin consilier al Reginei pe probleme artistice. Dar, dacă următorul bărbat de care mă îndrăgostesc este ca tine şi nu vrea ca soţia lui să aibă o carieră?
– Şi mama mea era psihoterapeută până s-a măritat şi te asigur că n-a regretat niciodată faptul c-a renunţat la profesie.
– Discutam despre femeia modernă. Eu, de exemplu, dacă-aş fi muncit enorm pentru a ajunge pe o anumită treaptă profesională, n-aş fi dispusă să dau totul în schimbul unei verighete. Dar femeile sunt capabile să-şi continue cariera şi, în acelaşi timp, să fie soţii iubitoare şi mame grijulii.
– Cu ce preţ? Când sunt acasă, îşi fac mii de griji ca nu cumva cariera lor să aibă de pierdut, iar când lucrează, se simt vinovate că-şi neglijează copiii. Îşi scutură capul, lăsând o şuviţă să-i cadă pe frunte. La naiba, doar ştii deja care-i părerea mea referitor la acest subiect!
– Mă bucur că gândeşti aşa! De fapt, pledez în favoarea femeilor de carieră numai ca să te provoc.
– Se pare că-ţi reuşeşte foarte bine.
– Vreau să spun că, atunci când mă voi căsători, îmi voi dedica întreaga viaţă soţului meu.

– Adevărat?
– Categoric. Te poţi simţi extrem de împlinit având grijă de casă şi familie. Îmi doresc cel puţin trei copii.

– Eu aş prefera cinci.
– Da... cinci copii... pare să fie numărul ideal.
– Sigur, şase ar fi mai bine şi, dacă ai fi de acord cu şapte, m-aş căsători cu tine.
– Şapte...
– Pe de altă parte, ar fi o mare pierdere pentru teatru să fie lipsit de o actriţă ca tine; în faţa ta, chiar Sarah Bernhardt ar părea o biată Minnie Mouse. Enervat, dintr-un pas ajunse în faţa ei. Eşti cea mai enervantă, exasperantă...
– Oh, Patrick! incapabilă să se stăpânească i se aruncă în braţe.
Trupul ei cald şi catifelat topi intenţia şi aşa destul de vagă a lui Patrick de a opune rezistenţă. Aplecându-şi capul, îi căută desperat buzele, în timp ce degetele ei îi descopereau corpul înnebunit de mângâieri. Incapabilă să mai gândească, Tessa trăia extazul acelei clipe de beatitudine. Vocea deodată dură a lui Patrick şi braţele lui ce-o scuturau aproape brutal o readuseră la realitate.
– Pentru Dumnezeu, Tessa, nu mai încerca să mă seduci.
– Nu încerc.
– Atunci, ceea ce faci e o imitaţie perfectă. Practic te-ai aruncat în braţele mele.

– Ţi-a luat cam mult timp până să protestezi.
– La ce te-aştepţi, dacă te lipeşti aşa de mine? Povestea asta trebuie să înceteze. Ţi-am mai spus că nu mă joc cu fetiţe.
– Nici nu vreau să te joci; vreau ceva real.
– Chiar nu poţi înţelege că n-o să meargă? În afară de dorinţa carnală, n-avem nimic comun.
– Înseamnă că, totuşi, mă doreşti.
– Dorinţa nu poate pune bazele unei relaţii.
– Dar poate constitui punctul de început.

– Începutul a ceva ce s-ar termina extrem de repede. Te rog, pleacă, spuse el mergând şi deschizând uşa.
– Să plec? Definitiv?
– Nu asta am vrut să spun, dar ar fi spre binele tău dacă ai face-o.
– Nu vreau să plec de tot.
– Atunci, te avertizez să nu cumva să mai repeţi această scenă. Încă o dată dacă te mai arunci în braţele mele, te dau afară de urechi!

Capitolul 8
În următoarele zile, Tessa nu se putu gândi la nimic altceva decât la cum se va termina relaţia ei cu Patrick. Atâta timp cât acesta o credea o fată de optsprezece ani, va refuza categoric să admită c-o iubeşte. Pe de altă parte, mărturisirea în legătură cu vârsta, avea să atragă întreaga mărturisire, şi atunci risca poate să nu-l mai vadă niciodată. Visătoare, îşi amintea iar cum arătau ochii lui plini de dorinţă când o săruta. Cu toate că... pentru cine era acea dorinţă? Pentru fata zăpăcită şi impertinentă de optsprezece ani, sau pentru femeia matură care-i răspundea mereu cu aceeaşi pasiune? Era ciudat cum Patrick nu era sensibil la o astfel de discrepanţă; sau, poate că toţi bărbaţii erau la fel de orbi la nuanţe...
Intră în bucătărie şi, deşi era ziua liberă a soţilor Withers, n-avea de făcut decât ceaiul. Tocmai încărca farfurioare şi ceşti pe măsuţa rulantă, când sună telefonul; spre surprinderea ei, era Bobby.
– Cum ai ştiut unde să mă găseşti?
– Am sunat acasă la naşul tău şi, când am spus că e vorba de ceva urgent, mi s-a dat acest număr. Ce faci, eşti la vreun prieten?
– Ai ghicit. Ce vroiai să-mi spui?
– Plec pentru două luni în Brazilia. Un milionar a sunat la galerie şi m-a rugat să-i fac o friză cu o scenă de polo în

living; preţul e foarte generos – douăzeci şi cinci de mii de lire, plus cheltuielile necesare.
– Nu uita să-mi trimiţi o vedere.
– S-ar putea să-ţi trimit chiar o invitaţie; mi se va pune la dispoziţie o casă de oaspeţi.
– Nu mă ademeni...
Tessa încă mai zâmbea când închise telefonul şi, întorcându-se, îl văzu pe Patrick care stătea rezemat de masa de bucătărie.
– Un telefon de la prietenul tău?
– De la un prieten.
– Unul foarte drag, după tonul vocii.
– Într-adevăr, dar nu în sensul în care o spui tu. Vrei ceaiul în biroul tău, sau în salon, alături de ceilalţi?
– Aici. Apoi trebuie să-mi fac bagajul.
– Unde pleci?
– În America; mâine, la prima oră.
– E cam neaşteptat...
– Îmi cer scuze, n-am ştiut că trebuie să te ţin la curent cu planurile mele.

– Pe tine te interesează ce fac eu.
– Mă interesează ce pui la cale. Trebuie să fiu mereu cu ochii pe tine.
– Nu pot fi decât fericită că mă priveşti tot timpul.
Intenţionat, îşi trecu vârful limbii, provocator, pe buza de jos.
– Încetează, Tessa. N-am de gând să mă mai las sedus.
– Ţi-e teamă că nu vei şti când să te opreşti?
– Mi-e teamă că tu nu vei şti; şi... promiscuitatea e periculoasă.
– Faptul că îţi răspund cu aceeaşi monedă nu înseamnă promiscuitate.
– În plus, continuă el ca şi cum n-ar fi auzit-o, dacă vânezi o căsătorie, ar trebui să ştii că sfatul cel mai comun din toate revistele pentru femei este să laşi bărbatul să

aştepte puţin, nu să-i cedezi imediat.
– Nu ţi-am cedat.
– Nici nu ţi-am cerut s-o faci.
– Ai dreptate, dacă mi-ai cere, aş accepta imediat.
– Fetiţele n-ar trebui să se joace de-a seducătoarele.
– Nu mă joc, vorbesc serios.
– Încetează, Tessa.
– Vrei o prăjitură?
– Nu, un sandviş cu brânză, dar ai grijă cum tai feliile...
Fără să-i răspundă, Tessa tăie câteva felii subţiri.
– Aşa, da, bravo; ai mai învăţat puţin să foloseşti cuţitul.
– Când eram mică, mi-ar fi plăcut s-ajung chirurg.
– Poate doctor de copaci, în nici un caz de oameni,
râse el.

– Într-o bună zi, am să-ţi şterg zâmbetul acesta ironic de
pe faţă, Patrick Harper!
– Numai dacă m-aş afla pe masa de operaţie, iar tu ai fi
cu bisturiul în mână...
Iată, acum era ocazia perfectă de a-i spune, se gândi
Tessa, dar... nu, nu acum când se pregătea de plecare.
– Lasă-mă să te conduc la aeroport.
– Merg cu Ingrid. Nu fi posesivă, continuă el, parcă i-ar
fi ghicit gândurile şi întrebarea nepusă. Ingrid nu vine cu
mine în State şi chiar dacă ar veni nu e treaba ta.
– Cred doar că ai putea face o alegere mai bună.
– Iar eu cred c-ar trebui să nu te mai amesteci în viaţa
mea. În câteva săptămâni va veni înlocuitoarea ta şi, o dată
ce vei fi din nou printre prietenii tăi, eu voi face deja parte
din trecut.
– Aş prefera să faci parte din prezentul meu.
Îl privi fix, cu ochii plini de dorinţă.
– Ţi-am spus să încetezi, spuse el categoric şi, luându-şi
farfuria în mână, ieşi din bucătărie.
***

Cât timp Patrick a fost plecat, Tessa se prefăcu bolnavă de gripă şi rămase acasă, pentru a nu trebui să mai suporte atitudinea mult prea autoritară a lui Ingrid. Ţinu însă legătura cu Emmy şi, când află că Patrick era aşteptat marţea următoare, se prezentă la conac de luni.

– Dacă vrei să fii plătită pentru săptămâna în care ai lipsit, trebuie să-mi aduci adeverinţă de la medic, spuse Ingrid, trecând întâmplător pe lângă ea.

Tessa încuviinţă din cap, gândindu-se ce efect ar produce să-i aducă într-adevăr o adeverinţă semnată de ea însăşi.

– Ce te amuză?

– Nimic.

– Atunci, încetează cu zâmbetul ăsta prostesc şi treci la lucru.

Nimic nu-i părea Tessei prea greu de făcut, anticipând plăcerea de a-l vedea pe Patrick. Deja număra orele. Aşteptarea devenise apăsătoare, la fel ca şi căldura acelei zile. Ideea de a face o baie în bazin – care, în absenţa lui Patrick, era la dispoziţia tuturor – devenea din ce în ce mai ispititoare. Aşteptă însă până spre sfârşitul orelor de serviciu, pentru a nu-i da lui Ingrid ocazia s-o întrerupă special. Era în mijlocul bazinului când inevitabilul se produse: cu o voce stridentă, Ingrid o întreba ce face acolo.

– Ai voie să ghiceşti de trei ori, răspunse Tessa cu impertinenţă, gândindu-se că şi aşa nu mai conta, din moment ce a doua zi îşi va dezvălui identitatea.

– Pot ghici dintr-o dată: pierzi timpul, ca de obicei.

– Am terminat ce aveam de lucru.

– Aici nu e hotel; dacă ai terminat ce aveai de făcut, du-te acasă.

– Îl aşteptam pe domnul Harper.

– De ce crezi că ar vrea să te vadă? Oricum, nu vine aici în seara aceasta. Îl iau de la aeroport şi rămânem în oraş.
– De ce? întrebarea ieşi, înainte ca Tessa să o poată opri.
– Pentru că are o întâlnire de afaceri mâine dimineaţă foarte devreme; oricum, asta nu te priveşte pe tine.
Toată bucuria Tessei dispăru, iar speranţele pe care şi le făcuse se năruiră în mii de ţăndări. Nici măcar n-o putea învinui pe Ingrid, dar era furioasă pe Patrick că-i îngăduia acesteia să-i intre în viaţă, când, categoric, nu ţinea la ea.
Imediat ce Ingrid plecă, Tessa ieşi din apă şi merse acasă. Avea s-o aştepte o noapte de coşmar, iar principalul gând chinuitor era: Ingrid şi Patrick în acelaşi pat, deşi el lăsase de-nţeles că nu aveau o relaţie intimă. Încerca să-şi repete că nu mai conta încă o zi de aşteptare, dar gelozia continua s-o chinuiască.
Nici în dimineaţa următoare, când plecă spre conac, nu se afla într-o stare de spirit mai bună, mai ales când îşi dădu seama că-şi pierduse ceasul. Probabil îl uitase la piscină, enervată de Ingrid; îl căută acolo, dar nu-l găsi şi când Pedro îi spuse că, noaptea târziu, gonise nişte băieţi care veniseră pe acolo, îşi pierdu orice speranţă de a-l mai recupera. Era ceasul primit de la unchiul Martin şi-i era extrem de drag.

Ca şi cum asta nu era de-ajuns, Tessa mai află o veste proastă: Patrick şi Ingrid mai rămâneau încă o zi la Londra. Sigur, era liber să facă tot ce vroia, dar... de ce s-o aleagă pe Ingrid? Poate că i-ar fi fost mai uşor de suportat gândul, ştiindu-l cu o altă femeie.
Orele trecură greu până când, ziua următoare, Patrick veni în sfârşit, făcând ca soarele să răsară din nou pentru Tessa.
– Ai avut succes? îl întrebă ea, întâmpinându-l.
– Foarte mult.

– Pot discuta cu tine, singur?
– Sunt ocupat, poate mai târziu.
Abia după-amiază o chema în biroul lui. Deşi nici nu reuşise să se schimbe de hainele cu care venise îmbrăcat, Patrick nu mai arăta obosit. Aşadar, se gândi Tessa, la fel ca ea însăşi, găsea resurse nebănuite când munca i-o cerea – un alt punct comun, numai că trebuia să-l facă să-şi dea seama de asta.
– Mă bucur că te-ai întors, Patrick. Mi-a fost dor de tine.
– Asta pentru că nu prea ai ce face. N-ar fi trebuit să iei slujba de la Greentrees.
– Datorită acestei slujbe te-am întâlnit.
– Tocmai de aceea.
– Dar...
– Fără nici un „dar“, Tessa. Înainte de a pleca, ţi-am explicat clar ce e cu relaţia dintre noi şi nu m-am răzgândit. Te-am chemat aici să-ţi dau asta.

Îi dădu un pacheţel frumos ambalat şi, aşteptându-se la un mic suvenir scump, Tessa rămase surprinsă când găsi în casetă un şirag dublu de perle veritabile.
– Îţi place?
– Este foarte frumos, dar... nu-l pot accepta. Închise caseta şi i-o întinse.
– Nu fi copil! Vreau neapărat să-l primeşti. Datorită ţie am găsit comoara. Încă mai am coşmaruri gândindu-mă că eram pe punctul de a arunca totul.
– Nu am nevoie să mi se plătească pentru asta. Oricum, deja mi-ai dat o combină muzicală, ceea ce a fost foarte generos din partea ta.
– Vreau să ai şi perlele; poţi să consideri colierul un dar din partea companiei mele, dacă preferi aşa. Nu mă mai contrazice, fetiţo, şi pune-l la gât.
Tessa rămase acolo unde se afla, fără să schiţeze nici un gest. Patrick îi luă colierul din mână şi i-l puse la gât

apăsând bine pe închizătoarea cu diamant, apoi o duse în dreptul unei oglinzi mici Chippendale.
– Patrick, eu...
Intrarea lui Ingrid o făcu să tacă.
– Sper că nu vă întrerup, spuse aceasta aruncând o privire rapidă spre perle, apoi spre Patrick.
– Nu, spuse Patrick.
– Ba da.
Buzele lui Ingrid se arcuiră uşor, într-o expresie de amuzament.

– I-am dat Tessei un cadou de mulţumire. Poate o convingi tu că-l merită, pentru că se pare că ea nu consideră că este aşa.
– Sigur că-l meriţi, draga mea. E o copilărie să fii modestă. Acceptă darul şi poartă-l cu plăcere.
– Nu mă văd purtând un astfel de colier – e mult prea pretenţios pentru blugi şi tricouri.
– Atunci, ţine-l în bancă, sugeră Patrick.
– Sunt convinsă că vei găsi o ocazie să porţi perle. Cred că se potrivesc foarte bine cu Rolexul tău, spuse Ingrid pe un ton dulce, scoţând din buzunar ceasul Tessei. Zilele trecute, m-am întors la piscină după ce plecaseşi şi l-am găsit în iarbă.
– Mulţumesc foarte mult. Credeam că l-am pierdut.
– Sper că Tessa nu-şi închipuie că şi darul meu e o copie făcută în Hong Kong, comentă Patrick, râzând amuzat.
– Nu e nici un fel de copie, anunţă Ingrid. Valorează cel puţin câteva mii de lire.
– Ingrid, vrei te rog să ne laşi singuri?
– Sigur.
– De unde-l ai? întrebă el liniştit, imediat ce Ingrid ieşi din încăpere.
– În nici un caz nu l-am furat, dacă asta insinuezi.

– N-am insinuat nimic; vreau doar să ştiu de unde-l ai.
În sfârşit venise ocazia pe care Tessa o aştepta.

– Domnul Anderson mi l-a dat, este...
– Cum? urlă Patrick. Eşti o stricată!
– Linişteşte-te şi lasă-mă să-ţi explic. Sunt...
– Înţeleg foarte bine ce eşti: o aventurieră ieftină în căutare de averi pe care să pui mâna!
– Nu este adevărat! Dacă taci un minut, pot...
– Poţi să mai inventezi o poveste cu care să mă prosteşti? Nu mi-ai spus până acum decât minciuni. Ai spus că nu l-ai cunoscut pe domnul Anderson înainte de a lucra pentru el şi ai pretenţia să cred că ţi-a dăruit un ceas atât de valoros? Ce-a trebuit să faci pentru a-l căpăta? Îţi alegi victimele dintre bărbăţii mai în vârstă, pentru că sunt mai vulnerabili?
Furios, se îndreptă cu paşi mari spre uşă, împingând-o cu brutalitate când încercă să-l oprească, astfel încât o trânti. Înainte de a se putea ridica pentru a alerga după el, dispăru fără urmă.
– Ah, iată-te! exclamă Ingrid, ieşind dintr-o cameră şi întâlnind-o pe coridor. Nu mai trebuie să rămâi în seara aceasta. Domnul Harper mai verifică împreună cu Mike un program software şi vom amâna cina până spre ora nouă.
– Nu mă deranjează deloc să lucrez până târziu.
– Câtă conştiinciozitate! Crede-mă, însă că nu e necesar. Sper că nu te-am pus într-o situaţie neplăcută în privinţa ceasului. Dacă aş fi ştiut c-ai pretins că e un fals, nu te-aş fi dat de gol.

– Iertaţi-mă, dar nu cred.
– Îţi închipui că vreau să-ţi fac încurcături?
– Categoric!
– Ce naivitate! Nu-ţi dai seama că nu prezinţi nici o importanţă pentru mine?

– Atunci, de ce doriţi atât de mult să scăpaţi de mine?
– Pentru că îl deranjezi pe domnul Harper şi, cu cât pleci mai repede, cu atât mai bine.
Tessa se abţinu să nu-i strige în faţă adevărul; Patrick trebuia să afle primul.
– În curând vă voi îndeplini dorinţa, domnişoară Mortensen, într-un mod chiar surprinzător.
***
Cu perspectiva de a nu-l vedea pe Patrick până a doua zi dimineaţă, Tessei îi era imposibil să se relaxeze. Privind pe fereastră spre conac, se gândi că dacă ar merge până acolo, ar avea poate şansa să-l întâlnească la piscină, unde obişnuia de multe ori să vină să înoate noaptea.
Porni imediat într-acolo, pe drumul luminat de mii de stele şi, deşi se simţea doar o fărâmă din univers, dragostea ei pentru Patrick era imensă; aproape că nu mai concepea că şi-ar putea petrece restul vieţii fără el.
Piscina era pustie, dar prin draperiile de la ferestrele livingului său, răzbătea o lumină caldă. Bietul de el!

Pesemne că încă lucra. N-avea nici un drept să-l deranjeze, dar nu se putea totuşi întoarce fără a lămuri lucrurile. Să-i spună direct, sau să conducă discuţia astfel încât el să deducă? Indiferent cum, rezultatul avea să fie acelaşi: Patrick va deveni livid, se va simţi stânjenit, apoi va vedea partea amuzantă a întregii poveşti şi – lucrul cel mai important – va recunoaşte că o iubeşte şi-i va accepta cariera.
Simţea deja că pluteşte de fericire când ajunse, de pe terasă, lângă uşa-fereastră. Draperia nu era trasă chiar complet şi Tessa vru să-l mai privească o dată înainte de a intra, să-şi umple sufletul de imaginea chipului lui drag.
O durere cumplită o paralizează. Nu, nu putea fi adevărat. Închise ochii şi-i strânse bine, apoi îi deschise din nou; aceeaşi imagine: Patrick aşezat pe o canapea, ţinând-o pe Ingrid în braţe. Rămase nemişcată ca o statuie, supunându-se

până la capăt torturii de a vedea braţele albe ale lui Ingrid înlănţuind gâtul lui bronzat şi gura ei roşie, apăsându-se avidă pe buzele lui care probabil că sorbeau cu acelaşi nesaţ plăcerea de oriunde aveau ocazia.
În cele din urmă, Tessa se-ntoarse pe drumul pe care venise, mergând ca în transă, fără să vadă unde păşea, cu inima o rană sângerândă.
Ajunse acasă pradă celor mai negre gânduri, cel mai negru fiind însă recunoaşterea propriei ei naivităţi. Apoi, o cuprinse furia; l-ar fi respectat mai mult pe Patrick dacă ar fi admis relaţia lui intimă cu Ingrid. Acum înţelegea atitudinea

acesteia faţă de ea şi chiar îi dădea dreptate; îi era chiar milă de biata fată care nu-şi dădea seama ce Don Juan e iubitul ei şi că nu se va schimba niciodată.
Pentru o clipă, se gândi să dispară fără să spună un cuvânt. Ba nu, îşi va respecta planul, dar dacă iniţial nu intenţionase decât să-i dea o lecţie amuzantă pentru a-l dezobişnui de a mai judeca oamenii după aparenţe, acum punea la cale tot felul de planuri pentru a-l face să sufere.
Abia spre dimineaţă i se potoli furia. În definitiv, cariera şi profesia rămâneau esenţialul în viaţa ei, iar Patrick nu era singurul bărbat din univers.
Şi totuşi, nu se putea împiedica să nu gândească plină de amărăciune, singurul bărbat din universul ei.
– Eşti palidă ca o stafie, spuse doamna Benson a doua zi dimineaţă, imediat cum o văzu. Ai venit să te odihneşti şi n-ai făcut altceva decât să munceşti toată ziua.
– Mă-ntorc la Londra. Mă simt foarte bine şi e nevoie de mine acolo.
– Cum de te-ai hotărât aşa, deodată?
– Mă gândesc de mai multe zile să fac asta.
– Regret că nu pot vedea eu însămi scena cu domnul Harper
– Nici nu mai intenţionez să-i spun. Jocul acesta nu mă

mai amuză. Las o înştiinţare şi dispar.
La fel de mirată ca doamna Benson, rămase şi doamna Withers aflând de plecarea Tessei.

– Credeam că eşti fericită aici.
– Am fost, dar nu voi mai fi dacă rămân. M-am plictisit de viaţa de la ţară, aşa că mă întorc la Londra.
– E adevărat. E timpul să te gândeşti la viitorul tău. Când pleci?
– Azi.
– Aşa, pe neaşteptate, fără să fi anunţat înainte?
– Ei, ştiţi ce pripiţi şi nesocotiţi suntem noi, tinerii.
– La naiba! Eşti o fată cu suflet bun şi foarte atentă la tot ce te înconjoară. Eu cred că domnişoara Mortensen a spus ceva ce te-a supărat.
– Asta ar fi însemnat să plec din prima zi!
– Domnul Harper ştie că pleci?
– Nu încă. Merg acum să-i spun.
Şi, ca să nu aibă timp să se răzgândească, Tessa aproape că alergă până la biroul mare cu calculatoare, unde îl găsi discutând cu soţii Donaldson.
– Pe mine mă aştepţi? întrebă el, rece, văzând-o că nu pleacă.
– Da. Trebuie să discut cu tine.
– Mai târziu. Sunt extrem de ocupat.
– Când mai târziu?
– Vino în biroul meu la patru.
Tessa merse acasă să-şi facă bagajele şi se-ntoarse fix la ora patru. Îl găsi aşezat la birou, cu o faţă împietrită.
– Plec astăzi.

– Se pare că nu prea ai de ales.
– Având în vedere părerea pe care o ai despre mine, nu.
Ştii, Patrick, am impresia că nu te-ai gândit la un lucru: dacă într-adevăr aş fi fost aşa cum crezi tu, mi-aş fi luat tot ce aş

fi vrut din pod, fără să afli vreodată şi m-aş fi îmbogăţit rapid.
– E adevărat. M-am gândit la asta chiar acum, în timp ce te aşteptam.
– Şi?
– Nu cred că eşti o hoaţă, Tessa, Cred însă că te foloseşti de tinereţea şi de farmecul tău pentru a obţine ce vrei.
– Nu plec cu capul plecat.
– Nici nu mă aşteptam; principala ta caracteristică este îndrăzneala.
– Iar a ta, incapacitatea de a judeca oamenii corect.
– Dacă ai venit să-mi dai lecţii, poţi să pleci.
– Asta am să şi fac, nu înainte însă de a-ţi spune cât de mult te înşeli în privinţa relaţiei mele cu domnul Anderson.
– Nu mă interesează.
– Cred că te va interesa; sunt...
– Patrick! Uşa se deschise brusc şi Mike dădu buzna în încăpere cu faţa pământie şi privirea speriată. Vino repede! Ingrid a căzut pe scări. Cred că e pe moarte.

Capitolul 9
Patrick sări de pe scaun şi alergă spre locul indicat, urmat de Tessa, care abia se putea ţine după el.
Ingrid zăcea pe podea, în faţa scării late în serpentină. Era în stare de inconştienţă, cu piciorul stâng răsucit sub ea, iar stângul sângerând atât de rău, încât era acoperit de un şuvoi roşu aprins; braţele îi erau desfăcute, iar în jurul ei erau cioburile unei vaze pe care o răsturnase în cădere; câteva cioburi îi pătrunseseră şi în piept, făcând ca sângele să se scurgă şi de acolo.
– Am impresia că.... a murit, spuse Patrick, aplecându-se deasupra ei.
Împingându-l la o parte, Tessa palpă pulsul tinerei – era slab şi neregulat.
– Nu, trăieşte, dar trebuie dusă imediat la spital. A

chemat cineva o ambulanţă?
– Da, spuse Jenna cu voce tremurândă. Mi-au răspuns că s-ar putea să dureze o jumătate de oră.
– La naiba! Am să-i sun eu! explodă Tessa.
– Telefonez eu. Spunând acestea, Patrick se şi duse imediat la telefon.
Tessa desfăcu rochia lui Ingrid cu grijă şi scoase ciobul lung care i se înfipsese în piept. Avea impresia că trăieşte un coşmar.
– Ingrid sângerează foarte tare. Spune-le că e urgent.
În timp ce vorbea, îi făcu semn lui Mike să-şi scoată cămaşa, improvizând astfel un tampon pe care-l aşeză pe rană.
– Ţine apăsat aici, îi ordonă ea lui Mike, luându-i mâna şi aşezând-o în poziţia cea mai bună pentru a diminua sângerarea.
– Pot ajuta şi eu? întrebă Jenna.
– Adu o trusă de prim-ajutor. Tom, am nevoie de câteva beţe mai late ca să fac o atelă.
Şi Jenna şi soţul ei veniră înapoi în mai puţin de un minut şi Tessa confecţionă o atelă.
– Apasă cât poţi de tare, îi repetă ea lui Mike, îngrijorată de rapiditatea cu care tamponul se îmbiba cu sânge.
– Nu pot mai tare. Crezi că va supravieţui?
Tessa nu era deloc sigură, dar considera că era mai înţelept să nu spună nimic.
– Ţine apăsat, repetă ea, apoi se ridică şi merse lângă Patrick, care încă mai ţinea receptorul în mână. Când soseşte ambulanţa?
– Speră într-o jumătate de oră; încearcă să facă rost de una disponibilă.

– Va trebui s-o ducem cu maşina.
Văzându-l pe Patrick că se pregătea să vorbească iar la telefon, întinse mâna după receptor.

– Nu e necesar să vorbim amândoi. Sunt capabil să...
– Daţi-mi legătura cu sala de operaţii, ţipă Tessa, smulgându-i receptorul din mână. Faceţi imediat cum spun!
Aşteptă puţin, vag conştientă de mirarea celor din jurul ei, apoi, la celălalt capăt al firului se auzi o voce fermă care repeta că se va trimite o ambulanţă imediat ce se va găsi una disponibilă.
– Nu putem aştepta. Pacienta mea trebuie operată imediat. O aduc chiar eu. Dacă nu e nici un chirurg disponibil când ajungem, voi opera eu. Sigur că sunt calificată. Verificaţi la spitalul St. Andrew. Sunt Tessa Redfern, asistenta lui sir Denis Denzil.
Punând capăt scuzelor ce se auziră imediat, Tessa puse telefonul în furcă.
– O vom transporta cu furgoneta, spuse Patrick cu o voce pe care Tessa n-o mai auzise până atunci.
Privirile li se întâlniră doar o clipă, suficient însă ca ea să vadă îndoiala din ochii lui.
Tessa mai rugă să se scoată o uşă pentru a fi folosită ca targă şi în zece minute erau deja în drum spre Iverton: Patrick cu piciorul pe acceleraţie, Mike apăsând tamponul pe rana care sângera abundent şi ea însăşi făcând tot posibilul să stăvilească hemoragia de la picior.
Îndoielile Tessei în legătură cu gradul de utilare a spitalului, mult mai mic în comparaţie cu St.Andrew, se

risipiră imediat cum ajunseră. Ingrid a fost imediat preluată, s-a adus aparatul pentru radiografie, s-a pregătit transfuzia, totul în cel mai scurt timp, iar chirurgul, care între timp discutase cu sir Denis, era fericit că Tessa va asista la operaţie. Numai că starea lui Ingrid era atât de gravă, încât dacă nu se acţiona cu maximum de rapiditate şi precizie, viaţa ei era în mare pericol. Tessa ştia că e în stare de o astfel de performanţă şi, ajungând în sala de operaţie, îi propuse chirurgului să inverseze rolurile, ceea ce acesta acceptă cu

uşurare.
Se făcuse deja seară când, scoţându-şi halatul, Tessa redeveni conştientă de lumea din jurul ei, dar şi de oboseala care o cuprinsese. Resimţea parcă şi mai mult oboseala şi deprimarea amintindu-şi faţa pământie de îngrijorare şi durere a lui Patrick când Ingrid fusese transportată în sala de operaţii.
Când ieşi, el se plimba cu paşi mari pe coridor.
– Cum se simte?
– Îşi va reveni. Deocamdată e tot în stare de inconştienţă şi monitorizată de aparate, dar poţi s-o vezi dacă vrei.
Îl conduse în salonul în care se afla Ingrid, apoi se retrase, nesuportând să vadă scena dintre ei. Când ieşi, Patrick părea mai liniştit.
– Mike, Jenna şi Tom vroiau să aştepte aici, dar i-am trimis acasă.
– Foarte înţelept din partea ta.
– După cum arăţi, ţi-ar prinde bine ceva de băut. Stai în picioare de cel puţin trei ore.

– Altădată am stat şi cinci, dar oboseala nu se simte decât după aceea.
– Te cred. Ezită puţin, apoi o întrebă totuşi. Ai vrea să cinăm undeva în oraş şi să te relaxezi?
– Dacă mă relaxez, risc să adorm la masă, aşa că prefer să merg direct acasă, dacă nu te superi.
Nu mai vorbiră până ajunseră în maşină.
– Cred că-mi datorezi o explicaţie, Tessa.
– Ştiu. Când ţi-am spus de dimineaţă că vreau să discut cu tine, vroiam să mărturisesc totul.
– Ce te-a făcut să înscenezi totul?
– Plictiseala. A trebuit să iau o vacanţă de trei luni şi am hotărât să vin să stau la naşul meu.
– Naşul tău fiind domnul Anderson?
– Da. Examinam spărtura din zid când ai venit şi ai fost

sigur că vroiam să mă prezint la un interviu pentru postul anunţat în ziar. M-au amuzat presupunerile tale în legătură cu mine şi am hotărât să continuu jocul. Părea o modalitate distractivă de a-mi petrece timpul.
– Foarte distractivă, mormăi el. Încep să-mi amintesc câteva din remarcele pe care le-am făcut la adresa ta... mai ales la neîndemânarea de a mânui cuţitul. Recunoaşte însă că le-ai meritat, având în vedere farsa pe care mi-ai făcut-o.
– Sper că m-ai iertat.
– Sper ca tu să mă ierţi.
– Sigur. Şi, pentru informarea ta, am douăzeci şi şapte de ani, nu optsprezece.

– Ai fi o romancieră grozavă.
Uşurinţa cu care acceptă explicaţia ei şi faptul că nu menţiona nimic de momentele pasionale trăite împreună o făcură să simtă şi mai acut durerea.
– Cât mai stai în vacanţă? Să nu-ţi închipui că-ţi sugerez să vii la post!
– Sper că nu! Şi asta vroiam să-ţi spun: mă întorc la Londra. Sunt complet refăcută şi m-aş simţi vinovată să mai rămân.
– Eşti foarte dedicată profesiei tale.
Tessa îl privi, dar nu văzu nici o urmă de sarcasm în ochii lui.
– Munca mea înseamnă mult pentru mine. Era mulţumită că, dincolo de faţada de calm, putea ascunde atât de bine lacrimile pentru ceea ce-ar fi putut să fie, pentru soţul şi copiii pe care nu-i va avea niciodată.
Continuară să meargă în tăcere, iar Tessa încerca să nu se gândească la faptul că era ultima oară când îl mai vedea, când îi auzea vocea, sau când îi respira parfumul.
– Ingrid îţi datorează viaţa, spuse el deodată.
– Nu dramatiza; orice chirurg ar fi făcut acelaşi lucru.

– Nu prea, după ceea ce-a spus doctorul Morgan; era lângă Ingrid, în salon, şi am discutat puţin. Te-a lăudat enorm.
– Etichetă profesională.
– De ce eşti atât de modestă? Tessa pe care o ştiam era cu totul altfel.
DRAGOSTEA SCHIMBĂ TOTUL 139
– Dar nu ai cunoscut-o pe adevărata Tessa. Spune-le „la revedere“ din partea mea celor de la conac.
– Dacă aşa vrei... Dar toţi sunt dornici să-ţi mulţumească personal. Sper că vei accepta să cinezi cu noi mâine seară.
– Îmi pare rău, dar nu pot. Plec mâine dimineaţă.
Ajunseseră deja şi se pregăti să coboare din maşină.
– Nu amâni niciodată după ce iei o hotărâre... spuse Patrick, coborând şi el.
– Presupun că nici tu. Amândoi punem munca pe primul loc.
– Cel puţin, eu găsesc din când în când timp să mă distrez. Şi... dacă mă gândesc bine, nici tu nu eşti împotriva distracţiei.
– Ce nepoliticos din partea ta să-mi aminteşti.
Dacă dorise confirmarea lipsei lui de sentimente, iată, o avea din plin.
– Mă bucur că iei gluma cu atât de multă uşurinţă.
– N-am încotro; în locul tău, poate aş fi făcut la fel.
– În orice caz, nu munci prea mult; până la urmă ajungi să nu mai dai randament.
– Ar fi bine s-asculţi şi tu de propriul tău sfat.
– Promit.
Tessa se strădui să rămână acolo până când luminile farurilor maşinii lui dispărură în noapte, apoi intră şi se rezemă de uşă, ca şi cum altfel s-ar fi prăbuşit.
„Dragostea mea“, şopti ea; „Dragostea mea pierdută“.
140 ANNE LAURENCE

***
– Tessa, ce surpriză! Arăţi minunat, comentă sir Denis imediat ce o văzu. Eşti în trecere pe aici?
– Nu, am venit ca să rămân. Mă simt perfect refăcută şi vreau să încep lucrul.
– Hmm, bine, îşi dădu sir Denis acordul după ce o examină îndelung. Atâta timp cât nu-ţi reiei obiceiul de a nu te mai opri din muncă...
– Cine vorbeşte! Dar, nu... nu voi mai exagera; mi-a prins bine lecţia.
În ciuda promisiunii făcute, Tessa intră repede în vârtejul muncii aproape fără oprire, mai ales că acesta era singurul mod de a nu se mai gândi la Patrick. Fără el, orice încercare de a-şi imagina o relaţie intimă şi o viaţă de familie era zadarnică. Categoric, cariera ei nu ar fi stat în calea fericirii lor conjugale; în definitiv, şi profesia lui cerea ore îndelungi de concentrare. Oricum, nu mai avea nici un rost să-şi imagineze cum ar putea fi, din moment ce el nu o iubea.
Treptat, pe măsură ce săptămânile se transformau în luni, se-ntâmpla să treacă uneori chiar şi câteva zile fără să se mai gândească la el; în ritmul acesta, în câţiva ani avea să-l uite complet.
La mijlocul lui octombrie, primi un telefon de la doamna Benson care-i spunea că Henry va fi internat la spitalul veterinar din Londra pentru o operaţie la o labă.

– L-am dus chiar în această dimineaţă şi-l vor opera mâine.
– Bietul Henry. Ce spun medicii? Se va reface complet?
– Au promis că va fi ca nou. Problema este că-l vor ţine acolo două săptămâni şi...
– Nu-ţi face griji, îl voi vizita de două ori pe săptămână.
Discuţia cu doamna Benson o făcu pe Tessa să-şi dea seama cât îi este de dor de Greentrees şi de naşul ei. Acesta

avea să mai rămână în Noua Zeelandă, dar când se va întoarce, trebuia să-l vadă la Greentrees. Până atunci, poate îi va fi mai uşor; deocamdată, simpla apropiere de casa lui Patrick i-ar fi fost insuportabilă. Era o prostie să-şi închipuie că numai el era bărbatul potrivit pentru ea şi totuşi, ori de câte ori îl compara cu orice alt individ pe care-l cunoştea întâmplător, nu putea să nu recunoască, iar şi iar, că nimeni nu era ca el.

La un moment dat, când credea că n-o mai interesa deloc, chipul lui zâmbitor îi apăru de pe prima pagină a unui ziar. Compania lui câştigase un concurs internaţional şi era foarte posibil ca el să fie distins cu titlul de cavaler. De-acum, Ingrid nu se va mai despărţi de el, dacă nu cumva erau deja căsătoriţi. În articol nu se făcea nici o referire la viaţa lui particulară, ci numai la realizările profesionale. Mototoli ziarul şi-l aruncă la coş, apoi îl luă iar şi, netezindu-l cât putu mai bine, îşi plimbă îndelung privirea asupra trăsăturilor atât de dragi ale feţei lui, afundându-se ca într-un hău de deznădejde.

Din fericire, programul din ziua următoare era atât de încărcat, încât nu mai avu nici o clipă de răgaz în care să se gândească la altceva decât la cazurile pe care le avea de rezolvat.

Era trecut de opt seara când se întoarse, epuizată, în cabinetul ei. Abia îşi dădu jos pantofii, masându-şi gleznele dureroase şi bău puţin din cafeaua pe care asistenta i-o lăsase, când cineva bătu uşor la uşă; trebuia să fie vreun student în practică, dornic să mai afle câte ceva. Deşi n-avea nici un chef de el, Tessa se încălţă din nou şi-l pofti înăuntru.

Tânăra înaltă şi zveltă care apăru în prag o făcu să sară în picioare.

– Domnişoară Mortensen! Pentru câteva clipe, nu mai ştiu ce să spună şi rămase privind-o lung. Mă bucur că te-ai

refăcut complet. Doctorul Morgan m-a ţinut la curent cu evoluţia stării tale.
– Mi-a spus. Mi-a spus, de asemenea, cu câtă măiestrie ai executat operaţia mea.
Tessa făcu un semn cu mâna, ca pentru a minimaliza faptul. Zâmbetul plin de căldură de pe faţa lui Ingrid arăta clar că nu mai era vorba de nici un fel de gelozie, ceea ce însemna că era absolut sigură de Patrick.
– Îmi pare rău că n-am telefonat înainte să vin, dar nu eram sigură că mă vei primi.
– Ai fost o şefă dură, râse Tessa, dar îţi dau perfectă dreptate; cred că şi eu te-am pus la grea încercare.

Râse şi Ingrid şi se aşeză, la fel de frumoasă ca întotdeauna, coafura mai puţin rigidă decât de obicei făcând-o să pară mai tânără de douăzeci şi şase de ani, cât avea.
– Am fost uluită când Patrick mi-a spus cine eşti. Cred că te-ai amuzat copios bătându-ţi joc de noi.
– Da... a fost amuzant... Vrei o cafea?
– Nu, mulţumesc, am băut deja prea multă; am aşteptat două ore ca să termini. N-am crezut că lucrezi atât de târziu.
– Uneori, chiar mult mai târziu.
– Înţeleg... Speram că pot veni cu câteva săptămâni în urmă să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa, dar am fost extrem de ocupată.
– Mi-ai scris deja ca să-mi mulţumeşti – e suficient.
– Nimic nu e de-ajuns pentru ceea ce ai făcut. Am vrut să-ţi mulţumesc faţă în faţă.
– Nu mi-am făcut decât datoria.
– Cred că soarta te-a adus la conac; dacă nu ai fi fost acolo, aş fi murit.
– Mă-ndoiesc.
– Eu nu. Este evident că mi-ai salvat viaţa.

– Sper că n-ai venit până aici special pentru asta? glumi Tessa.
– Ba da; altminteri, m-aş fi dus direct la aeroport.
– Pleci în străinătate?
– Merg în Suedia să-mi iau rămas-bun de la familie. Plec în Australia pentru trei ani.

– Înseamnă că şi Patrick pleacă.
– Nu. De fapt, îl părăsesc.
– Îl părăseşti? Bine, dar de ce? Iartă-mă, nu mă priveşte.
– De fapt, te priveşte. La tine ţine.
– Poftim?
– Patrick te iubeşte.
– Nu pot să cred!
– Firesc, după cum m-am purtat.
– Mă tem că nu-nţeleg.
– Vei înţelege după ce vei auzi tot ce am de spus. Vezi tu, ai interpretat greşit scena pe care ai văzut-o pe fereastră.
Tessa înghiţi cu greu; să pretindă că nu văzuse nimic? Din fericire, Ingrid continuă imediat:
– Venisem să discut cu Patrick şi te-am văzut venind pe pajişte. Am fost sigură că vei trece pe la fereastră, aşa că m-am prefăcut că leşin şi m-am prăbuşit pe canapea. Patrick s-a aplecat asupra mea şi-atunci l-am înlănţuit cu braţele. Până când s-a eliberat, tu plecaseşi deja.
– Părea o îmbrăţişare foarte pasională.
– Doar din partea mea. M-am agăţat şi m-am lipit cât am putut de el, pentru că el, cu o forţă similară, făcea tot posibilul să mă arunce de la gâtul lui.
– De ce ai făcut-o?
– Chiar trebuie să mă întrebi? Eram hotărâtă să fac totul ca să nu-l ai. Categoric era atras de tine şi, deşi te considera tânără şi iresponsabilă, se temea totuşi să nu

se-ndrăgostească de tine. Îl iubeam de ani de zile şi tocmai începuse să mă vadă ca pe o femeie, nu numai ca pe asistenta lui când ai apărut. Am încercat cu desperare să te îndepărtez, prin orice mijloace. Abia după accident, când mi-am dat seama că-ţi datorez viaţa... Dar tot nu m-am putut decide să-ţi spun adevărul, pentru că încă mai speram.
– Atunci, de ce-ai făcut-o acum?
– Am înţeles în cele din urmă că nu-l interesez ca femeie.
Tessa nu ştia ce să spună şi, deşi nu mai avea nici un resentiment faţă de Ingrid, tot îi venea greu să-şi mărturisească dragostea. Trebuia însă să spună ceva, aşa că alese replica pe care o considera cea mai inofensivă.
– Spui că Patrick se simţea atras de mine; asta nu înseamnă mare lucru.
– Era mai mult decât atracţie, ţi-am spus. L-am surprins privindu-te când nu-l observai! Nu mă aştept să ai încredere în mine, Tessa, dar dacă ţii la el, spune-i.
– Ştie că ai venit aici?
– Nu.
– Ăă... sentimentele despre care spui că le-ar avea pentru mine... A discutat cu tine despre aşa ceva?
– Patrick nu e bărbatul care să vorbească despre o femeie cu o alta, dar îl cunosc suficient de bine pentru a şti sigur ce simte.
– Până acum câteva săptămâni credeai că ai un viitor alături de el.
– Mă minţeam. Apoi, într-o dimineaţă, am avut curajul să admit adevărul şi mi-am dat seama că e momentul să

pornesc la un nou drum în viaţă. Ei, am spus ce am avut de spus, zise ea ridicându-se. Este treaba ta ce faci, dar, dacă ţii la Patrick, nu lăsa mândria să-ţi stea în cale.
Fără a mai spune altceva, Ingrid ieşi, lăsând-o pe Tessa aproape prăbuşită în scaun.

Dacă n-ar fi fost vorba decât despre mândrie, s-ar fi dus în clipa aceea la el; dar era vorba şi despre cariera ei, care însemna atât de mult pentru ea şi care constituia o barieră peste care Patrick n-ar fi trecut niciodată.
DRAGOSTEA SCHIMBĂ TOTUL 147
Capitolul 10
Faptul că Patrick nu făcuse şi nici nu intenţionase să facă dragoste cu Ingrid reducea mult furia ei împotriva lui, dar Tessa tot nu se hotăra să facă vreun pas. Chiar dacă-i mărturisea că-l iubeşte, aceasta tot nu rezolva o altă problemă la fel de esenţială: hotărârea lui de a nu avea o soţie cu carieră. Toată săptămâna ce urmase, Tessa se zbătuse zadarnic încercând să ia o hotărâre, oscilând între a fugi imediat la Patrick şi a renunţa la ceea ce considera drept o iluzie.
– Iar arăţi extenuată, remarcă sir Denis, îngrijorat de paloarea ei. Se pare că tot nu te-ai învăţat minte şi munceşti prea mult.
– Nu mai mult decât dumneavoastră.
– Poate, dar tu o faci cu o intensitate exagerată. Sau... te-ai îndrăgostit?
– E-adevărat, recunoscu ea după o scurtă ezitare şi sunt distrusă.
– De ce? E căsătorit?
– Nu, nu e asta...
Deşi îşi dădea seama că interesul lui e bine intenţionat, Tessei nu-i venea prea uşor să se destăinuie, mai ales că nu amestecase niciodată viaţa sentimentală cu cea profesională. Dar naşul ei – care-i fusese întotdeauna mentor şi confident – lipsind de atât de mult timp, se părea că Tessa simţea nevoia să se confeseze cuiva de încredere, la a cărui părere ţinea foarte mult. Aşadar, îi povesti totul lui sir Denis.
– Vedeţi, nu e nici o speranţă. Patrick ar aştepta de la mine să mă dedic lui total. De curând, a cumpărat acţiuni la

o companie americană, ceea ce înseamnă că-şi va petrece mult timp acolo şi va vrea să-l urmez.
– A spus el asta?
– Nu, dar...
– Atunci, de ce să anticipezi?
– Pentru că ştiu bine cum gândeşte; mi-a spus-o de altfel de multe ori.
– Era îndrăgostit de tine când ţi-a spus asta?
– Nu ştiu sigur. A fost mereu atras de mine, dar nu ştiu când atracţia s-a transformat în dragoste. Crezând că sunt o adolescentă, făcea tot posibilul să-şi reprime sentimentele.
– Ce-aş fi vrut să te văd îmbrăcată cu fustă scurtă! Cred că erai foarte seducătoare!
– Nu suficient...
– Nu i-ai dat timp, mai ales după ce-a aflat cine eşti.

– Oricum, Patrick a avut la dispoziţie câteva luni de zile să se tot gândească şi dac-ar fi ţinut la mine măcar puţin, nu ar fi renunţat atât de uşor; doar e un luptător!
– Poate că e, totodată, realist. Cât despre tine, ştii să fii foarte convingătoare şi presupun că l-ai făcut să creadă că nici nu-ţi pasă de el.
– Dacă m-ar iubi, ar încerca să mă cucerească.
– Dacă l-ai iubi, şi tu ai încerca.
– Nu e acelaşi lucru.
– Oare? Aveţi amândoi aceeaşi problemă: el nu crede că-l iubeşti, iar tu n-o crezi pe Ingrid că el te iubeşte.
– Mă puneţi în încurcătură.
– Tu singură creezi această încurcătură. Fii logică, draga mea! Spui că, dacă te-ar iubi, ar lupta pentru tine. Nu rezultă şi reciproca?
– Nu e doar problema iubirii; e vorba şi de profesia mea.
– Ceea ce spune un bărbat în general diferă mult de ceea ce spune când iubeşte. Eu, de exemplu, nici nu puteam

concepe să nu mă căsătoresc cu o blondă; şi, cum e soţia mea?
– Lady Denzil, originară din Rio, cu părul negru ca noaptea, râse Tessa.
– Gândeşte-te la ce ţi-am spus!
Într-adevăr, Tessa se gândi, dar tot nu găsi curajul să-i telefoneze lui Patrick. Tocmai atunci sună doamna Benson să-i spună că Henry putea părăsi spitalul şi venea să-l ia a doua zi.

– Asta, dacă nu cumva vrei să-ţi petreci weekendul aici şi, cu ocazia asta, să-l aduci tu... Mă simt atât de singură...
Pradă mustrărilor de conştiinţă, Tessa promise să-l aducă ea; regretă imediat, dându-şi seama că e o nebunie să meargă acolo înainte de a fi luat o hotărâre în privinţa lui Patrick, dar era deja prea târziu.
A doua zi, o urgenţă îi încurcă planurile şi nu ajunse la spitalul veterinar decât pe la ora zece seara. Aşadar, îl luă pe Henry acasă, urmând să plece spre Greentrees abia dimineaţa următoare. Dar Henry nu era deloc uşor de stăpânit în frenezia lui de a se afla acasă, lângă cineva drag şi Tessa trebui să rostească magicul cuvânt „mâncare“ ca să-l determine să intre în bucătărie, şi nu în salonul la uşa căruia adulmeca şi dădea din coadă, exprimându-şi cât se poate de clar intenţiile.
Cât timp îi servi cina promisă lui Henry şi-şi făcu şi ea o omletă, ajunse la concluzia că destinul o ducea la Greentrees şi că ar fi fost o prostie să nu profite şi să meargă la Patrick, după care totul avea să depindă de reacţia lui: dacă se va arăta bucuros de vizita ei, îşi va mărturisi sentimentele, iar dacă se va arăta rece, îi va răspunde şi ea cu aceeaşi răceală.
Mai liniştită după ce luă această hotărâre, îl lăsă pe Henry să moţăie pe o pătură şi merse în living. Rămase însă împietrită când deschise uşa: pe canapea, Patrick dormea

dus. Ceaşca goală de cafea de lângă el era un indiciu că venise când încă mai era menajera ei şi că, plictisit de aşteptare, adormise.
DRAGOSTEA SCHIMBĂ TOTUL 151
Primul impuls a fost să-l trezească, apoi mai zăbovi câteva clipe privindu-l: era mai palid şi mai slab faţă de cum îl ştia şi, după cum era îmbrăcat, se părea că nu venise la Londra pentru o întâlnire de afaceri, ci special pentru ea.
Se aşeză pe un fotoliu vizavi de el, mişcându-se cu mare grijă dar cu toate acestea, Patrick tresări şi se trezi imediat.
– Tessa! Scuză-mă, cred că am adormit.
– Nu-ţi face griji.
– Cred că sunt mai obosit decât credeam. Dar când menajera ta mi-a spus că intenţionezi să pleci în weekend, mi-a fost teamă să nu te pierd şi am rămas să te aştept.
– Vrei un sandviş sau o cafea?
– Am fost deja servit. La naiba cu mâncarea! Nu de asta am venit.
Se ridică brusc şi-ncepu să se plimbe prin cameră, nervos.
– Arăţi grozav! spuse el pe neaşteptate. Parcă ai înflorit!
Nu prea avea spirit de observaţie, dar Tessa îi mulţumi pentru compliment cu o uşoară înclinare a capului.
– Şi tu arăţi bine.
– Se poate, dar nu mă simt bine. Nu pot să dorm, nu mă pot concentra, nu pot face nimic decât... Speram că vei mai veni acasă la naşul tău într-un weekend.
– Nu are rost, din moment ce el e plecat. Am mers acolo doar pentru că eram în convalescenţă.
– Şi-ai muncit până n-ai mai putut la conac!
– Un fleac faţă de ceea ce fac la St.Andrew!
– Ah, spitalul... Îşi drese glasul şi se încruntă. Este foarte important pentru tine, nu-i aşa?
152 ANNE LAURENCE
– Da. Îi era din ce în ce mai greu să-şi ascundă sentimentele faţă de el şi, dându-şi seama că discuţia avea să

rătăcească aşa încă mult timp, riscă să-l întrebe. De ce ai venit aici, Patrick? Ce încerci să-mi spui, de fapt?
– Că te iubesc şi nu pot trăi fără tine. Timp de câteva clipe tăcură amândoi, privindu-se în ochi. Ştiu că... pentru tine n-a fost decât o farsă, începu el vorbind cu greutate şi tot trăgând de gulerul cămăşii, ca şi cum se sufoca. M-am străduit să-mi reprim sentimentele, crezând că ai optsprezece ani, dar ştii că n-am prea reuşit. La naiba, Tessa! explodă el, neprimind nici un răspuns din partea ei, ştii bine ce-ncerc să-ţi spun – doar sărutările mele au vorbit de la sine.
– M-ai avertizat că sărutările pot să nu însemne prea mult, îi reaminti ea, abia abţinându-se să nu i se arunce în braţe şi încă temându-se că nu va corespunde idealului său feminin.
– Minţeam! Încercam cu desperare să te mint – pe tine, ca şi pe mine însumi. Cum poţi sta atât de calmă? Cel puţin, arată-te surprinsă! Sau ghiceşti deja ceea ce simt?
– Nu sunt clarvăzătoare! Se ridică totuşi, ajungând aproape de el; diferenţa de înălţime era atât de mare, încât Tessa trebuia să-şi dea capul puţin pe spate pentru a-l putea privi în ochi. După accidentul lui Ingrid, când ai descoperit cine sunt şi ne-am luat rămas-bun, de ce n-ai dat nimic de înţeles din ceea ce simţeai?
– Mândrie! Iar tu, arătai foarte nerăbdătoare să pleci
– Şi acum, ce s-a întâmplat cu mândria ta?

– Sunt convins că-ţi face plăcere să răsuceşti lama cuţitului în rană, mormăi el, întorcându-se cu spatele. Hai, continuă să-ţi baţi joc de mine – o merit.
Durerea din vocea lui era insuportabilă şi, cu şoapte incoerente, Tessa îl înlănţui cu braţele.
– Te iubesc; te iubesc aproape din clipa în care te-am văzut.
– Asta înseamnă că n-a fost totul numai o înscenare?

– Nu, dar am avut şi eu mândria mea.
Cu o mişcare rapidă, se întoarse şi o cuprinse în braţe; trupul lui puternic tremura, iar faţa îi era umedă de sudoare, sub efectul emoţiei pe care o-ncerca.
– Cât timp am irosit! Tessa, Tessa, aceste ultime luni au fost un iad pentru mine.
– Şi pentru mine, la fel.
Buzele lor se atinseră, mai întâi cu o uşoară neîncredere şi teamă, ca apoi să se regăsească în acea pasiune mistuitoare cu care redescopereau sensul existenţei lor.
– Draga mea, trebuie să discutăm, gemu el, îndepărtând-o uşor.
Tessa ameţi de spaimă; venise momentul de care nu mai putea fugi.
– Cred că nici nu mai e nevoie s-o spun, nu-i aşa?
– Nu, nu mai e nevoie... abia rosti ea, cu voce slabă.
– Bine. Oftatul lui de uşurare era concludent. Nu mai trebuie decât să hotărâm data nunţii. În ceea ce mă priveşte, cu cât mai liniştită, cu atât mai bine.

– Nu, Patrick! Nu pot fi de acord!
– Bine, cum vrei tu, deşi asta va însemna să fim asaltaţi de publicitate.
– Nu la nuntă mă refeream! Oricum, nu va exista nici o nuntă.
– Tessa! încercă s-o reţină, dar ea se feri.
– Nu va merge, Patrick! Chiar dacă aş fi de acord să fac ceea ce-mi ceri, ştiu bine că nu mi-aş putea ţine promisiunea. Te iubesc din toată inima dar nu-mi pot renega harul cu care am fost înzestrată.
Neputincioasă, izbucni în plâns, simţindu-se sfâşiată în două.
– Scumpa mea, nu plânge!
Veni lângă ea şi o îmbrăţişă, dar Tessa continua să-l respingă, temându-se că la cea mai mică atingere a lui va

ceda şi va face promisiuni pe care apoi nu va fi în stare să le respecte.
– Ai înţeles greşit, dragostea mea. Nu-ţi cer să renunţi la profesia ta. Asta ai crezut?
– Da, doar ai spus-o întotdeauna.
– Asta demonstrează cât de prost am fost. Mi-am schimbat părerea.
– Poate doar crezi că e aşa.
– M-am schimbat cu adevărat. Când ai plecat din viaţa mea şi am crezut că nu însemn nimic pentru tine, am simţit că mă prăbuşesc într-o prăpastie. Am trecut prin chinurile iadului – iad, în care mi-am ars acele prejudecăţi prosteşti. Am nevoie ca soţia mea să fie o femeie care să-mi fie egală

din punct de vedere intelectual şi să mă satisfacă fizic, o femeie cu personalitate. Şi, dacă ea vrea să fie medic, sau bucătăreasă, sau lumânăreasă, este dreptul ei şi voi accepta bucuros, făcând tot ce-mi stă în putere ca să avem o căsnicie fericită.
Patima cu care vorbea nu-i lăsă Tessei nici o îndoială că tot ce spunea era adevărat, dar va fi oare la fel când, după un timp de căsătorie, pasiunea se va mai domoli?
Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Patrick îi dădu drumul din îmbrăţişare şi se duse să se sprijine de bibliotecă.
– Nu spun toate acestea sub impulsul dorinţei carnale, Tessa. M-am gândit foarte bine la fiecare aspect şi nu pretind că va fi uşor. De multe ori mă va enerva munca ta, mă va irita faptul că nu vei putea veni cu mine în diferite călătorii de afaceri; în schimb, voi avea o soţie fericită şi împlinită şi pentru asta, merită să fac orice compromis.
Argumentele lui pro nu făcură decât s-o îngrijoreze; abia când îl auzi vorbind despre cele contra, teama Tessei dispăru.
– Şi eu sunt pregătită să fac compromisuri. Căsătoria e un parteneriat, Patrick. Voi lucra fără să exagerez, iar când

vei merge în călătorii mai lungi, te voi însoţi.
– În nici un caz nu voi insista şi nu voi provoca discuţii pe această temă.
– Nu ne vom certa niciodată.
– Ba da, dar împăcarea va fi cu atât mai minunată.
Mulţumesc lui Dumnezeu c-am lămurit problema asta.
Acum, hai să schimbăm subiectul.

– Ai făcut dragoste vreodată cu Ingrid?
– Poftim?
– Ai spus să schimbăm subiectul.
– Dar nu discutând despre ea; face parte din trecut.
– Totuşi, nu mi-ai răspuns.
– Nu, niciodată! Cred c-am fost tentat la început, când a venit să lucreze în compania mea, dar principiul meu este să nu amestec niciodată afacerile cu plăcerea. Deşi, dacă mă gândesc bine, cu tine n-am prea respectat acest principiu...
Bine, dar tu ai fost ceva deosebit.
– Oare?
– Să-ţi arăt cât de deosebită.
Nu mai ajunseră în dormitor. Un val de pasiune dezlănţuită îl făcu să-şi piardă controlul şi să împărtăşească extazul de a deveni un singur trup.
– A fost minunat; aş fi vrut să am mai multă experienţă.
– Eu nu. Nu mi-am putut închipui că sunt primul.
– Trebuia să fie cineva.
– Cu riscul de a fi considerat un porc şovin, recunosc că mă bucur enorm că eu am fost acela.
– Şi eu.
Patrick o ridică în braţe şi merseră în dormitor, de data aceasta dând pasiunii fierbinţi frumuseţea clipei savurate îndelung.
Tessa se trezi prima, fericită să vadă chipul adormit al lui Patrick pe pernă, lângă ea; încă mai era palid şi obosit, dar trăsăturile lui erau relaxate.

Era douăsprezece noaptea, dar, după cina atât de frugală, Tessei i se făcuse foame. Sigură că şi lui Patrick îi va fi când se va trezi, merse la bucătărie să pregătească o supă fierbinte şi sandvişuri. Sigur, nu putu să reziste privirii imploratoare a lui Henry care o urmărea asiduu de la frigider la masă şi-i dădu şi lui un supliment, după care se-ntoarse în dormitor, aducând cu sine o farfurie încărcată şi un termos cu supă.
Primul care păşi însă în încăpere a fost Henry. Abia stăpânindu-şi un hohot de râs, Tessa îl privi cum se urcă în pat şi, întinzându-se cât era de lung, începe să lingă urechea idolului său.
– Mmm, şopti Patrick, nu te opri, iubito.
Încurajat de vocea blândă, Henry continuă cu şi mai multă conştiinciozitate.
– Mmm... unde ai învăţat să faci asta? Vino mai aproape, iubito.
Cu ochii încă închişi, Patrick întinse mâna care i se afundă în blana deasă a lui Henry. Îngrozit, deschise ochii, apoi sări imediat din pat, dându-l jos şi pe Henry, care se arătă destul de nedumerit şi nemulţumit de ceea ce i se întâmpla, totul pe fundalul exploziei de râs a Tessei.
– Mă bucur că te amuzi, spuse Patrick printre dinţi, dând câinele afară din cameră şi închizând bine uşa. Ce naiba caută aici?
– A fost operat la labă şi vroiam să-l duc la Greentrees.
– Tot tu l-ai operat şi pe el?
– Nu fi ridicol! abia putu ea vorbi, zguduită de un alt hohot de râs.

– Nu mai vreau să văd nici urmă din animalul ăsta după ce ne vom căsători. Dacă trebuie, voi electrifica zidul din jurul casei.
– Nu vei îndrăzni!
– Pune-mă la încercare.

– Mai întâi să beau puţină supă. Mor de foame.
– Nu la asta mă refe... tăcu, abia stăpânindu-şi un zâmbet. Mă bucur cel puţin că n-ai filmat scena.
– Ar fi avut de râs copiii noştri!
– Încă un comentariu de acest gen şi-ţi promit că nu vei mânca cel puţin timp de-o oră de-acum înainte!
– N-am spus nimic rău.... vorbeam doar de copii...
– Asta e prea de tot!
O prinse în braţe şi o aşează pe pat.
– Ştii ceva? spuse Tessa, sub povara dulce a trupului lui, pierdută în albastrul nemărginit al ochilor care o priveau cu dragoste; nu mi-e deloc foame.
Sfârşit